

Giới thiệu Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó

Thể loại: Hệ thống, đồng nhân Thứ nữ hữu độc, cổ đại...

Theo xu hướng, các thể loại ngôn tình xuyên không, hệ thống đều lên ngôi.

Chỉ cần bạn có tiền liền có thể yêu cầu công ty của hệ thống đó viết riêng cho bạn kịch bản để trải nghiệm.

Chuỗi hệ thống này vừa xuất hiện liền có vô số nam thanh nữ tú điên cuồng gọi điện đăng ký.

Nhưng xuyên không có thực sự như những gì bạn tưởng tượng?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hệ thống

Theo xu hướng truyện ngôn tình lên ngôi, có một chủ đầu tư đã mở vốn ra tạo thành một chuỗi các hệ thống. Trong đó bao gồm tất cả thể loại: Nữ phụ văn, xuyên không, đồng nhân... Theo yêu cầu của khách hàng. Chỉ cần bạn có đủ tiền, bạn có thể yêu cầu bên phía công ty chế tác riêng cho bạn một kịch bản theo ý bạn yêu cầu, và tất nhiên, kịch bản này chỉ là một kịch bản cá nhân, không động chạm đến bản quyền của bộ truyện hay phim gốc.

Chuỗi hệ thống này vừa mới khai trương đã khiến vô số thiếu nữ và thanh niên điên cuồng gọi điện đến đăng ký. Chỉ trong vòng ba năm, chuỗi hệ thống này đã mở rộng trên khắp toàn cầu, trong nhà ai cũng có ít nhất một thẻ nhớ bộ phim mà bản thân yêu thích.

“Xin chào quý khách, hệ thống công tâm xin nghe.” Hải Hà nhẹ nhàng nói, một tay vẫn gõ gõ đều đều trên bàn phím, lưu trữ lại đơn hàng của khách.

“Vâng. Truyện Thứ nữ hữu độc đúng không ạ?”

“Quý khách yêu cầu nữ phụ Lý Trường Nhạc có thể công tâm được nam chính Lý Mẫn Đức. Vâng, bên hệ thống của chúng tôi nhất định sẽ gửi thẻ nhớ đến tận nhà cho quý khách trong thời gian sớm nhất. Kính chúc quý khách một ngày tốt lành, cảm ơn quý khách đã tin nhiệm hệ thống của chúng tôi.” Điện thoại vừa bỏ xuống đã tiếp tục reo lên, Hải Hà không có một chút khó chịu tiếp tục nhẹ nhàng nói, đơn hàng được chuyển phát qua cho nhân viên làm nhiệm vụ.

Tổ trưởng tổ công tâm nhấp một ngụm cà phê, bàn tay liên tục lật xem từng đơn hàng, bút đỏ trên tay không ngừng viết ký hiệu từ cấp độ dễ đến cực kỳ khó.

“Chị đã ký hiệu rõ ràng, em dựa vào cấp độ mà chia cho nhân viên đi vào thế giới ảo chế tác lại phim truyện theo yêu cầu của khách hàng nha.”

Nhân viên vội vàng gật đầu, cầm theo xấp đơn hàng đi đến phòng chế tác.

“Các cô gái, có đơn hàng nữa nè.”

“Nữa hả...”

Trong phòng chế tác lập tức xuất hiện nhiều tiếng rên rỉ.

“Anh Giang, hôm nay em đã tiếp nhận năm đơn hàng dễ, ba đơn hàng khó và một đơn hàng cực kỳ khó rồi. Anh tha cho em đi.” Triệu Quế nhãn nhó nói với Giang Sơn.

Vài cô gái khác cũng giờ lên xấp đơn hàng năn nỉ xin tha.

Giang Sơn gật đầu cười nói:

“Anh biết ai cũng bận rộn, nhưng đây là xấp đơn cuối cùng nhận làm trong ngày hôm nay, mỗi đứa ráng thêm một đơn hàng cho anh đi. Cuối tháng anh dẫn bọn em đi du lịch xả stress.”

“Ngày nào anh Giang cũng nói một đơn nữa thôi. Cuối cùng cũng còn bắt bọn em nhận thêm ba đơn hàng. Anh nhớ tích trữ tiền trong thẻ nhiều nhiều, cuối tháng này bọn em luộc chín anh.” La Mạn bĩu bĩu môi nói.

“Đúng đó.” Hán Hoa vừa mới đi làm nhiệm vụ từ trong thế giới ảo ra tới cũng cười cười hùa theo.

Giang Sơn vừa thấy Hán Hoa lập tức sáng mắt lên, trong đội chế tác cô là người lớn tuổi nhất nên tính cách rất ôn trọng, giao nhiệm vụ cực khó cũng không đùn đẩy. Vừa khéo là có một đơn hàng cực khó, hẳn đang đau đầu làm sao thuyết phục được mấy tiểu yêu tinh nhận củ khoai lang phòng tay này thì may mắn Hán Hoa kịp thời xuất hiện.

Nhìn ánh mắt sáng hơn đèn pha của Giang Sơn, trong tổ ai lại không đoán ra nguyên nhân, cả đám vội vàng đưa ánh mắt sùng bái cảm ơn với Hán Hoa.

“Tiểu Hoa, đây là đơn hàng cực khó, em ráng giúp giùm anh nha.” Giang Sơn cũng có chút chột dạ, nhiệm vụ cực khó làm rất tốn thời gian và công sức, xác suất thành công cũng chỉ có 70%. Một khi thất bại phải chế tác lại từ đầu, thời gian đó nếu nhận nhiệm vụ dễ thì có thể kiếm được nhiều điểm hơn rất nhiều. Nhân viên làm công ăn lương, ai chả muốn kiếm thêm tiền, cho nên đa phần ai làm việc lâu trong tổ chế tác đều né tránh nhiệm vụ cực khó, một ngày chỉ nhận một nhiệm vụ cực khó theo quy định của hệ thống mà thôi.

“Không sao, bây giờ em cũng chỉ còn sáu đơn hàng.”

Hán Hoa cười nói, mọi người ai cũng muốn kiếm tiền, cô cũng vậy, nhưng cô lại có sở thích làm những nhiệm vụ khó, độ khó cao, càng có tính khiêu chiến, tuy rằng cô thất bại cũng khá nhiều. Khụ! Nói ra thật xấu hổ.

“Cảm ơn em” Giang Sơn vừa tiễn được một nhiệm vụ cực khó, bước chân lập tức nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tiếp tục đi phân phát những đơn hàng còn lại.

Hán Hoa cầm tờ đơn hàng trên tay, cũng không tính toán trở về bàn làm việc mà đi thẳng vào thế giới ảo. Nhập tên Thứ nữ hữu độc vào khung lựa chọn thế giới, rồi tiếp tục nhập tên Lý Trường Nhạc vào khung nhân vật bản thân sẽ nhập vai. Cánh cửa mở ra, cô liền bước chân đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thứ nữ hữu độc

Chớp mắt một cái, Hán Hoa nhìn thấy bản thân đang đứng gần lan can, bên tai nghe thấy tiếng nữ tử bất mãn nói:

“Lời này của ngươi có ý gì? Có ý gây sự sao?”

Hạ mi mắt vuốt ve cổ tay, trong đầu Hán Hoa lập tức xuất hiện nội dung truyện chương 9: Hoa cô vây quanh. Thì ra là ngày nữ chính Lý Vị Ương trở về, tuy bản thân chưa xem rõ nội dung truyện, nhưng theo tình hình trước mặt, năng tính toán tiếp tục diễn hết phần tỷ muội gặp nhau này rồi mới tính tiếp bước tiếp theo.

“Thường Hi, Tam muội vừa mới trở về, sao muội có thể vô lễ như vậy!”

Lý Vị Ương nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy, trên lưng như có một con gió lạnh thổi qua, giọng nói này, có qua một trăm năm nàng cũng tuyệt đối không quên.

Lý Trường Nhạc!

Nàng chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng trên người tuyệt đại giai nhân từ lan can bên kia nhẹ nhàng đi tới.

Mỹ nhân vai mảnh eo thon, dáng người thanh thoát từ từ đi ra, đôi mắt thanh tú mi cong dài, áo váy màu lục nhạt thuần khiết, trên váy còn thêu những bông hoa hải đường lung linh như ráng chiều, bên hông buộc dải lụa trong suốt, càng tôn lên dáng người mảnh mai như liễu, tư thái yêu kiều như chim yến đón gió. Kiểu tóc đơn giản, chỉ cài một cây trâm vàng điểm châu ngọc hình hoa đào, chuỗi ngọc rủ xuống thật dài tăng thêm sắc đẹp mỹ lệ lại mềm mại của nàng, tạo nên nét đẹp tươi trẻ mà thanh nhã tự nhiên.

Dưới bầu trời xanh lam, nàng chậm rãi đi đến, mỉm cười, mọi người cảm thấy như vạn hoa nở rộ giữa mùa xuân, như vàng trắng đêm Trung thu, bốn phía phảng phất như có tiếng nhạc nhã nhặn vang lên, tiên hạc bay xung quanh, mọi người ba hồn bảy vía cũng bay đi mất một nửa.

Đây là sức quyến rũ của Đại tiểu thư Lý Trường Nhạc, không ai có thể tránh thoát.

Lý Vị Ương nhìn nàng ta, trong mắt như ẩn chứa một tia bi thương, trách sao mình thất bại trên tay nàng ta, mỹ mạo như vậy, giọng nói êm tai như vậy, nam nhân nào nhìn thấy, thân người cũng phải mềm đi ba phần.

Hán Hoa âm thầm đánh giá vị nữ chính Lý Vị Ương này, tuy không xinh đẹp tuyệt trần, nhưng rất có khí chất, chỉ cần nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm ấy, nàng không thể không tán thưởng, đồng thời cũng nhìn không được thờ ơ, xem ra nhiệm vụ lần này chỉ có 30% chế tác thành công. Cho dù có kinh nghiệm công tâm, cũng không đại biểu nàng có thể khiến nam chính yêu thích, bởi vì tình yêu là thứ khó nắm bắt nhất. Có vài lần Hán Hoa tưởng bản thân đã công tâm thành công thì nàng lại bị nam chính đâm chết, có khi chỉ là nam chính đang diễn kịch xoay vòng nàng thôi. Nói chung là muôn hình vạn trạng, không có kết cục xấu nào mà nàng chưa lãnh giáo qua.

Tạm gác lại suy nghĩ, Hán Hoa tiếp tục nhập vai, vẻ mặt tràn đầy sự không tán thành nhìn Lý Thường Hi.

“Thường Hi, sao muội có thể nói chuyện với Tam muội như vậy!”

Lý Thường Hi đang thể hiện khí thế bức người lập tức thay đổi sắc mặt hoàn toàn, đi lên nắm lấy cánh tay Lý Thường Nhạc, đóng đũa như đang làm nũng:

“Đại tỷ, muội chỉ đùa một chút với Tam tỷ thôi, tỷ đừng nói với mẫu thân, bằng không muội nhất định sẽ bị trách phạt!”

Nhìn đến khuôn mặt của Lý Vị Ương, Hán Hoa cười nói:

“Vậy phải xem Tam tỷ của muội có đồng ý tha thứ cho muội không mới được. Nếu Tam muội chịu bỏ qua, tỷ nhất định sẽ tha cho muội, nếu Tam muội không chịu, vậy tỷ đây cũng không còn cách nào khác.”

Lý Thường Hi cầm tức nhìn Lý Vị Ương, trong lòng Lý Vị Ương cười lạnh lùng, ngoài mặt vẫn cười nói: “Đại tỷ không cần lo lắng, Ngũ muội đúng là chỉ đang vui đùa với muội thôi.”

Hán Hoa nở nụ cười, gật đầu nói:

“Vậy thì tốt rồi. Thường Hi, còn không đi nhận lỗi với Tam tỷ của muội!”

Lý Thường Nhạc đúng là Lý Thường Nhạc, vĩnh viễn sắm vai người chủ trì công đạo, biểu hiện bên ngoài luôn vô cùng đoan trang thoả đáng, lương thiện thân thiết, làm bản thân kiếp trước vừa mới bước vào phủ đã theo bản năng có thiện cảm với nàng ta, cuối cùng người đâm mình một đao từ sau lưng, lại chính là vị Đại tỷ hoà ái dễ gần này, nàng ta so với Lý Thường Hi kiên cường điều ngoa, ý thế tức hiếp người còn đáng giận gấp trăm gấp vạn lần! Trong ánh mắt Lý Vị Ương thoáng hiện một tia lạnh như băng, nhưng tia lạnh băng kia chỉ xuất hiện trong chớp mắt, không ai ở đây có thể nhìn ra. Trừ bỏ Hán Hoa, bởi vì nàng biết nguyên nhân cũng không nghĩ gì. Đã nhập vào nhân vật, tất yếu phải chấp nhận tất cả, nếu như nữ chính không động đến kế hoạch của nàng, Hán Hoa chưa bao giờ ôm địch ý với bất kỳ nữ chính trong truyện nào cả.

Lý Thường Hi đứng bên cạnh nói một câu lạnh như băng: “Thật xin lỗi, Tam tỷ!”

Khi nói hai chữ Tam tỷ, nàng ta nhấn trọng âm rất nặng, nghe qua còn thấy như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Vị Ương vẫn giữ nụ cười trên môi, vẻ mặt dịu dàng nói: “Không sao, Ngũ muội muội.”

Lý Thường Hi không nói nữa, hung dữ trừng mắt nhìn Lý Vị Ương.

Hán Hoa đi tới nở nụ cười, vỗ vỗ lên tay Lý Vị Ương: “Được rồi, sau này mọi người đều là tỷ muội tốt, đừng khách khí như vậy, phải rộng lượng một chút. Ngũ muội muội, chúng ta đi thôi, tiên sinh còn đang chờ chúng ta. Tam muội muội, muội cũng nhanh đi gặp phụ thân đi, không nên trì hoãn nữa.”

Nghe lời nói của nàng ta, mơ hồ có ý bảo vệ Lý Thường Hi, Lý Vị Ương vừa nghe qua đã nhận ra, nhưng lại giả bộ như nghe không hiểu.

Lý Thường Hi càng căm hận, lúc nàng ta đi qua chỗ Lý Vị Ương, cố ý vuron chân muốn làm nàng vấp.

Lý Vị Ương nhìn thấy rõ ràng mà coi như không thấy, thẳng người đi qua chỗ các nàng, Lý Thường Hi đắc ý khoe miệng nhếch lên, chờ Lý Vị Ương bị xấu mặt trước mọi người, ai ngờ không hiểu sao, chỉ nghe thấy Lý Vị Ương khẽ kêu một tiếng, sau đó Lý Thường Nhạc đứng bên cạnh cũng ngã, hai người cùng ngã xuống ao bên cạnh, Lý Thường Hi bị dọa đến choáng váng!

“Đại tỷ! Đại tỷ!” Lý Thường Tiểu vốn bị bỏ rơi lại phía sau, lúc này nhanh chóng chạy tới.

Cả người Lý Vị Ương toàn là nước bùn, thật giống một con vịt hoang từ trong hồ bỏ ra, lúc nàng đứng dậy, lập tức đưa tay kéo Hán Hoa đứng dậy, nước ao chỉ đến hông các nàng, chỉ cần đứng lên sẽ không có chuyện gì, nhưng một thân váy áo xinh đẹp của Lý Thường Nhạc lại dính đầy bùn, búi tóc tán loạn, như bị dọa đến sợ ngây người, hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Lý Thường Hi không ngờ mình chỉ định làm Lý Vị Ương xấu mặt, chẳng hiểu sao lại kéo luôn cả Lý Thường Nhạc vào, những người có mặt ở đây sợ tới mức nói không nên lời, Lý Thường Tiểu nhanh chóng phân phó bọn nha đầu hoàn toàn vây người bên cạnh: “Nhìn cái gì! Còn không mau đỡ Đại tiểu thư, Tam tiểu thư lên!”

Hán Hoa và Lý Vị Ương người trước người sau bước ra khỏi ao, trên người vẫn đầy nước bùn.

Lý Vị Ương vừa bước lên, đã vô cùng oan ức nói: “Ngũ muội muội, muội không thích ta ta biết, mà muội sao có thể đẩy cả Đại tỷ xuống ao chứ! Muội thật quá đáng!”

Bỗng chốc, ánh mắt mọi người dừng trên người Lý Thường Hi, bởi vì thường ngày nàng ta ý vào lớn lên ở chỗ Đại phu nhân, lại thân thiết với Lý Thường Nhạc, cho nên tới giờ chưa từng đặt người khác trong mắt, nhưng cục diện hiện giờ, nàng ta cũng hoàn toàn không nghĩ đến, nàng ta lầm bầm: “Không có... Đại tỷ, muội không làm... Muội chỉ muốn đẩy nàng ta xuống... Muội không biết là sẽ như vậy!” Nàng ta nhìn về phía tỷ tỷ ruột của mình Lý Thường Tiểu.

“Tứ tỷ, tỷ nhìn thấy có phải không? Tỷ nói giúp muội một câu, muội không đẩy Đại tỷ xuống mà! Chính là Lý Vị Ương! Nhất định là nàng ta! Là nàng ta kéo Đại tỷ ngã xuống!”

Đúng là Lý Thường Tiểu có nhìn thấy Lý Thường Hi đuổi chân làm Lý Vị Ương vấp, nhưng lại không thấy rõ động tác gì của Lý Vị Ương, cũng không hiểu vì sao cả Đại tỷ cũng ngã xuống, Đại tỷ là trái tim của Đại phu nhân, nếu có chút sơ suất nhỏ, tỷ muội mình chỉ sợ đều sẽ bị lật đổ! Lúc này nàng biết chuyện lớn rồi, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch, vẫn nhanh miệng nói: “Đại tỷ, Thường Hi chắc chắn không có ý...”

Lý Vị Ương cúi đầu xuống, bộ dáng thật tủi thân: “Đại tỷ, đều do muội không tốt, nếu không phải muội chọc giận Ngũ muội muội, sẽ không liên lụy đến tỷ.” Nói xong, nàng cúi đầu, chủ động dùng xiêm y của mình chà lau cho Lý Trường Nhạc, không vết tích lau đi một dấu chân trên làn váy của nàng ta. Vừa rồi Lý Thường Hi ngáng chân nàng, nàng lập tức mượn nước đầy thuyền, cố ý đạp lên váy Lý Trường Nhạc, rồi kéo nàng ta một cái, làm nàng ta cùng mình ngã xuống ao.

Hán Hoa đã xem đến chương này, vốn dĩ nàng có thể tránh, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, lại vẫn té theo nữ chính, có đôi khi, phải học được cách hiểu lại biểu hiện ra mình không hiểu, cố tỏ ra thông minh, lại phải để cho người ta đoán được suy tính tự cho là thông minh của mình.

Ánh mắt Hán Hoa do dự giữa Lý Thường Hi và Lý Vị Ương, trong lúc hỗn loạn, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy có người túm lấy mình, lại không rõ rốt cuộc là ai làm.

Lý Thường Hi then quá hoá giận, chỉ vào Lý Vị Ương kêu to: “Người còn giả bộ đáng thương cái gì! Đều tại người làm hại!” Nói xong, định nhảy qua bắt lấy cánh tay Lý Vị Ương, đám nha đầu chưa bao giờ thấy các tiểu thư luống cuống như vậy, nhất thời sợ đến choáng váng.

Lúc này, mọi người nghe thấy một giọng nói uy nghiêm: “Các người ở đây náo loạn cái gì!”

Mọi người quay lại, đúng là Lý Thừa tướng đứng cách đó không xa, lập tức ngăn người...

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đôi đầu

Lý Tiêu Nhiên không lớn tuổi lắm, đầu tóc đen nhánh búi cao, đôi mi quan vàng bên ngoài. Bên dưới tóc đen là vàng trán rộng, xuống chút nữa là đôi lông mày rậm dài như tằm, một đôi mắt nghiêm túc, miệng ông vĩnh viễn đều hơi mím lại, cực kỳ cứng nhắc.

Lý Vị Ương chậm rãi cúi đầu xuống, che giấu cảm xúc trong mắt. Đã bao nhiêu năm, nàng không nghe thấy giọng nói của Lý Tiêu Nhiên?

Lúc này, giọng nói lo âu bất an của Đại phu nhân Trương thị cũng vang lên: “Trường Nhạc, con làm sao thế?” Vừa nói, vừa vội vàng kéo Lý Trường Nhạc đến bên cạnh, kiểm tra từ trên xuống dưới, sợ nữ nhi có vấn đề gì, trong mắt không hề giấu giếm sự sốt ruột.

Hai vành mắt Hán Hoa đỏ lên, bộ dáng tủi thân lại vẫn cố nén, kéo quần áo Trương thị nói: “Mẫu thân, lạnh quá.”

Trương thị vội vàng cởi áo khoác trên người, khoác lên người nàng, nắm tay nữ nhi nói: “Ai da, tay thật lạnh, rốt cuộc là có chuyện gì?!” Bà quay đầu lại, ánh mắt như kim châm dừng lại trên người Lý Vị Ương.

Lý Tiêu Nhiên nhíu mày, đôi mắt cùng với giọng nói của ông đều lạnh như băng, mang theo sự sắc bén như hiểu rõ mọi chuyện, cùng với sự nghiêm khắc: “Người là Vị Ương? Sao vừa mới vào phủ đã gây chuyện!”

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, tất cả khi nhìn Lý Vị Ương, không còn là ánh mắt nhìn Tam tiểu thư, mà nhìn như thể nàng là một con quái vật! Vừa mới vào phủ đã bị lão gia ghét bỏ, vậy còn có thể yên lành sống qua ngày sao?

Sắc mặt Lý Thường Hi vốn đang sợ đến mức trắng bệch, thấy Đại phu nhân vừa đến đã khai đao với Lý Vị Ương trong lòng lập tức bình tĩnh lại, Lý Thường Tiểu tính tình hiền hậu đứng bên, vừa định mở miệng, Lý Thường Hi vội cầu vào người nàng, ánh mắt vui mừng khi thấy có người gặp họa liếc về phía Lý Vị Ương bên kia, lại nhìn bộ váy áo bị bẩn của Lý Trường Nhạc, chớp mắt vài cái với Lý Thường Tiểu, làm động tác “Ngậm miệng lại”, nàng chỉ cần xem diễn trò là được, Đại phu nhân nhất định sẽ trừng trị Lý Vị Ương!

Lý Vị Ương cười lạnh trong lòng, trước kia đã như thế này, nàng ở trong mắt những người này, so với bùn nhão bị giẫm nát dưới chân cũng không bằng, đáng thương cho nàng còn lao thẳng đến chỗ những người này coi như người thân thiết nhất của mình! Đúng là rất buồn cười! Hiện giờ đối mặt với bọn họ, nàng không còn chút cảm giác thương tâm khổ sở nào cả, chỉ có ý chí chiến đấu hùng hục từ đáy lòng dâng lên, đến đây đi, hiện giờ nàng không sợ một ai hết, nhìn xem đồng trứng gà tự cho mình là siêu phẩm này gặp phải nàng một tảng đá cứng rắn, xem kết quả là ai tan xương nát thịt!

Lý Vị Ương nhìn Lý Tiêu Nhiên, nở một nụ cười nhàn nhạt thản nhiên, chậm rãi cúi người: “Phụ thân, ngày đầu tiên Vị Ương trở về, đã gây thêm phiền toái cho Đại tỷ, trong lòng thật sự áy náy. Hôm nay Đại tỷ lại còn cứu con –” nàng còn chưa nói xong, mà ánh mắt đã dừng trên mặt Lý Trường Nhạc, phảng phất như tràn ngập sự cảm kích, “Mọi người đều nói Đại tỷ giống như tiên nữ, ngày đầu tiên Vị Ương vào phủ đã nhận được sự quan tâm của Đại tỷ, quả thật là so với mọi người nói còn lương thiện gấp trăm lần! Nhưng mà,” lời nói của nàng chuyển đi, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía Lý Thường Hi,

“Ngũ muội muội, muội đúng là không cẩn thận, nếu không phải muội đụng vào ta, Đại tỷ sẽ không vì giúp ta mà bị rơi xuống nước, muội sao lại không nhìn đường kỹ chứ?”

Lý Thường Hi lấp bắp kinh hãi, nàng cho rằng trước mặt phụ thân và Đại phu nhân không ai dám nhiều lời, không ngờ Lý Vĩ Ương lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, còn dám biện bạch cho chính mình. Khuôn mặt của Lý Thường Hi lập tức đỏ lên nói lời biện giải: “Phụ thân, mẫu thân, Thường Hi sao dám làm chuyện đó! Rõ ràng là Lý Vĩ Ương – Không, Tam tỷ tỷ tự mình ngã xuống, không biết sao còn kéo theo cả Đại tỷ xuống! Mọi người đều tận mắt nhìn thấy mà!”

Lý Vĩ Ương không chút e ngại khí thế bức người của Lý Thường Hi, đôi mắt nàng được ánh mặt trời chiếu vào như phát ra ánh sáng chói rọi, lộ ra vẻ kinh ngạc, “Ngũ muội, muội sao có thể nói như vậy chứ! Phụ thân, nếu người không tin lời Vĩ Ương, hỏi Đại tỷ là biết. Đại tỷ là người công bằng nhất, tuyệt đối sẽ không vì muội ấy là Ngũ muội thân thiết, còn con là người mới vào phủ mà thiên vị Ngũ muội muội, có phải không?”

Hán Hoa nhìn Lý Vĩ Ương, thật sự là một đối thủ quá mạnh mẽ, nếu không phải nàng thường xuyên làm nhiệm vụ cực khó, chắc chắn nàng sẽ lựa chọn bỏ cuộc ngay từ đầu, để thời gian đó đi làm nhiệm vụ khác, trong lòng vừa nghĩ, ngoài mặt lại bày ra vẻ sững sốt, nàng không ngờ Lý Vĩ Ương nói hai ba câu đã tăng bốc mình nhiều như vậy, nếu nàng nói theo lời Lý Thường Hi, sẽ tạo ấn tượng cố ý thiên vị Ngũ muội với mọi người, ngay cả phụ thân có tin lời mình nói, cũng sẽ có chút nghi ngờ. Hán Hoa có tia oán trách nói với Lý Thường Hi:

“Đúng vậy Ngũ muội, sao muội không cẩn thận như vậy, làm Vĩ Ương ngã ra ngoài lan can chứ? Nếu không phải có tỷ kéo Tam muội lại, trán Vĩ Ương đã đập vào tảng đá rồi, Tam muội có thể bị huy dung đấy!”

Quả nhiên là như thế, Lý Vĩ Ương giấu đi một tia cười lạnh dưới đáy mắt, nàng rất hiểu Lý Thường Nhạc, bất cứ thời điểm nào cũng sẽ không quên lựa chọn bảo vệ hình tượng lương thiện rộng lượng của mình, nếu nói bản thân mình kéo nàng ta xuống, nàng ta chẳng phải sẽ thành ngu xuẩn? Nhưng nếu nói nàng ta chủ động cứu mình, vậy thì hoàn toàn khác biệt, tuy Lý Thường Hi lớn lên cùng với nàng ta, nhưng trong chớp mắt lại trở thành đá kê chân cho thanh danh tốt của nàng ta.

Lý Tiêu Nhiên nghe xong, điềm đạm nhìn Lý Thường Nhạc: “Có thật không?”

Hán Hoa chỉ do dự trong chớp mắt, sau đó gật đầu rất nhanh, quay đầu cười như không cười với Vĩ Ương: “Tam muội vừa mới vào phủ đã xảy ra chuyện như vậy, con làm tỷ tỷ sao có thể trơ mắt nhìn Tam muội chịu oan ức chứ?”

Nàng vừa mở miệng, Lý Tiêu Nhiên lập tức tin tưởng. Đối với nữ nhi này, ông vẫn cực kỳ sùng ái.

Lý Vĩ Ương nhìn tươi cười vui vẻ trên mặt ông, cúi đầu, hai hàng mi rủ xuống che giấu ánh mắt, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh như có như không thành. Phụ thân, rất nhanh thôi, rất nhanh thôi người sẽ biết vị ái nữ như tiên nữ này sẽ mang đến cho người những phiền toái gì! Giả nhân giả nghĩa, nhất định phải trả giá lớn!

Đại phu nhân lạnh lùng liếc nhìn Lý Thường Hi, mang theo sự sắc lạnh sâu không thấy đáy: “Thường Hi, thường ngày ta đã dạy ngươi thế nào, chẳng lẽ chút ít quy củ cũng không có sao? Chẳng những thiếu chút nữa làm Tam tỷ người bị thương, còn liên lụy quần áo Đại tỷ ẩm ướt hết, từ hôm nay trở đi, quý trong từ đường ba ngày! Không có sự cho phép của ta không được đứng lên!”

Ý cười trên mặt Hán Hoa âm áp như gió xuân: “Mẫu thân, muội muội chỉ búống bình do tuổi còn nhỏ thôi, phạt nặng như vậy, trong lòng Tam muội sẽ thấy áy náy!” Nói xong nàng ta mới quay đầu nhìn Vĩ Ương, nở nụ cười. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nàng ta, xinh đẹp đến mức không mang theo chút bụi trần nào, “Có phải không, Tam muội?”

Lý Vĩ Ương ý cười nhàn nhạt, trong mắt hình như có ánh lửa sáng ngời: “Đại tỷ nói đúng, đều do muội không tốt, nếu hôm nay muội không trở về, Ngũ muội muội sẽ không tức giận với muội, váy áo Đại tỷ cũng sẽ không bị ướt, Ngũ muội muội, muội đừng giận tỷ!” Nói xong, nàng như muốn hoà giải, chủ động kéo tay Lý Thường Hi.

Lý Thường Hi đang tức đến phát cuồng, vung tay nàng ra, Lý Vĩ Ương như hoảng sợ, lùi lại hai bước.

Đôi mắt xinh đẹp của Hán Hoa trầm xuống, ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Đáng ra mẫu thân sẽ thuận theo lời nàng nói, bỏ qua cho Thường Hi, nhưng mà hiện tại...

Lý Thường Hi nhất thời tức giận trong lòng, sau đó mới kinh hoảng phát hiện, hình như mình làm sai rồi, quả nhiên, nghe thấy Lý Tiêu Nhiên nổi giận đứng đứng nói: “Nha đầu không có quy củ gì hết! Ngươi xem bộ dáng ngươi hiện tại còn ra thể thống gì nữa! Ba ngày? Đóng cửa đứng một tháng, chép lại Nữ giới một trăm lần rồi mới thả ra!” Nói xong, ông phát tay áo rồi đi không hề quay đầu lại.

Đại phu nhân lấp bắp kinh hãi, vội vàng đuổi theo: “Lão gia, lão gia, ngài đừng nóng giận...”

Hai người đều đi rồi, Lý Thường Hi tức giận đến đỏ bừng cả mặt, giận dữ nói: “Lý Vĩ Ương, ngươi là đồ tiểu nhân!”

Tiểu nhân? Nếu ngươi không cố ý giở trò xấu, sao dẫn đến chuyện này. Lý Vĩ Ương căn bản không hề nhúc nhích, Lý Thường Hi đã bị Lý Thường Tiểu kéo lại: “Đủ rồi, muội còn chưa đoạ người đủ sao!”

Vĩ Ương mỉm cười, trong đôi mắt màu đen ẩn hiện ánh sáng âm u, làm Lý Thường Hi có ảo giác bị lưỡi dao sắc lạnh đâm vào người. Nhưng đó chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó đôi mắt Lý Vĩ Ương chỉ còn lại sự trong trẻo, không nhìn thấy gì khác.

“Được rồi! Ngũ muội muội đừng có nào loạn nữa!” Hán Hoa nhẹ nhàng nâng gót chân đi tới, nói lời trách cứ.

Lý Thường Hi không cam lòng oán hận nhìn Lý Vĩ Ương, chung quy không dám động đậy nữa.

“Về sau tỷ muội chúng ta không được phát sinh hiềm khích nữa, nhất định phải hoà thuận ở chung mới đúng.” Gương mặt Hán Hoa trong treo lấp lánh như thủy tinh, giống như toả ra ánh sáng diễm lệ.

“Đạ, Đại tỷ.” Lý Vĩ Ương mỉm cười trả lời, hai chữ cuối cùng nói rất nhẹ, như đang thì thầm.

Nhìn nụ cười cực kỳ thuần khiết thân nhiên kia, trong lòng Hán Hoa cũng dâng lên sự chiến đấu, đây chính là cảm giác mà nàng mong muốn, đối thủ càng mạnh, nàng càng thấy hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tính toán

Về đến phòng, Hán Hoa đã cho tỷ nữ đun một thùng nước nóng cho lá tre, bưởi, sả, cúc tần, hương nhu. Lại căn dặn tỷ đi qua chỗ Trương thị nói vài câu.

Xong hơi mười năm phút, nàng lấy khăn lau khô người rồi mặc bộ trung y màu trắng vào, ngồi xuống giường, bàn tay điểm điểm lên cổ tay, tra rõ nội dung truyện.

Đang đọc được tới chương 17, đột nhiên máy tính bị lỗi, không thể cập nhật trang mới.

"Năng lượng khổng lồ của thế giới này mạnh như vậy?" Lắm bả một câu, Hán Hoa cũng không phải lần đầu gặp trường hợp này, nàng lập tức tải lại máy nhưng không thành công. Xem ra, chỉ có thể tự mình tính toán.

Ban đầu nàng còn chưa kịp phân tích rõ ràng mối quan tình thù của nguyên chủ với nữ chính, cho nên suy nghĩ có lạc quan, nhưng chỉ cần xem vài chương đầu, nàng biết.

Nếu trên đời có Lý Vĩ Ương.

Sẽ không có Lý Trường Nhạc.

Đã đến nước này, nàng cũng không cần kiêng nể gì. Muốn đấu với nữ chính, cần phải có quyền - binh - tiền trong tay. Dựa vào ký ức của nguyên chủ, biết binh và quyền Trương gia đều đứng đầu nhất nước. Chỉ có tiền là nàng không thể tự do sử dụng, một tiểu thư, cần xài nhiều tiền lắm gì. Nhưng kiếm tiền, bản thân nàng không thiếu cách.

Nhìn tổng thể, thân thế này của nàng rất có lợi thế, nhưng kết cục của nguyên chủ ghi trên đơn hàng đã chứng minh cho dù đã có sẵn những lợi thế đó, nguyên chủ vẫn bị nữ chính phản kích đến thương tích đầy mình, thanh danh mất hết. Tất cả, đều khiến Hán Hoa phải cẩn thận nghiên cứu.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, đưa mắt nhìn ra cửa, thì ra trong lúc nàng đang suy nghĩ, trời bên ngoài đã tối sầm lúc nào không hay. Chính sửa lại góc chăn, Hán Hoa ôn hòa nói:

"Vào đi."

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, tỷ nữ bưng khay thuốc cẩn thận đi tới đặt lên bàn.

"Tiểu thư, đây là thuốc tránh phong hàn của Đại phu nhân vừa cho người đưa qua. Máy lọ thuốc tiểu thư căn dặn nô tỳ cũng đã tìm đủ."

Đưa tay che miệng ho nhẹ một tiếng, Hán Hoa tỏ vẻ mệt mỏi xua tay ý bảo nàng ta có thể ra ngoài.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Hán Hoa có chút trầm tư nhìn chén thuốc, nếu không phải nàng đã cho người qua nói với bà, chắc chắn vị Đại phu nhân này sẽ tới thăm nữ nhi bà hết mực yêu thương. Nếu đứng trên góc nhìn của nguyên chủ, bà quả thật là một người mẫu thân không sai. Nhưng nếu đứng ở góc nhìn của một người bình thường như Hán Hoa, tuy rằng nàng không tán thành nhưng cũng không thể trách. Giống như người kia đã từng nói: Trên đời nào có cán cân công bằng được thiện và ác. Trên đời này chỉ có kẻ thắng người thua mà thôi. Nếu như xem bản gốc truyện Thứ nữ hữu độc, ai cũng sẽ thấy sung sướng khi Lý Trường Nhạc nhận được kết quả này, vậy tại sao đọc giả lại sung sướng?

Đó là vì họ cảm thấy Lý Trường Nhạc xấu xa ác độc. Nhưng tại sao Lý Vĩ Ương ra tay phản kích ác độc hơn gấp mười lần thì họ chỉ càng thích. Không hề phản cảm? Đó chính là quy luật của người thắng.

Không có tay ai sạch sẽ hơn tay ai cả. Một người đã từng bước lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, bảo họ chưa từng tính kế, chưa từng làm việc nhẹ hơn Lý Trường Nhạc sao? Kết cục kiếp trước của Lý Vĩ Ương, những người từng bị nàng ấy tính kế, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy nàng ấy xứng đáng nhận lấy.

Quan trọng nhất vẫn là góc nhìn.

Lắc đầu cười nhẹ, Hán Hoa đẩy chân ra bước xuống giường. Thế giới này nguy hiểm trùng trùng, nàng phải chế vài loại độc dược để phòng thân, vừa cầm chai lọ pha chế, trong đầu Hán Hoa liên tục suy nghĩ kiếm thêm một sợi dây thép tạo thành chìa khóa vạn năng, lại tìm thợ rèn đúc Hai lưỡi dao mỏng nhét vào trong đế giày, còn tính toán nuôi dưỡng một con kim xà bỏ vào trong ống tay áo...

Phù Thừa tướng không thiếu tai mắt, tuy đa phần là do Tường thị không chế, nhưng bản thân nàng muốn chuồn êm ra khỏi phủ để kiếm tiền riêng lại không dễ. Nghĩ nghĩ, ánh mắt đen của nàng khẽ nheo lại vì mỉm cười, Hán Hoa nghĩ đến một người có thể giúp mình che chắn tai mắt, kế hoạch đã có, giờ nàng chỉ cần ngồi chờ người tự động đưa đến cửa.

Bởi vì Lý Thường Hi bị lão Lý phạt một tháng không thể ra ngoài, cho nên khoảng thời gian này trong phủ đều sống yên bình lặng. Kế hoạch phòng thân của Hán Hoa cũng tiến hành được hơn một nửa.

Nhìn khuôn mặt quá xinh đẹp trong gương, Hán Hoa muốn giữ gìn được bộ da này không bị nữ chính lột ra, bộ da là vốn liếng cơ bản để công tâm nam chính nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiếp tục nhập vai

Tỳ nữ chải chuốt xong mái tóc cho Hán Hoa, nhin không được cảm thán:

"Tiểu thư thật là xinh đẹp hơn tiên nữ giáng trần."

Là nữ nhân, ai không thích được khen ngợi mỹ mạo, cho dù là Lý Trường Nhạc nghe quen những câu nịnh nọt như vậy từ nhỏ đến lớn, vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ. Hán Hoa cười thật tươi:

"Người chỉ giỏi nói lời ngon ngọt. Đã tới giờ rồi, đi thôi."

Hôm nay lão Lý mời khách tới phủ, cũng là ngày kết thúc một tháng cấm túc của Lý Thường Hi. Nữ chính đương nhiên sẽ đến góp vui, chuẩn bị một sự bất ngờ cho mọi người, Hán Hoa quả thật rất chờ mong, trái tim trong lồng ngực liên tục đập "bang bang" vì kích động nữa rồi.

Hà Hương các rất náo nhiệt, hương thơm bay khắp nơi. Đại phu nhân ngồi bên cạnh lão phu nhân, đang cùng Nhị phu nhân Mạnh thị bàn bạc chuyện mừng năm mới.

Hán Hoa mặc áo với vạt áo làm bằng da cáo màu tuyết trắng, váy dài hoa văn mây bay cùng hải đường đỏ, luận về cách ăn mặc, nàng so với các tiểu thư khác càng nổi bật, còn rất phù hợp với dung mạo cực kỳ xinh đẹp của nàng ta, ngồi một chỗ cũng rất thu hút ánh nhìn, những nữ hài tử khác trong phòng đều không so được với nàng. Lúc này, nàng ta đang mỉm cười nghe mẫu thân nói chuyện, rất đoan trang nhàn tĩnh.

Lý Thường Hi mặc áo khoác làm bằng da chuột nước đĩnh một bông hoa hồng đỏ, trên đầu cài châu ngọc, khuyên tai hồng ngọc khẽ lay động, nụ cười thân nhiên, hoàn toàn không nhìn ra vẻ uể oải cùng áo náo khi bị nhốt trong phòng một tháng, rõ ràng đã bình tĩnh lại sau khi bị ghen khuất, nàng ta toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng lão phu nhân, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện cười, nhưng mặc kệ năng tổn công sức thế nào, trên mặt lão phu nhân đều mang vẻ nhàn nhạt thân nhiên, không có gì đặc biệt. Tứ tiểu thư Lý Thường Tiểu vẫn trầm mặc trước sau như một, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nhị tiểu thư Lý Thường Như thuộc Nhị phòng ngồi đối diện vài lần, mà mỗi lần nhìn qua, Lý Thường Như đều đang nhìn chăm chăm Hán Hoa với ánh mắt tràn ngập sự ghen ghét.

Người trong phòng này, thoát nhìn rất hoà thuận vui vẻ, nhưng thực tế trong lòng đều có tâm tư khác.

Nha đầu Lục Tần bưng một khay gỗ sơn màu son đến, đặt từng ly trà lên bàn mọi người.

Lão phu nhân Mạnh thị cầm lên uống một ngụm, lập tức sùng sốt: "Ồ? Hương trà thật tuyệt."

Hán Hoa nghe vậy, cũng đưa tay cầm tách trà lên uống một ngụm, nói lời tán thành: "Vâng, sắc trà cũng đẹp, hương vị kéo dài, đúng là thượng phẩm."

Nói xong, nàng nhìn về phía Lục Tần tán thưởng nói: "Đúng là người ở chỗ lão phu nhân giỏi, làm gì cũng giỏi, từ trước đến giờ ta chưa từng thưởng thức hương trà thơm như vậy!"

Ở triều đại này, kỹ năng pha trà được coi là hoạt động tao nhã hạng nhất. Không nói đến những người trong cung đình thế gia, mà ngay cả phố phường, cũng rất thịnh hành. Những điều khác không nói, Đại tiểu thư Lý Trường Nhạc chính là một cao thủ trong đó, lại còn được danh sư chỉ điểm, hiện giờ được nàng khen, có thể thấy được tài nghệ người pha trà rất cao!

Lần này, mọi người trong phòng đều uống thử, ai ai cũng tán thưởng.

Mạnh thị thân nhiên nở nụ cười: “Lục Tân, tay nghề pha trà của nha đầu này đột nhiên tăng cao, phải ban thưởng.”

Lục Tân cười cúi hạ người: “Lão phu nhân, trà này không phải nô tỳ pha, là Tam tiểu thư.”

Tất cả mọi người trong phòng đều sững sốt, sắc mặt Đại phu nhân càng lúc càng phức tạp. Trong ánh mắt lão phu nhân Mạnh thị bỗng hiện lên ý cười không dễ phát hiện: “Ồ, là Vị Ương pha sao? Cho con bé vào đi!”

Bản thân cô sức nói nửa ngày, lão phu nhân vẫn chỉ nhàn nhạt thân nhiên, Lý Vị Ương lại dễ dàng nhận được lời khen của lão phu nhân như vậy! Lý Thường Hi nhìn Lý Vị Ương từ cửa uyển chuyển bước vào, hận đến mức mặt nàng cũng muốn bốc lửa!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thưởng thức

Lý Vị Ương rất tự tin, lão phu nhân uống trà này, chắc chắn sẽ uống không nổi trà do những người khác pha, bởi vì năm đó Thác Bạt Chân đam mê thưởng thức trà, bản thân mình vì để hấn được vui vẻ, đặc biệt đi tìm các vị danh sư học tài nghệ pha trà, học trọn vẹn suốt tám năm, nàng dám nói, kỹ năng pha trà này, không ai có thể vượt trội hơn! Hơn nữa nàng cũng không sợ Đại phu nhân sẽ tra ra cái gì, bởi vì các tiểu thư ở Lý gia Bình thành mỗi người đều biết pha trà, mà nàng ở Bình thành ngay người lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, kỹ nghệ pha trà cao cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Hiển nhiên Mạnh thị rất vừa lòng với trà này, nhìn Lý Vị Ương, tươi cười cũng ấm áp hơn trước rất nhiều: “Con pha trà không giống người bình thường, là học từ danh sư ở đâu thế!”

Kiếp trước bởi vì Lý Vị Ương là thứ nữ sinh vào tháng hai, luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, gần như trong tất cả các trường hợp đều ngồi lặng yên không một tiếng động làm quần chúng, càng chưa từng nói chuyện thân cận như vậy với lão phu nhân, nhưng lúc này nàng không hoang mang chút nào, cười nói: “Hồi bẩm lão phu nhân, lúc còn ở Bình thành, nhà bọn họ đã mời Đồng Tam Nương đến dạy các tiểu thư pha trà, con cũng đi theo học được một ít, chỉ sợ tài nghệ nông cạn, khó phù hợp với nơi thanh nhã.”

Sắc mặt Đại phu nhân càng thêm khó coi, Hán Hoa cũng phối hợp tính cách của nguyên chủ nhũn mỳ. Đi theo học được một ít? Đã có thể pha được trà như vậy? Nếu ngay từ đầu học nghiêm túc, chẳng phải là...

Tam Nương từ Đồng gia là đại sư pha trà nổi danh, chỉ tiếc đi đứng không tiện, nên chưa bao giờ bước ra khỏi Bình thành, Lý Trường Nhạc cũng từng nghĩ đến chuyện mời nàng ấy đến đây, nhưng chưa có duyên phận, nghe xong lời này, trong lòng một người tâm cao khí ngạo như Lý Trường Nhạc, điều này giống như là một dạng khiêu khích.

Lý Vị Ương nhìn thấy hết biểu cảm của hai người bọn họ, nhưng không thể hiện ra trên nét mặt, tiếp tục cười nói: “Lão phu nhân, có thể cho Vị Ương mượn ly trà một chút không?”

Mạnh thị khẽ gật đầu, Lý Vị Ương bước lên phía trước, nhẹ nhàng bưng lên ly trà bên cạnh Mạnh thị, nhẹ nhàng đứng đưa, sau đó để lộ ly trà, lão phu nhân nhìn xuống, thấy trong ly trà vừa mới uống một ngụm, hiện ra một đoá hoa mẫu đơn, hơi nước bốc lên, mang theo một loại cảm giác mộng ảo.

Nhị phu nhân Ôn thị ngồi bên tò mò, cũng nhích lên xem, vừa nhìn vào trong chén, lập tức kinh ngạc nói: “Không ngờ còn có thể biến ra hoa cỏ, đúng là tài nghệ tuyệt vời!”

Sắc mặt của Hán Hoa biến đổi, bỗng dưng nàng đứng dậy, đi tới chính mắt xác nhận đoá hoa mẫu đơn kia, nhất thời không nói được gì. Nhưng trong lòng lại gật gật đầu, trà kỹ của nữ chính, không kém nàng bao nhiêu. Nữ chính học hơn nửa đời, nàng cũng có một đời làm trà sư trong thế giới khác. Tính ra, nàng vẫn thua trí tuệ của nữ chính rất nhiều.

Lý Vị Ương cười nói: “Chỉ là chút tài mọn, nhưng lại đổi được nụ cười của lão phu nhân. Năm đó vị Đồng Tam Nương kia có thể biến ra cảnh sơn thủy, đúng là làm người khác ca ngợi không ngừng.”

Chút tài mọn? Chỉ sợ trước mắt toàn bộ Kinh đô cũng không có người biến được ra hình ảnh này. Mạnh thị nhìn chăm chăm ly trà, thấy đoá hoa mẫu đơn dần dần biến mất, cúi đầu than nhẹ.

Đúng lúc này, ánh mắt Ôn thị đột nhiên hơi nheo lại, nói: “Tam tiểu thư, tay áo lại thế kia?”

Lúc Lý Vị Ương để tay buông thõng thì không nhìn ra, nàng vừa đứng đưa ly trà một lát, áo ngoài xốc lên, vô tình để lộ ra tay áo chỉ còn ngắn một nửa. Lý Vị Ương chính là đang chờ câu nói này, lập tức buông tay áo xuống, ngưng ngưng nói: “Không có gì.”

“Cái gì mà không có gì! Rõ ràng là xiêm y bên trong quá ngắn mà!” Con gái của Ôn thị, cũng chính là Nhị tiểu thư Lý Thường Như sinh ra đã có bộ dáng má đào mắt hạnh, lúc nào cũng long lanh ngập nước, lúc này cố ý la hoảng lên, như thể phát hiện ra bí mật to lớn nào đó.

Vừa nghe được lời này, Đại phu nhân nhìn chăm chăm Lý Vị Ương, ánh mắt sắc bén như dao chém đến tận xương cốt, nở nụ cười, chậm rãi nói: “Vị Ương, rốt cuộc là sao vậy?” Tuy bà đã cố gắng che dấu đi, nhưng giọng điệu cứng nhắc ai nghe cũng có thể nhận ra.

Lý Thường Như hăng hái chớp chớp mắt, nói: “Đại bá mẫu, người không nhận ra sao? Vị Ương mặc xiêm y không vừa người! Ai da, đúng là đáng thương, ngay cả xiêm y vừa người cũng không có!”

Lý Vị Ương mắt nhìn xuống dưới đất, vẻ mặt bất an cùng áy náy. Trong lòng lại cười lạnh, Đại phu nhân xem trọng nhất là thể diện khi gặp lão phu nhân cùng các tỷ muội trong gia đình, bà đã không chuẩn bị đồ đạc đầy đủ cho mình, thì mình cần gì phải giữ lại thể diện cho bà ta? Cho dù thêm chán ghét mình, nhưng thanh danh khắc nghiệt với thứ nữ truyền ra ngoài, đối với đường quan của phụ thân Lý Thừa tướng vô cùng bất lợi, lão phu nhân sao có thể không xen vào?!

Lúc này, nghe thấy Ôn thị “Ha” một tiếng cười lớn, cao giọng nói: “Đại tẩu, chẳng lẽ ngay cả một bộ xiêm y tỷ cũng chưa làm cho Vị Ương đầy chứ! Con bé đã trở lại hơn một tháng rồi mà!”

Lão phu nhân Mạnh thị nhàn nhạt nhìn Đại phu nhân, trong mắt lộ ra sự không kiên nhẫn.

Đại phu nhân dù có hàm dưỡng, nhưng lúc này mặt cũng biến thành màu gan heo, đỏ bừng lên. Hán Hoa ngồi bên vò vàng đứng lên nói: “Mẫu thân đã nói từ trước sẽ làm cho Vị Ương bốn bộ xiêm y, sao vẫn chưa đưa đến nơi! Nhất định là hạ nhân chậm trễ rồi!” Nói xong, Hán Hoa nhìn về phía Vị Ương, giọng điệu mang theo ba phần trách cứ, bảy phần thương tiếc, như đang nhìn tiểu muội mình thương yêu nhất, nhưng mà đáy mắt lại lạnh như băng: “Tam muội đúng thật là, xiêm y không đủ thì cứ nói với tỷ, mặc xiêm y như vậy ra ngoài, chẳng phải cũng làm mất mặt cả mẫu thân sao?”

Lý Vị Ương khoé môi khẽ nhếch, không hề có ý sợ hãi: “Đại tỷ nói rất phải, nhưng mà vóc người Vị Ương không giống đại tỷ, thật sự không mặc vừa y phục cũ của đại tỷ, nếu không đã sớm tới cửa làm phiền.”

Đường đường là thiên kim phủ Thừa tướng, tuy rằng là thứ nữ, nhưng vẫn là một tiểu thư, sao có thể mặc lại y phục cũ của tỷ tỷ được? Lý Vị Ương biết rõ Lý Trường Nhạc không có ý để nàng mặc lại y phục cũ, nhưng cố tình dùng những lời này để chặn miệng nàng ta, làm những lời Hán Hoa định nói bị đẩy ngược lại xuống ngực, trong ngực cũng thấy đau, con tức bùng lên, đám thứ muội trong phủ làm gì có ai không kính sợ nề phục lời nói của mình, Lý Vị Ương này điên rồi sao! Ngoài mặt ai cũng đeo mặt nạ, Hán Hoa cảm thấy bản thân nhập vai rất khá, bị phản công ở mức độ này, vẫn không đáng kể bằng một góc kết cục của nguyên chủ. Cho nên Hán Hoa không tính thay đổi nội dung của mấy chương khởi động của nữ chính. Cứ tạo ấn tượng như vậy, đến khi nàng bất ngờ lật ngược thế cờ, nữ chính mới không kịp trở tay.

Đại phu nhân đương nhiên không thể tức giận, thường ngày bà cho dù có tức giận, cũng sẽ không lớn tiếng nói chuyện, đây là thể diện của thế gia, bà có xuất thân cao quý, tất nhiên không giận mà uy mới thể hiện được sự tôn quý của bà. Hôm nay Lý Vị Ương mặc quần áo nhỏ như vậy lên người, chẳng khác nào đánh một cái tát lên mặt bà!

Trong phòng, bỗng chốc an tĩnh lại, tĩnh lặng đến mức mọi người có thể nghe thấy được tiếng tim đập của bản thân.

Lý Vị Ương biết, hiện giờ chống đối với Đại phu nhân là không sáng suốt, nhưng nói đi nói lại, kiếp trước mình an phận thủ thường, cũng không tránh được vận mệnh của một quân cờ, còn chẳng bằng xuống tay trước! Nàng đang đánh cược, đánh cược lão phu nhân có muốn bảo vệ thể diện Lý phủ hay không!

Từ Yên đi theo Lý Vị Ương đến đây, bàn tay trong tay áo nắm lại thật chặt, ngón tay dùng sức nên trắng bệch như tuyết, thân mình run run. Nhưng Lý Vị Ương vẫn mỉm cười, không hề có bộ dáng sợ sệt.

Mạnh thị nhìn Đại phu nhân, thần nhiên nói: “Lão đại, con cũng quá sơ sót rồi!”

Trước giờ lão phu nhân mặc kệ chuyện trong phủ, cũng chưa bao giờ giáo huấn mình, tuy chỉ nói có một câu, nhưng đã thể hiện sự đồng tình và tài năng của Lý Vị Ương. Con tức của Đại phu nhân tán loạn khắp thân người, mặt càng lúc càng đỏ lên, hơi thở biến thành dồn dập, bà đứng bật dậy, đã tức giận thật sự, tức giận đến không thể chịu nổi, bà ở Lý gia tuy là chủ mẫu đương gia, nhưng mà lão gia làm Thừa tướng trong triều, coi trọng nhất thể thống quy củ, lão thái thái vạn lần không thể đắc tội! Nhị phòng lại lúc nào cũng như hổ rình mồi! Cho nên, có những chuyện bà chỉ có thể nhịn xuống.

Hơn nữa bà còn phải là Đại phu nhân công chính nghiêm minh của Lý gia, là một mẹ cả đoan trang khoan dung! Lý Vị Ương chỉ một thứ nữ, muốn sửa trị Lý Vị Ương, giáo huấn nó biết rõ thân phận của mình, thì trước mắt không nên nóng lòng, tương lai sẽ còn nhiều cơ hội. Cho nên, bà giận tái mặt, đột nhiên nghiêm khắc hét lên với Lâm ma ma thân tín đứng bên cạnh: “Quý xuống!”

Lâm ma ma lập tức ngậy ngậy cả người, mọi người trong phòng cũng ngậy ra!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Không là gì cả

Sắc mặt Đại phu nhân đã khôi phục sự bình tĩnh, xem ra, vẫn là Đại phu nhân ung dung quý phái, bà lạnh lùng trách cứ Lâm ma ma: “Đề người khác làm ta vẫn thấy lo lắng, nên mới đặc biệt đề người đi làm! Ta dặn đi dặn lại, nhanh chóng đem quần áo mới đến đó! Người sao có thể chậm trễ như thế? Vị Ương là Tam tiểu thư Lý gia chúng ta, đường đường là thiên kim Thừa tướng, sao có thể khoan dung sự chậm trễ của các người! Người xem đi, bảo Tam tiểu thư mặc loại xiêm y này đi ra ngoài, còn đạo lý gì nữa! Rõ ràng muốn châm ngòi chia rẽ mâu thuẫn chúng ta, để người khác phỉ nhổ ta là mẫu thân khác nghiệt Tam tiểu thư hả?!”

Lý Vị Ương nghe xong, trên mặt cực kỳ cung kính, trong lòng lại cười lạnh, quả nhiên là Đại phu nhân, từng câu nói đến trọng điểm. Những lời này mình cũng có thể nói, nếu như vậy, Đại phu nhân sẽ mất hết thể diện trước mặt mọi người, nhưng nếu tự Đại phu nhân nói, tương đương định tội danh cho Lâm ma ma.

Lâm ma ma lập tức phản ứng kịp, quỳ xuống đất khóc lóc nức nở nhận sai, nói mình nhất thời sơ ý, xiêm y đã làm xong hết, nhưng vẫn chưa bảo người đem sang, do bà năng lực kém... Trong lòng thì đang âm thầm hối hận, tuy bên ngoài Đại phu nhân phân phó làm xiêm y cho Tam tiểu thư, nhưng bà biết, Đại phu nhân chỉ làm bộ làm tịch thế thôi, nguyên nhân là vì lần trước Đại tiểu thư bị liên lụy nên mới không vui, sao có thể thật sự may xiêm y cho Lý Vị Ương! Nói chính xác ra hai ngày này còn đang chờ Lý Vị Ương đến cửa xin tha thứ, ai ngờ lại lan đến tận chỗ lão phu nhân!

Tam tiểu thư này, nhìn có vẻ yếu đuối, thực tế lại cứng gai đầy người! Nàng ta rất thông minh! Nếu nàng ta ngốc một chút, đến chỗ Đại phu nhân đòi công đại, chắc chắn sẽ mất hết thể diện, mà nàng ta lại cố tình nhân lúc Nhị phòng đang ở đây trình ra trước mặt lão phu nhân, lúc này Đại phu nhân có nghiêng nạt rằng cũng không thể không nhận xuống!

“Còn không đi nhận sai với Tam tiểu thư!” Hán Hoa nghiêm mặt nói. Trong lòng khẽ cười, ai cũng là ảnh hậu, nàng cảm thấy bản thân cần phải học hỏi thêm nhiều.

Bởi vì dung mạo xinh đẹp, cho nên khi nàng nói chuyện cũng thấy tao nhã, nhưng Lý Vị Ương nghe, lại thấy giả nhân giả nghĩa cùng đáng ghét không lời nào nói hết. Vị Ương không giống với đám người Lý Thường Hi, các nàng ấy trăm phương nghìn kế lấy lòng Đại phu nhân, tương lai cầu được nhân duyên tốt, nhưng mà Lý Vị Ương quá rõ ràng, Đại phu nhân chỉ muốn đem bán từng người các nàng đi, biến thành đá lót đường cho Lý Thường Nhạc!

Diễn trò một lượt, Lâm ma ma quỳ xuống nhận sai bởi tội với Lý Vị Ương: “Tam tiểu thư, đều do nô tỳ nhất thời sơ sẩy, để tiểu thư chịu oan ức, nô tỳ lập tức bảo người đem quần áo mới đến cho người, tuyệt đối cam đoan sẽ hợp ý người.”

Lý Vị Ương như phát hoảng, vội vàng lui về phía sau một bước, nhìn về phía Đại phu nhân: “Mẫu thân, việc này, thật ra...” Nàng nói rất chậm, như muốn cầu xin cho Lâm ma ma, nhưng nói rất chậm chạp mãi không hết câu.

Đại phu nhân rất dịu dàng đáp: “Vị Ương, con yên tâm, tất cả cứ giao cho mẫu thân, về sau ở trong phủ con thấy thiếu cái gì, mẫu thân tất nhiên sẽ thay con xử lý đám nô tài lười biếng đó!”

Lý Vị Ương cảm kích cúi người: “Đa tạ mẫu thân, mọi thứ đều do mẫu thân làm chủ.” Nhưng mà, trong lòng nàng rõ ràng, qua chuyện hôm nay, ít nhất người ngoài, sẽ không dám khinh thường nàng!

Mạnh thị đánh giá Lý Vị Ương, vẫy vẫy tay với nàng, nói: “Lại đây, đưa nhỏ.”

Lý Vị Ương đi qua, Mạnh thị phát tay với La ma ma, cười nói: “Con đã đến đây một tháng rồi, ta muốn tặng con thứ gì đó.”

La ma ma hiểu ý, không bao lâu sau cầm ra một cái tráp nhỏ khắc hoa, mở ra nhìn thấy, bên trong đầy đồ trang sức. Lý Thường Hi nhìn thoáng qua, thấy trong đó có trăm cái hoa hải đường quý bản thân luôn muốn xin Mạnh thị, trăm cái kia chạm trổ tinh tế, bên trên điêu khắc một đoá hoa hải đường toả sáng lấp lánh, giá trị xa xỉ, tôn không biết bao nhiêu thời gian công sức ở chỗ Mạnh thị mà lão phu nhân không hề để ý đến, hôm nay không ngờ lại cho Lý Vị Ương! Mắt nàng lập tức tràn ngập ghen ghét, trừng mắt với Lý Vị Ương, đỏ cả mắt!

Lý Vị Ương cũng bất ngờ, nàng không ngờ lão phu nhân lại tặng tráp cho mình, trong lòng lập tức có dòng nước ấm chảy qua, tỏ mẫu làm như vậy, hiển nhiên là nói cho mọi người biết, trong lòng bà có người cháu gái Lý Vị Ương này!

Trong lòng Lý Vị Ương, lúc này tràn ngập cảm kích với lão phu nhân. Hành vi của mình, chẳng những không trách tội, còn biến bản thân thành chỗ dựa cho nàng, nàng không nói thêm lời nào nữa, chỉ quỳ xuống, dập đầu thật sâu với lão phu nhân: “Đa tạ lão phu nhân, ân điển của người, cháu gái ghi nhớ trong lòng.”

Chỉ một câu nói, Mạnh thị đã biết, Lý Vị Ương hiểu ý của bà, thân nhiên lộ ra một nụ cười.

Sắc mặt Đại phu nhân trong nháy mắt cứng ngắc đến tận đỉnh, Ôn thị bên cạnh nhìn thấy, cười thầm trong lòng, vào những thời điểm này, làm những chuyện khiến Đại phu nhân ngột ngạt, bà đều vui vẻ làm, vì thế bà lập tức lấy xuống cây trăm phượng bằng vàng rồng trên đầu mình, đặt vào tay Vị Ương: “Đến đây, đây là quà Nhị thẩm cho con, hải tử ngoan, cầm lấy đi.”

Trên mặt Lý Vị Ương mang theo vẻ ngượng ngùng nhận lấy, liếc mắt nhìn về phía Đại phu nhân, nhìn thấy khuôn mặt bà đã giận đến xanh lét, lần này không nhìn Lý Vị Ương nữa, mà nhìn về phía Ôn thị, Ôn thị lại không hề để ý đến, cười càng thoải mái hơn.

Hán Hoa đã hồi phục vẻ thông dong thường ngày, nhẹ ho khan một tiếng, Đại phu nhân lập tức phản ứng lại, hai mắt nhìn thẳng Lý Vị Ương, làm bộ người lớn không thêm để ý đến, từ ái cười nói: “Nữ nhi ngoan mau đến đây! Lễ vật của mẫu thân đã chuẩn bị sẵn cho con, nhân dịp hôm nay tặng luôn cho con vậy.”

Lúc trước Đại phu nhân đã ban cho Lý Vị Ương một ít đồ trang trí nhìn qua có vẻ đáng giá, nhưng thực tế không có chút tác dụng nào. Hiện giờ thấy lão

phu nhân đã đi trước, lại có Ôn thị chen ép, không thể không làm ra vẻ.

Nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, Đại phu nhân nín nhịn sự tức giận, từ trên cổ tay lấy xuống vòng tay dương chi bạch ngọc, bộ dáng đau lòng đeo vào cổ tay Lý Vĩ Ương: “Đây là đồ tốt từ trong cung triều trước lấy ra, con hãy nhận lấy đi.”

Lý Vĩ Ương đã từng làm Hoàng hậu, những thứ đồ vàng ngọc, nàng liếc mắt đã có thể nhìn ra, Tường thị không nói sai, lễ vật lần này đúng là giá trị xa xỉ, nàng mỉm cười: “Đa tạ mẫu thân.”

Miệng Đại phu nhân vì giận mà hơi lệch đi, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Cảm tạ gì chứ, đúng là đồ nhỏ nhỏ!”

Lý Thường Hi oán giận như muốn phóng độc, khoé môi hàm chứa sự châm chọc: “Vĩ Ương, tỷ đúng là phát tài rồi! Vòng tay này của mẫu thân muốn giữ lại cho Đại tỷ, hôm nay cũng lấy ra cho tỷ!”

Lý Vĩ Ương vừa nghe xong, lập tức đưa tay định tháo ra: “Vậy sao? Thế thì Vĩ Ương không thể nhận được!”

Đại phu nhân sao có thể để nàng tháo ra, hung dữ trừng mắt nhìn Lý Thường Hi, quay đầu thay bằng vẻ tươi cười ảm áp, vỗ vỗ tay Lý Vĩ Ương: “Hài tử ngọc, con cũng là bảo bối trong lòng ta, cho con thì có gì không đúng! Mau nhận lấy, bằng không mẫu thân sẽ thành người không hào phóng!”

Lý Vĩ Ương thấy bộ dáng Đại phu nhân miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, trong lòng rất vui vẻ, miệng đáp: “Vậy thì đa tạ mẫu thân!”

Lý Thường Hi hận đến hai mắt mờ to, Hán Hoa lại thân nhiên dời ánh mắt đi, nhìn về phía lô hương làm bằng bạc pha đồng khắc hoa văn cánh hoa sen khảm bảo châu, nghĩ thầm Ngũ muội chung quy vẫn là thứ nữ, mẫu thân giáo dưỡng lâu như vậy, vẫn không thể tốt hơn được. Một cái vòng tay có là gì đâu? Hôm nay lão phu nhân rõ ràng đã cho Lý Vĩ Ương thể diện, chẳng lẽ mẫu thân lại đổi nghịch với bà? Chẳng phải để cho Nhị phòng có cơ hội chế giễu!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Âm mưu và ý đồ

Trở lại Phúc An viện của mình, Tường thị không nói một câu, ngồi xuống uống trà, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn xanh mét.

“Lý Vĩ Ương nha đầu đáng chết, bây giờ gan càng ngày càng lớn! Dám ra mặt chống đối mẫu thân!” Lý Thường Hi vừa nghĩ đã thấy hận, không nhịn nổi phải nói ra.

Đại phu nhân nâng mắt, nhìn nàng ta một cái, khoé miệng rù xuống, không nói một lời.

“Ngũ muội muội, muội sao có thể nói Tam muội như vậy? Không có quy củ gì cả!” Hán Hoa nhíu mày, bảo trì phong phạm hoàn mỹ của Đại tiểu thư.

Lý Thường Hi hừ lạnh, nói: “Đại tỷ, lúc trước mẫu thân không phải đã sai người đi điều tra nàng ta sao, nói nàng ta vừa vô dụng vừa nhát gan, giờ xem nàng ta, nói chuyện vô cùng can trọng, hơn nữa không hề có bộ dáng nhát gan, không giống với điều tra chút nào.”

Đại phu nhân tức giận lờm, sau đó lại hỏi: “Thường Hi, người có chủ ý gì?”

Thường Hi nhìn Đại phu nhân, nhẹ nhàng mở miệng: “Mẫu thân, theo nữ nhi thấy, nha đầu người đưa qua đó nên phát huy công dụng rồi đấy.”

Đại phu nhân dùng một lát, rồi mới cười rộ lên: “Con nói rất đúng.”

Ánh mắt Lý Thường Hi khẽ chuyển, mang theo một tia âm u lạnh lẽo: “Hiện giờ tuy lão phu nhân che chở nàng ta, nhưng nếu nàng ta chọc giận phụ thân thì sao? Mọi người nhất định sẽ nhớ đến nàng ta là tai hoạ sinh vào tháng hai, đến lúc đó...”

Nàng không nói rõ ràng ra, chỉ nhìn chăm chăm Đại phu nhân, tươi cười đầy mặt.

“Nha đầu con, đúng là tâm tư linh hoạt.” Vẻ tươi cười càng đậm hơn: “Dù sao, đây cũng là chủ ý không tồi.”

Lý Thường Hi vui vẻ ra mặt, chạy qua lấy lòng nói: “Mẫu thân, hôm nay mẫu thân cho nha đầu kia vòng tay!”

Đại phu nhân mỉm cười, phân phó Lâm ma ma đứng bên mang đến một đôi trăm phượng bằng phi thủy, đưa cho Lý Thường Hi: “Một cái cho con, một cái cho Tứ tỷ con.”

Tứ tỷ có bỏ ra chút sức lực nào đâu! Trước giờ Lý Thường Hi đều thấy chương mắt tỷ tỷ ruột chất phác này, trong lòng quyết định giữ lại cả hai cái trăm, sau đó nói tạ ơn Đại phu nhân.

Lý Thường Hi không quá ngu ngốc, nhưng cũng không quá thông minh, Đại phu nhân hài lòng gật đầu, bà cần Lý Thường Hi nghe lời, hơn nữa có chuyện đều muốn xõng lên trước, thay bà làm tất cả những chuyện ti tiện, tránh cho tay mình và Trường Nhạc lây dính máu tươi.

Nói chuyện phiếm một lúc, Lý Thường Hi mới phần khởi rồi đi.

“Mẫu thân, mẫu thân đối xử với muội ấy quá mức độ lượng.” Nhìn bóng lưng Lý Thường Hi, Hán Hoa thân nhiên nói, “Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ muội ta không biết nặng nhẹ, gan càng ngày càng lớn.”

“Nha đầu ngốc, chính là muốn nó như thế.” Đại phu nhân lạnh lùng cười: “Có Nhị phòng lòng dạ hẹp hòi bên kia, lão Ngũ bên này xảo quyệt, cộng thêm một lão Tứ chất phác, mới phụ trợ được con.”

Lời này có ý gì, Hán Hoa nghe xong đã hiểu rõ ràng, trong lòng lại âm thầm thở dài, ngoài mặt vẫn nhẹ nhàng cười, ngồi xuống bên cạnh Đại phu nhân: “Mẫu thân, hiện giờ không phải có thêm một Tam muội thông minh lanh lợi sao?”

Đại phu nhân nhếch khoé miệng: “Nha đầu Vị Ương kia đúng là không ngu ngốc, nhưng mà rất nhanh thôi, nó sẽ phạm sai lầm!”

Hán Hoa mỉm cười, trong một tháng vừa qua, nàng không đi gặp Lý Mẫn Đức chính là chờ đợi tình tiết này. Đã là nam chính, cho dù còn nhỏ, nhưng cũng biết Đại phu nhân không thích Tam phòng, nàng có thật lòng đối xử với cậu nhóc, chưa chắc gì đã được một tí thiện cảm, e rằng có người còn nghĩ nàng đang có âm mưu đen tối gì. Tuy rằng nàng cũng có âm mưu công tâm Lý Mẫn Đức. Trâu già gặm cỏ non, lần này nàng phải điều chỉnh tâm lý nhiều hơn mới được.

Có điều Hán Hoa lại không biết Đại phu nhân không chỉ muốn khử Thất di nương, mà còn ra tay giết nam chính. Kế hoạch cứu mạng nam chính để lại một ấn tượng tốt xem ra không như ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cứu Lý Mẫn Đức

Thất di nương Đàm thị, ban đầu là nha đầu hầu hạ rửa chân bên người Đại phu nhân, vì một lần Lý Tiêu Nhiên say rượu, mà Đàm thị mang thai Lý Vị Ương, kết quả lại sinh vào tháng hai, Lý Vị Ương bị bắt rồi phủ, Đại phu nhân để thể hiện phong độ, Đàm thị mới được lên làm di nương. Trong Lý phủ, các di nương khác ít nhiều cũng là người có bối cảnh, có sắc đẹp, hoặc là có đứa nhỏ được coi trọng, có thể chống đỡ được thể diện, riêng chỉ có Thất di nương, chẳng những thân phận ti tiện, còn sinh ra con gái vào tháng hai, tất nhiên làm Lý Thừa tướng mất vui. Kiếp trước bà đã mất vì bệnh nửa năm trước khi Lý Vị Ương trở về, mà kiếp này, Lý Vị Ương đã trở lại Lý phủ trước một năm, Thất di nương đương nhiên còn sống.

Bà không được sủng ái, cũng không có thể diện, thân thể không khoẻ, bị Đại phu nhân đưa đến Nam viện hẻo lánh nhất để tĩnh dưỡng. Nam viện, thật ra được tách ra từ Đại Tập viện để hạ nhân ở, khoảng cách đến chính viện, đúng là một vạn tám nghìn dặm, mà sát tường Nam viện, chính là Đại Tập viện bọn nha đầu ở ồn ào huyền nào.

Hán Hoa dẫn theo vài nha đầu chậm rãi đi vào, nàng biết vừa tới giờ Dậu thì nữ chính sẽ đến đây, cho nên nàng cũng canh chuẩn thời điểm Lý Vị Ương ra tay giết Triệu ma ma mới thông thả tới. Bởi vậy bên trong Nam viện không có ai trông coi, hẳn là hai nha hoàn đã trợ giúp nữ chính xử đẹp bà Triệu rồi.

"Gần đây Trường Nhạc nghe nói bệnh tình của Thất di nương không tốt nên mới ghé qua..."

"Tam muội? Sao muội lại ở đây?" Hán Hoa tò vò kinh ngạc đi vào phòng, nhìn vết tích vừa được lau dọn qua dưới sàn thì khoé môi hơi nhếch lên.

Trong mắt Lý Vị Ương chợt lóe lên tia kinh ngạc rồi vụt tắt, vẻ mặt đau buồn nắm tay Thất di nương.

"Hôm nay muội..." Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động kỳ quái.

Bùm một tiếng, sắc mặt của Thất di nương đang ngồi trên giường từ kinh hoàng biến thành trắng bệch, gần như không tin được vào tai mình, nắm thật chặt tay Lý Vị Ương: “Vị Ương, con nghe thấy không!”

Thúy Nhi cũng sợ hãi không kém, nhưng vẫn giữ được im lặng, chỉ là cơ thể run rẩy đã tiết lộ tâm tư của nàng ta.

Hán Hoa cười nhẹ nhìn Lý Vị Ương một cái, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía bên kia hồ sen, thấy sau núi giả mơ hồ có bóng người, sau đó lại có mấy hòn đá liên tiếp bay xuống nước, phát ra tiếng bùm bùm.

“A! Bên núi giả có vài người. Vị Ương, muội với ta cùng đi ra ngoài xem sao.” Nói xong, nàng quay qua phân phó tỷ nữ:

"Hong Quế, mau chóng mang thuốc bổ mà ta đưa cho người dâng lên cho Thất di nương uống. Đây là một chút tâm lòng của Trường Nhạc, mong Thất di nương đừng từ chối."

Tỳ nữ lập tức kính cẩn bưng khay tiến vào đi đến cạnh giường.

"Mời Thắt di nương dùng." "

Thấy Lý Vị Ương nhìn chằm chằm chén thuốc bỏ, đang muốn mở miệng nói chuyện, Hán Hoa liền dịu dàng nói:

"Tam muội mau đi ra ngoài xem với tỷ đi. Ở đây đã có hai nô tỳ hầu hạ dứt cho Thắt di nương uống thuốc rồi."

Trong lòng Lý Vị Ương lạnh lẽo, tuy nàng không tin Lý Trường Nhạc lại có lòng tốt như vậy, nhưng nàng lại chắc chắn một điều, Lý Trường Nhạc cũng không phải người ngu ngốc hạ độc trong thuốc trên danh nghĩa của nàng ta.

Ra khỏi cửa Nam viện, Hán Hoa và Lý Vị Ương được Thúy Nhi chỉ đường đi xuyên qua hồ sen, tới gần hàng núi già được xây bằng đá Thái Hồ. Từ chỗ này nhìn về cửa sổ duy nhất của Nam viện ở xa xa, thì chỉ nhìn thấy bên đó là một bãi cỏ lau, rậm rạp cao hơn nửa người, không nhìn thấy rõ tình hình phía đối diện, biết chuyện Triệu ma ma bị vớt xuống hồ không bị lộ, Lý Vị Ương và Thúy Nhi đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không ngờ một tỳ nữ bên người Lý Trường Nhạc lại tinh mắt thấy được tấm áo choàng gấm màu đỏ nổi trên mặt nước liền vội vàng la lên:

"Tiểu thư, là Tam thiếu gia."

Lý Mẫn Đức, là con nuôi của Tam thẩm Chu thị! Bảy năm trước, Tam lão gia Lý Tiêu Hà nhiễm bệnh bỏ mình, Tam phòng không có người kế thừa, nên đã truyền tin ra ngoài nói muốn tìm con nuôi, lúc đó Đại phu đã nghĩ tìm một đứa nhỏ thuộc Lý thị để không chế Tam thẩm, tương lai kế thừa đồ cưới không lộ của Chu thị cùng tài sản Tam phòng. Nhị phu nhân cũng tính toán như vậy, hai người đã đấu tranh lẫn nhau một thời gian. Ai ngờ tính tình Chu thị tuy rằng dịu dàng, lại chẳng phải là đồ nhất gan, dưới sự giúp đỡ của lão phu nhân, thương nghị với mọi người đưa Chu Mẫn Đức trong nhà bà con thân tộc ở xa đến.

"Người mau nhảy xuống cứu Tam thiếu gia lên." Tuy rằng biết bơi, nhưng nàng lấy thân phận Lý Trường Nhạc cứu mạng Lý Mẫn Đức đã là cực hạn. Tường thị có biết, cũng chỉ nghĩ là nàng vì có Lý Vị Ương bên cạnh nên mới phải giữ vững thanh danh. Đó chính là nguyên nhân tại sao Hán Hoa lại phải dẫn theo nữ chính đến đây.

Tỳ nữ này được Hán Hoa đặc biệt nói với Tường thị sau vụ tai nạn ngã xuống ao. Trong phủ Thừa tướng không thiếu hồ nước sâu, nếu chẳng may nàng bị người khác xô đẩy, bên cạnh lại không có nô tỳ biết bơi lội thì chẳng phải nàng sẽ gặp nguy hiểm. Nghe nữ nhi nói, Tường thị làm sao không lo, vội vàng kiểm bốn nô tỳ thành thạo bơi lội qua cho Hán Hoa.

Nhìn nam chính được cứu lên bờ, Hán Hoa không chờ Lý Vị Ương đi tới đã bảo nô tỳ đi thông báo với lão Lý và Tam phòng Chu thị rằng Tam thiếu gia lỡ chân trượt xuống nước. Còn chu đáo sai một nô tỳ khác mau đi mời đại phu. Bản thân thì ngồi xồm xuống, đặt tay lên lồng ngực của cậu nhóc nhún mạnh theo quy luật cấp cứu người chết đuối.

Bởi vì vẫn còn hai nô tỳ đứng che chắn góc nhìn, Lý Vị Ương chỉ có thể nghe thấy tiếng ho khan của Lý Mẫn Đức.

Biết bản thân cứu kịp thời thì nam chính sẽ không chết, nhưng thấy cậu nhóc tỉnh lại, Hán Hoa cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lý Mẫn Đức quay đầu lại, ánh mắt tối đen sáng ngời, sáng như sao trên trời, lông mi dài mịn nhẹ nhàng rung động, vẫn còn dính bọt nước, như những hạt ngọc bị vờ. Trái tim Hán Hoa đột nhiên đập nhanh hơn, cảm thấy gương mặt trước mắt còn sáng chói hơn cả ánh nắng.

Khuôn mặt của cậu nhóc thật sự không thua kém Long Đăng. Một nam chính trong thế giới khác mà nàng đã cảm thấy rất đẹp rồi.

Đứa nhỏ này có một đôi mắt động lòng người, không cười cũng ẩn tình, da thịt trắng nõn bị ánh mặt trời chiếu xuống nhìn như trong suốt. Nếu là một nữ hài tử, chỉ sợ không hề thua kém dung sắc tuyệt đỉnh của nguyên chủ. Huống chi, hiện giờ nam chính mới chỉ có mười tuổi,

Đôi mắt như thủy tinh của Lý Mẫn Đức chợt lóe.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dịu dàng

"Không sao đâu, có Đại tỷ ở đây rồi." Hán Hoa nở nụ cười dịu dàng trấn an, bàn tay thon dài nắm giữ bàn tay nhỏ bé ấy, cảm giác ấm áp nắm tay một người, đã bao lâu rồi nàng chưa từng... Có điều lúc này không phải là lúc cho nàng phân tâm, một màn kịch sắp đến còn đang chờ nàng diễn tiếp đây.

Khi thấy cậu nhóc mím chặt môi nhìn chằm chằm vào mắt nàng, Hán Hoa vẫn nở nụ cười dịu dàng như thường. Nhận lấy áo khoác của nô tỳ đưa qua, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý nam chính sẽ không có biểu hiện gì tốt đẹp với mình. Nhưng trong cái rủi có cái may, tuy Lý Mẫn Đức không cảm kích nàng, nhưng cũng không phản kháng, Hán Hoa từng là một người mẹ đơn thân, đương nhiên nàng rất biết cách chăm sóc trẻ nhỏ, nhìn thấy nam chính,

trong lòng nàng cũng chỉ xem là con cháu của mình, đợi Lý Mẫn Đức trưởng thành hơn, may ra nàng mới xuống tay công tâm nam chính được.

Khi cởi áo choàng của Lý Mẫn Đức ra, từ trên người cậu nhóc rơi ra một khối ngọc bội hình trăng non, dùng dây màu đỏ xuyên qua đeo lên cổ, Hán Hoa chưa đọc tới chương này nên cũng không để ý, đeo lại lên cổ cậu, sau đó lấy áo khoác ấm áp bao lại, Lý Mẫn Đức ngồi bất động, đôi mắt sáng lấp lánh biến ảo khó đoán nhìn nàng.

Không hiểu vì sao, Hán Hoa lại như bị mê hoặc, cho dù biết rõ hành động này của nàng sẽ khiến nữ chính sinh nghi, nhưng nàng là một người tùy tâm sở dục, sống trong thế giới ảo, nàng cũng không gò bó bản thân quá.

Bởi vậy, khi Lý Tiêu Nhiên, Trương thị, Chu thị mang theo nhiều người vội vã tới đây, đập vào mắt họ đó chính là cảnh. Một mỹ nhân xinh đẹp dịu dàng ngồi trên mặt đất ôm chặt một thiếu niên vào lòng vỗ về trấn an, làn váy xòa trên đất, ánh trăng non chiếu xuống hai người, phảng phất như che chở cho cặp bích nhân.

"Trường Nhạc, đã xảy ra chuyện gì?" Lý Tiêu Nhiên nhíu chặt mày nói. Khi được nô tỳ hoảng hốt chạy tới bẩm báo, ông và Trương thị đang ngồi nói chuyện. Đột nhiên nghe được tin tức này, không chỉ có ông giật nảy mình, mà Trương thị cũng ngạc nhiên không kém, bà còn đang tính toán kế chuyện nhìn thấy con hạc bay tới phủ, dẫn dụ lão gia đi đến gần Nam viện để bắt thóp Lý Vị Ương, không ngờ lại nghe thấy nữ nhi của mình cứu mạng Lý Mẫn Đức. Điều này làm sao có thể!!!!

"Mẫn Đức, con có sao không?" Chu thị cực kỳ lo lắng chạy tới, ôm chặt Lý Mẫn Đức từ trong lòng Hán Hoa ra.

"Mẫu thân, con không sao." Lúc này Lý Mẫn Đức mới lên tiếng. Nói xong, cậu nhóc còn quay đầu nhìn về phía Hán Hoa, khuôn mặt như bạch ngọc hiện lên tia quyến luyến, lại mê man.

"Tam phu nhân, ở đây gió lớn, người mau đưa Tam đệ trở về Nhã Trúc viện đi. Trường Nhạc đã cho nô tỳ gọi đại phu đến, chắc chắn cũng sắp trở về rồi." Đều từng làm mẹ, Hán Hoa đương nhiên biết bà đang lo lắng điều gì. Nàng gạt nhẹ với Chu thị, mới vịn tay tỳ nữ đứng dậy, chân do ngồi dưới đất khá lâu nên có chút tê cứng.

"Phụ thân, mẫu thân, tối nay Trường Nhạc rũ Tam muội đến thăm Thất di nương, Tam muội về phủ đã lâu, nữ nhi biết muội ấy chắc chắn rất nhớ Thất di nương nên mới hẹn muội ấy giờ Dậu ghé qua Nam viện một chút. Cũng may vì đến Nam viện thăm Thất di nương, Trường Nhạc và Vị Ương mới có thể kịp thời cứu được Tam đệ. Có phải không Tam muội?"

Lý Vị Ương nghĩ mãi cũng không thông, rõ ràng đã kế hoạch hãm hại mình và mẫu thân, bây giờ còn cứu cái gai trong mắt của Đại phu nhân, rồi gánh tội chung với nàng. Hành động của Lý Trường Nhạc vô cùng khác thường, chẳng lẽ phía sau còn có âm mưu khác? Dù thế nào đi nữa, việc nàng tới thăm mẫu thân đã bị rất nhiều nô tỳ của Lý Trường Nhạc thấy, có chối cũng không được. Nàng cứ thuận theo ý nàng ta, xem nàng ta còn muốn giở trò gì.

"Đúng vậy phụ thân." Lý Vị Ương tỏ vẻ bất an nói.

"Lão gia, xem như nể tình Trường Nhạc và Vị Ương cứu được nhi tử yêu quý của Tam phu nhân. Ngài bỏ qua cho hai đứa nhỏ đi." Đại phu nhân từ ái khuyên nhủ. Toàn bộ kế hoạch chu đáo tối nay đều không bệnh mà chết, tuy bà không hiểu vì nữ nhi thông minh của bà lại làm như vậy, nhưng bà biết mình phải bảo vệ Trường Nhạc của bà. Chỉ là tiện nghi cho con ranh Lý Vị Ương kia. Hừ!

Dù sao cũng là nữ nhi ông luôn sủng ái, tuy nàng làm trái mệnh lệnh của ông, nhưng lại cứu được nhi tử của Tam phòng, thế là đủ. Lý Tiêu Nhiên nghiêm mặt nói:

"Không có lần sau." Sau đó chấp tay rời khỏi.

Đại phu nhân đưa mắt nhìn Hán Hoa một cái, sau đó cũng đi theo Lý Tiêu Nhiên.

Mọi người đều rời khỏi, không có chuyện Lý Trường Hi bị hủy dung, không có chuyện Lý Vị Ương cứu Lý Mẫn Đức. Tất cả bắt đầu thay đổi từ đây. Hán Hoa không biết sau này sẽ có những màn kịch hay gì, nhưng nếu không liên quan đến Đại phu nhân, nàng cũng không để tâm, chung quy, nàng không muốn bày kế hãm hại nữ chính. Nàng tới đây chỉ để công tâm mà thôi.

"Tam muội, thời gian không còn sớm. Nên trở về phòng thôi."

Lý Vị Ương nhìn nụ cười dịu dàng trên gương mặt xinh đẹp của Hán Hoa, lần đầu tiên, nàng phát giác Lý Trường Nhạc có chút không giống Lý Trường Nhạc của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chờ xem

Về đến Phúc An viện, Hán Hoa vẫy lui hết mọi người trong phòng ra ngoài, bản thân thì đi lại chỗ Trương thị ngồi xuống.

"Mẫu thân, kế hoạch hôm nay đều bị Lý Vị Ương phát hiện ra."

Tường thị đang ngồi im lặng không nói lập tức nhủ mày nhìn nàng, ánh mắt không thể tin nổi:

"Sao nó có thể biết được, chẳng lẽ nó biết Hoạ Mi là người của chúng ta."

Đưa tay rút một tách trà ấm cho bà, Hán Hoa mới chậm chậm nói:

"Lý Vị Ương... biết được nhiều việc hơn mẫu thân tưởng. Chuyện này nói ra có lẽ mẫu thân sẽ không tin, nhưng người cứ chờ mà xem. Tam muội sẽ chứng minh cho người thấy."

Tường thị cau mày nhìn vẻ mặt bình thản của Hán Hoa, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi. Không phải bà không tin Trường Nhạc, nhưng một con nhóc sống ở nông thôn thì biết cái gì?

Sau nửa tháng sóng yên biển lặng, hôm nay là ngày Lý Mẫn Phong, trưởng tử của lão Lý đưa lễ vật về tới phủ Thừa tướng.

Hà Hương viện.

Trong đại sảnh, lão phu nhân, phu nhân tiểu thư các phòng đều ở đây, tất cả đều mang sắc mặt vui vẻ, bộ dáng cực kỳ mừng rỡ, Lý Vị Ương vừa bước vào, Hán Hoa đã cười đứng lên, nói: "Tam muội, muội xem, Đại ca người còn chưa về, lễ vật tặng cho chúng ta đã đến trước rồi!"

Lý Vị Ương nhìn theo tầm mắt của nàng ta, đám nha đầu đem từng khỏ gốm, lạng la, tơ lụa, thêu tay đủ các loại chất liệu trải ra mặt bàn, đại sảnh như tràn ngập bởi ráng chiếu, làm ánh mắt mọi người hoa lên.

Quần sự Tôn nương từ cười đến không nhìn thấy cả mắt, nói: "Những thứ Đại thiếu gia gửi về đều là đồ tốt, lão phu nhân, người xem, đây là Kim Tước trù từ Vân Châu đưa đến, độ sáng cao, màu sắc đẹp đẽ. Đây là Yên Chi hương của Chức Tào phủ ở Thành Châu, màu sắc sáng đẹp, nhuộm màu đều tay, nghe nói là đã từng làm qua xiêm y cho Thái hậu nương nương, đây là vài thêu mẫu đơn của Lâm châu, nương tử phụ trách thêu còn được xưng là tiên từ thêu thừa, còn có Bích Giang hà, Tử La cầm từ Mạc châu, Hải Vân hồng, Ngọc Lâu tú, Kim Tí oanh vũ hoàng từ Ninh châu, các nương nương quý nhân trong cung, mặc trên người đều dùng chất liệu này, quả nhiên làm người xem phải hoa mắt!"

Đại thiếu gia đi học tập ở bên ngoài, dĩ nhiên là đi không ít địa phương, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ mang nhiều lễ vật về như vậy, mấy thứ này, hiển nhiên là có người mượn tay hắn, thì ân với phủ Thừa tướng.

Người này không cần phải nói, Lý Vị Ương cũng có thể đoán được là ai.

Hán Hoa hạ mi mắt sáng như làn thu thủy xuống, bàn tay ngọc mảnh khảnh, nhẹ nhàng vuốt lên gốm dệt hoa, nói: "Gốm vóc Kinh đô tuy rằng trắng lẹ, mà làm ra rất rườm rà, chất liệu này, lại mang một loại ý nhị khác, có vẻ lịch sự tao nhã hơn rất nhiều."

Mọi người nhìn nàng, cảm thấy dung mạo quốc sắc thiên hương của nàng ta làm cho người khác có một loại ảo giác như sắp dung nhập vào những gốm vóc đẹp đẽ đó, như thể nàng ta là một bông hoa được thêu trên gốm, tinh xảo như vậy, được yêu chiều như vậy, làm người khác không thể dời mắt đi.

Sự xinh đẹp đó như kim châm vào mắt Lý Vị Ương, nhẹ nhàng dời ánh mắt đi. Có những người, trời sinh đã có sự sùng ái của cha mẹ, thân thể cùng tài trí hơn người, may mắn có được mỹ mạo, nàng ta chỉ cần nhẹ nhàng nói một câu, đã có thể cướp đi tất cả những gì người khác vất vả kinh doanh.

Lão phu nhân cười nói: "Những màu này ta không mặc, để các tiểu cô nương lựa chọn, thích cái gì thì lấy đi!"

Trên mặt Nhị tiểu thư Lý Thường Nhu lập tức lộ ra vẻ vui mừng, yểu chuyển đứng lên nói lời cảm tạ, sau đó vội vàng đi đến. Tay nàng ta vô tình hay cố ý dừng lại trên khối vải Kim Tước trù Lý Trường Nhạc thích, cười mà như không cười: "Đại tỷ, khối vải này muội rất thích, màu sắc cũng rất xứng với muội..."

Hán Hoa mỉm cười, không sao cả nói: "Vây tặng cho Nhị muội muội đi."

Về mặt của Lý Trường Nhạc, rõ ràng là không hề tình nguyện, lại muốn tỏ ra là mình hào phóng, trong lòng Lý Vị Ương âm thầm nở nụ cười, cúi đầu uống trà, giống như không nhìn thấy gì cả.

Tay của Hán Hoa dừng trên khối Hải Vân hồng toả ánh sáng lung linh, ai ngờ tay Lý Thường Nhu cũng đồng thời dừng ở đó, ba lần liên tiếp, tình hình đều như vậy.

Cho dù biết kiềm chế, thì khuôn mặt tươi cười của Hán Hoa cũng không giữ được lâu. Tuy rằng nàng không thấy có gì quan trọng hơn ngoài việc làm nhiệm vụ công tâm nam chính. Nhưng để nữ chính bớt đề phòng, nàng vẫn phải phối hợp diễn.

Nhị phu nhân lại cười nói: "Đại tiểu thư được quan tâm chăm chút nhiều nhất, muội muội của con lại chỉ là một đứa trẻ, nhìn cái gì cũng thấy tươi mới, con nhường một chút, bù lại Nhị thẩm tặng cho con một bộ trang sức bảo thạch."

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Kế sách của Lý Vị Ương

Đồ trang sức bảo thạch nàng có rất nhiều, nhưng loại vải lụa có chất liệu này thì rất ít. Gương mặt Hán Hoa hơi phát xanh, lại không thể giáp mặt phản đối lời trưởng bối.

Lý Vị Ương buông mắt xuống, đồng vải này đều là do Đại thiếu gia mang về, nói là tặng cho người toàn gia, nhưng thực tế, Đại phòng khẳng định lấy được những đồ tốt nhất, mà Nhị phu nhân cùng Nhị tiểu thư lại cố tình mang da mặt dày, ngược lại làm cho Lý Trường Nhạc tức mà nói không nên lời.

Đại phu nhân thân nhiên nói: “Trường Nhạc, chỉ là mấy tấm vải thôi, nếu con thích loại nào, bảo Đại ca con mang về đôi ba tấm là được.”

Giọng điệu của bà tuy rằng nhàn nhạt thân nhiên, nhưng trong lời nói cũng có ý chèn ép Nhị phòng.

Nhị phu nhân biến sắc, mở miệng châm chọc lại.

Đại phòng cùng Nhị phòng ở bên kia chia làm hai thái cực, Tam phu nhân lại chỉ im lặng ngồi một bên, ánh mắt dừng trên người Hán Hoa, như có điều suy tư. Kể từ ngày hôm ấy, vị Đại tiểu thư này thường xuyên cho nô tỳ đưa thuốc bổ qua cho Mẫn Đức. Lúc đầu bà còn nghi ngờ mời đại phu tới kiểm tra mấy thang thuốc, không ngờ đại phu sau khi kiểm tra xong liền tấm tắc khen ngợi, từng vị thuốc trong thang được phối hợp vô cùng tuyệt diệu, vừa có thể giải hàn khí, vừa có lợi cho cơ thể. Nghe đại phu nói xong, Chu thị thật sự không hiểu, chuyện Mẫn Đức vô duyên vô cớ bị đi lạc, nếu không liên quan đến Đại phòng, thì chỉ có thể là Nhị phòng làm. Tuy vị Đại tiểu thư Lý Trường Nhạc này là Đại tỷ của Mẫn Đức, nhưng tình cảm tỷ đệ của hai đứa lại không tốt đẹp gì. Nàng ta không hại nhi tử của bà đã may mắn rồi. Bây giờ thì ngược lại, nàng ta chính là ân nhân cứu mạng của Mẫn Đức. Nói gì thì nói, bà rước cuộc phải hiểu rõ ý đồ của Lý Trường Nhạc.

Đúng lúc này, Hán Hoa cũng đưa mắt nhìn về phía bà, vừa hay chạm vào ánh mắt dò xét của Tam phu nhân, hai người nhìn nhau khẽ cười, nhưng rốt cuộc có thật tâm hay không, chỉ có bản thân mới biết được.

Lãng la tơ lụa khắp phòng, người khác nhìn thấy cũng phải động tâm, không nói Lý Thường Hi đã hứng khởi bước lên chọn lựa, ngay cả Tứ tiểu thư Lý Thường Tiểu luôn luôn chất phác cũng không nhịn được bước lên lật xem, chỉ có Lý Vị Ương ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Lúc này, lão phu nhân đột nhiên nói: “Vị Ương, con đừng ngồi yên nữa, cũng đi chọn lựa đi.”

Lý Vị Ương cười cười, đứng lên nói: “Đa tạ lão phu nhân.”

Lý Vị Ương vừa mới cầm lên một khối Kim Ti oanh vũ hoàng lên xem, thì đột nhiên một cơn gió từ ngoài mãnh thổi mạnh vào, sau đó nghe thấy có nha đầu khẽ hét lên một tiếng, nàng đột nhiên cảm thấy trên giày thêu có thứ gì đó sắc nhọn lại có độ cong, trong lòng giật mình, theo bản năng lùi lại một bước.

Một con mèo Ba Tư toàn thân trắng như tuyết, một mắt màu lam một mắt màu vàng, đang đặc ý vô cùng nhìn nàng.

Đôi bàn tay tuyết trắng của Hán Hoa thuận thế ôm lấy mèo con, cười nói: “Làm Tam muội sợ sao, đây là mèo con Uyên Ương Đại ca gửi về cho tỷ, muội xem, nó thật xinh đẹp!”

Lý Vị Ương đương nhiên nhận ra con mèo này, kiếp trước, con mèo này là sủng vật yêu của Lý Trường Nhạc, theo nàng ta vào cung, rất kiêu ngạo ương ngạnh, còn từng dùng móng vuốt cào đôi tay nhỏ của Ngọc Li đến chảy máu.

Cả đời này, nàng không thể quên Lý Trường Nhạc ôm mèo nói: “Tam muội, mèo Uyên Ương của tỷ thích nhất phơi nắng trong hoa viên, mà nó lại không thích người lạ, muội vẫn nên để Thái tử đừng tới gần Ngự hoa viên thì hơn!”

Dưới lớp áo dài, bàn tay của Lý Vị Ương lặng lẽ nắm chặt lại, tươi cười trên mặt càng sáng lạ: “Đại tỷ, thật sự là một con mèo đáng yêu!”

Lúc nói chuyện, trong đầu nàng đã hiện ra một kế sách!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Hôm Nay Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Con mèo Uyên Ương

Ba ngày sau, tiểu thư Nhị phòng Lý Thường Như không thể chờ đợi được nữa vội vàng mặc quần áo mới. Áo váy làm từ Kim Tước cầm, toả ra màu vàng xanh cùng hào quang xanh lá mạ sáng chói, một con Phượng hoàng thêu trên làn váy, lúc đi lại sắc thái biến ảo, chiếu ra ánh sáng ngũ sắc, so với thường ngày còn diễm lệ hơn ba phần, lúc đến Hà Hương viện thỉnh an, trong phút chốc mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng sủa hẳn.

Vừa đúng lúc Hán Hoa ôm mèo Uyên Ương đi vào viện, nhìn thấy Lý Thường Như ánh sáng điểm lệ bắn ra bốn phía đi tới, sắc mặt bỗng chốc biến thành khó coi. Tuổi trẻ thật tốt, mình thích thì mình thể hiện thôi. Không giống như nàng, tâm hồn già rồi, chả hòa hợp vui chơi cảm giác mạnh với mấy tiểu cô nương.

Lý Vị Ương đến đây sớm hơn hai người, từ xa nhìn thấy cảnh này, mỉm cười, vị Đại tỷ cao quý kiêu ngạo nhất là ở dung mạo, cũng vì thế, chung quy nàng ta cảm thấy mình là nữ nhân đẹp nhất, trong đầu cố chấp nghĩ rằng những đồ đẹp nhất, tốt nhất đều phải thuộc về mình. Cho nên lúc Lý Thường Như mặc xiêm y xinh đẹp làm từ gấm vóc cướp đi trong tay nàng ta, trong nháy mắt mặt Lý Thường Nhạc trở nên xanh mét, so với hình tượng tiên tử lương thiện rộng lượng lúc trước đúng là một trời một vực.

Lý Vị Ương đi xuống hành lang, lão phu nhân rất thích nuôi chim, mà thích nhất chính là con vẹt lông đỏ ở trước cửa, nghe nói phủ Thừa tướng từng có trộm, chính con vẹt có thể nói này đã báo tin, cứu lão phu nhân một mạng, cho nên hiện giờ lão phu nhân quả thực coi trọng nó như mạng của mình.

Con vẹt bên trong lồng chim được chạm trổ từ gỗ Hoàng Dương, nhìn thấy Lý Vị Ương đến gần, nghiêng đầu nhìn nàng, phát ra tiếng kêu rì rầm.

Lý Vị Ương cười với đại a đầu Lục Chi chuyên phụ trách chăm sóc vẹt, cầm lấy một chén đồ ăn cho vẹt, cùng một chén nước, thả vào, hướng dẫn: “Nhị tiểu thư đẹp quá! Nhị tiểu thư đẹp quá!”

Lục Chi nhìn Nhị tiểu thư từ xa, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, quần áo mới của Nhị tiểu thư thật xinh đẹp!”

Vẹt cũng vỗ cánh: “Đẹp quá! Nhị tiểu thư! Đẹp quá!”

Lý Vị Ương mỉm cười, vén rèm đi vào.

Hán Hoa và Lý Thường Như người trước người sau đi tới, nha đầu đang định vén rèm lên cho hai người, Hán Hoa chợt nghe thấy trên đầu có tiếng kêu: “Nhị tiểu thư đẹp quá! Nhị tiểu thư đẹp quá!” Giọng nói vừa the thé vừa non nớt, trong khoảnh khắc vang lên tại nơi yên tĩnh, vô cùng rõ ràng, tiếng vẹt kêu, như một con dao đâm vào sự bình tĩnh vất vả lắm Hán Hoa mới duy trì được.

Con vẹt kia là thú vật, không hiểu chuyện, kêu lặp lại vài lần, cộng thêm tiếng đập cánh, mèo con Uyên Ương trong lòng nàng đột nhiên meo meo một tiếng, bỏ nhào thật mạnh lên lồng vẹt.

Lục Chi khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng dùng cây gỗ nhắc lồng chim xuống, bảo vệ trong ngực, mèo con Uyên Ương nhào vào đuôi nàng, hét dọa vài tiếng, vẫn không chịu rời đi, nhìn chăm chăm con vẹt kia.

Con vẹt vẫn đang kêu: “Nhị tiểu thư đẹp quá!”

“Hừ...” Lục Chi nhanh chóng bảo vệ nó: “Người còn làm âm ỉ lên, cẩn thận mèo ăn luôn đầu lưỡi của người.”

Con vẹt rất có linh tính, nghe xong lời này, bị dọa không dám cất tiếng nữa, run run trong lòng Lục Chi.

Hán Hoa áp chế con giận, ôm lấy mèo con Uyên Ương: “Mèo con ngoan, đừng nghịch nữa.” Nói xong, khuôn mặt tươi cười đi vào, như thể không có chuyện gì phát sinh.

Lúc thỉnh an, tuy sắc mặt lão phu nhân vẫn như thường, nhưng mà Lý Vị Ương biết, không nói, không có nghĩa là lão phu nhân không biết chuyện đã phát sinh trong viện sáng nay.

Phúc An viện.

Về mặt Đại phu nhân xanh mét nhìn nô tỳ của Trường Nhạc.

"Người dám chắc chắn là người không nhìn lầm?!!!"

Nô tỳ Đinh La vội vàng dập đầu, sợ hãi nói:

"Nô tỳ xin thề. Những gì nô tỳ nói đều là sự thật."

Trong lòng Trường thị vừa tức vừa hãi, nếu như chuyện này xảy ra, vậy nữ nhi của bà chẳng phải sẽ bị lão phu nhân nghiêm khắc giáo huấn!

"Trường Nhạc. Con cứ yên tâm, mẫu thân sẽ cho con tiện nữ đó ném mùi cay đắng."

Hán Hoa cầm một miếng bánh gạo nhỏ xinh cắn một miếng, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

"Mẫu thân, người không cần thiết phải làm gì cả. Cũng chỉ là bị giáo huấn mà thôi, đối với nữ nhi cũng không có gì quan trọng. Nữ nhi chỉ muốn nói với mẫu thân một điều. Lý Vị Ương biết mẫu thân và con là người như thế nào, trong tiềm thức của nàng ta, chúng ta chỉ là một con ve độc ác chuyên hãm hại nàng ta. Kể trong kể, lập kế rồi để họ biết được. Người ta sẽ y y phản công mạnh mẽ, lại không biết rằng, con ve này, là một con ve biết lột xác."

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Diễn trò

Vệ lão phu nhân yêu quý nhất bị mèo ăn.

Chuyện này ở phủ Thừa tướng lại là chuyện lớn, rất nhanh, Đại phu nhân dẫn đầu đến Hà Hương viện, Hán Hoa vừa mới ôm theo bảo bối mèo con Uyên Ương của mình vào cửa, đã nghe thấy lão phu nhân tức giận nói: “Người còn dám đem con súc sinh kia vào đây!”

Nàng ngẩn người, kinh ngạc nhìn mọi người, nhưng tất cả đều nín thở, không dám hé răng.

Đại phu nhân nghe vậy, ho khụ hai tiếng: “Lão phu nhân, vệ của người chưa hẳn là mèo của Trường Nhạc ăn, nói không chừng là mèo hoang...”

“Mèo hoang? Mèo hoang từ chỗ nào đến! Người đi bắt một con mèo hoang về đây cho ta xem!” Sắc mặt lão phu nhân hiếm khi đông lạnh như vậy, tức đến nói không ra lời.

Đại phu nhân chưa bao giờ thấy lão phu nhân tức giận như vậy, lập tức không dám nói gì nữa.

Hán Hoa vội vàng buông mèo ra, bước nhanh tới: “Lão phu nhân, mèo con Uyên Ương đại ca tặng là trân phẩm, vừa nhu thuận vừa dịu ngoan, nhất định sẽ không làm chuyện này...”

Còn chưa nói xong, đã bị lão phu nhân phun nước miếng lên mặt: “Sáng hôm nay nó muốn ăn vệ của ta, ta còn chưa tính sổ với người! Hiện tại còn nói cái gì nhu thuận dịu ngoan, ta đã nói từ trước, trong viện bót nuôi loại súc sinh này, tránh là chim của ta sợ hãi, người lại cố tình nuôi một con mèo, đây là cố ý làm tức chết ta! Còn cả gấm vóc của mọi người, còn chưa mặc vào người đã bị mèo kia làm hỏng, người nói người bồi thường thế nào đây!”

Hán Hoa lắp bắp kinh hãi, lúc này Lý Vệ Ương chỉ im lặng đứng bên cạnh, nhìn thế nào cũng thấy như rất tủi thân, sắc mặt nàng biến đổi: “Gấm của Tam muội cũng gặp chuyện không may? Sao lại khéo như vậy?”

Lý Vệ Ương giả bộ không nghe thấy ám chỉ trong lời nói của nàng ta: “Đại tỷ, mèo này nhất định phải nghiêm túc quản thúc, hôm nay ăn vệ của lão phu nhân, phá hoại gấm vóc, hôm khác không chừng sẽ đụng chạm đến vị quý nhân nào đó. Vạn nhất có người cố ý bôi móc, mèo này đúng là có chết vạn lần cũng khó chuộc được tội.”

Những khách nhân ra vào phủ Thừa tướng không phú thì cũng quý, vạn nhất mèo này không cẩn thận làm ai bị thương, chẳng phải là phủ Thừa tướng đã đắc tội với người khác?! Sắc mặt lão phu nhân càng khó coi hơn.

Lý Vệ Ương chớp mắt mấy cái, bộ dáng nhu thuận: “Nói đi cũng phải nói lại, cũng không thể trách mèo của Đại tỷ, nó chỉ là một súc sinh, sao hiểu được chuyện? Là do bản thân mọi người không tốt, rương hòm hẳn phải tự mình bảo quản, không nên giao cho Hoạ Mi, dù sao nàng ấy tuổi còn nhỏ, ham chơi, gặp phải chuyện không may cũng khó tránh khỏi.”

Sắc mặt lão phu nhân càng âm trầm, thứ nhất, mèo Uyên Ương ăn vệ bà quý nhất, thứ hai, gấm vóc chính bà làm chủ tặng cho Vệ Ương, lại bị mèo phá hỏng, đây còn không phải là Lý Trường Nhạc thể hiện sự bất mãn với mình sao? Vừa nghĩ như vậy, bà lạnh lùng nói: “Nói như vậy, là nha đầu Hoạ Mi thất trách?”

Lý Vệ Ương cố ý liếc nhìn Đại phu nhân, khó xử: “Chuyện này...”

Đại phu nhân không thèm nhìn nàng, thân nhiên nói với lão phu nhân: “Hoạ Mi là do con tặng, Hoạ Mi thất trách, là do con không quản giáo tốt, cho nên con vội tới thỉnh tội với lão phu nhân; nhưng hôm nay con cũng có một câu muốn nói, người đã tặng Vệ Ương, Vệ Ương cũng nên quản thúc cho tốt – không có quy củ chẳng thành vương tròn, sao có thể dung túng nha đầu như thế?”

Ý của lời này, rõ ràng nói Lý Vệ Ương không quản giáo nha đầu cho tốt.

Vệ Ương ngại ngừng cười nói: “Mẫu thân sao lại nói vậy, Hoạ Mi là nha đầu mẫu thân tặng, nữ nhi yêu quý nàng ấy còn không kịp.”

Lão phu nhân đột nhiên lạnh nhạt nói: “Người làm chủ mẫu, đến một nô tỳ cũng quản giáo không tốt, vẫn để ta phải xen vào! Dẫn Hoạ Mi kia tới đây!”

Hoạ Mi bị dẫn tới, tay chân trói chặt, khóc suốt mướt. Đại phu nhân vừa nhìn thấy, nhũn mảy: “Cũng phải để cho nàng ta biện bạch!”

Lão phu nhân nhìn thoáng qua La ma ma, La ma ma lập tức bước lên hỏi: “Rương là người trông coi?”

Hoạ Mi không thể phủ nhận: “Dạ, nhưng mà nô tỳ vừa mới tiếp nhận rương...”

“Gấm vóc trong rương đều bị hủy hoại?”

“Dạ, nhưng mà nô tỳ vô tội, nhất định có người, nhất định có người muốn hãm hại nô tỳ! Là Tam tiểu thư, lão phu nhân, nhất định là Tam tiểu thư oan uổng nô tỳ!” Hoạ Mi muốn mình thoát tội, liều mạng kêu to.

Nha đầu kia cũng quá lớn mật, không hề để chủ tử của mình vào mắt! Ánh mắt lão phu nhân nhẹ nhàng đảo qua: “Nha đầu lười biếng vụng về như vậy, đừng để bẩn mắt ta, ta không muốn nghe nàng ta nói năng bậy bạ, bịt miệng lại! Ừm, lôi ra ngoài đánh năm mươi bản tử, coi như răn đe.”

Hoạ Mi lập tức ý thức được mình nói sai rồi, liều mạng giãy dụa, cúi rạp người, đầu chạm đất: “Lão phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, tội nô tỳ đáng chết vạn lần, Đại phu nhân, người cứu nô tỳ, cứu nô tỳ đi!” Nàng ta vừa nói vừa dập đầu, nỗ lực khấn cầu Đại phu nhân mở miệng cứu nàng ta. Mỗi lần dập đầu đều nện thật mạnh xuống mặt đất, làm mọi người nhìn thấy mặt cũng trắng bệnh.

Lý Vĩ Ương nhìn nàng một cái, hòa nhã nói: “Lão phu nhân, chi bằng tha cho nàng ấy một lần?”

Hán Hoa nhủ vậy, vừa định nói chuyện, thì lão phu nhân lại thần nhiên nhìn nàng ta.

Lão phu nhân không phải muốn đánh Hoạ Mi, mà là mượn cơ hội giáo huấn Trường Nhạc! Trong lòng Đại phu nhân rùng mình: “Lão phu nhân nói đúng, nha đầu thể này nhất định phải trừng trị thẳng tay!” Những lời này nói ra chẳng khác nào muốn tính mạng Hoạ Mi, đám ma ma lập tức bịt miệng, kéo người xuống. Hoạ Mi “Ồ ồ” vài tiếng, tất nhiên là có chuyện muốn nói, nhưng lão phu nhân cùng Đại phu nhân đều coi như không nghe thấy, đám ma ma đương nhiên cũng không để ý tới.

Tuy rằng thường ngày Lão phu nhân nghiêm trang, nhưng chưa bao giờ tức giận lớn như vậy, mọi người đều rùng mình.

Sắc mặt Đại phu nhân cực kỳ khó coi, khuôn mặt xinh đẹp của Hán Hoa cũng biến thành tuyết trắng, bởi vì nàng thấy, mèo con Uyên Ương cũng bị người khác mạnh mẽ ôm đi, có thể thấy, lão phu nhân tuyệt đối không bỏ qua cho mèo con!

Nhìn sắc mặt hai mẹ con trước mắt, Lý Vĩ Ương thở dài một hơi: Nhìn hai người ghen khuất, thật sự thấy không khí trong lành!

Lão phu nhân nhìn Hán Hoa, con tức vẫn chưa hết: “Tất cả gấm vóc của ngươi, đều đưa cho Vĩ Ương! Chép Kinh Phật một trăm lần, siêu độ cho vệt của ta!”

Đem gấm vóc của bản thân đưa cho Lý Vĩ Ương, lại còn phải siêu độ cho một con chim?! Lão phu nhân có phải điên rồi không! Thân mình mảnh mai của Hán Hoa lay động, bị tay Đại phu nhân kéo lên: “Còn không mau đáp ứng!”

Không thể gay gắt với lão phu nhân, nàng lập tức hiểu ra: “Dạ, Trường Nhạc nhất định sẽ làm hết.”

Bước ra khỏi Hà Hương viện, mất đi sủng vật yêu, lại còn bị lão phu nhân sửa trị, hai mắt nàng ửng đỏ, ánh mắt sắc bén như tên, oán hận nói: “Tam muội, muội quả nhiên có thủ đoạn, lừa được lão phu nhân xoay quanh mình!”

Lý Vĩ Ương chỉ mỉm cười, “Đại tỷ nói gì muội muội không hiểu. Muội muội chỉ biết Đại tỷ rất sơ sót, tỷ hẳn nên biết, súc sinh không nên dung túng, có phải không?”

Dưới tay áo, ngón tay Hán Hoa nắm lại đến trắng bệch, lạnh lùng nói: “Được lắm, ngươi đã nói như thế. Chỉ mong lần sau, ngươi còn có thể cười vui vẻ như vậy.”

Lý Vĩ Ương chớp chớp đôi mắt trắng đen rõ ràng, “Tỷ tỷ nói đùa rồi, chép Kinh Phật một trăm lần không dễ đâu, tỷ tỷ đừng ở đây làm trễ thời gian nữa, bằng không để lão phu nhân biết được, sẽ tức giận đấy!”

Hán Hoa ghen lời, Đại phu nhân bước nhanh qua bên cạnh nàng ta, sắc mặt không chút thay đổi: “Trường Nhạc, khỏi cần nhiều lời, đi thôi!”

Lý Vĩ Ương mỉm cười: “Cung tiễn mẫu thân cùng Đại tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sủng ái đệ

Viện của Tam phu nhân tên là Nhã Trúc viện, Hán Hoa vừa tới cửa, đã có một bóng người chạy nhanh tới, bàn tay hơi lạnh giữ chặt tay nàng, như sợ hãi, lộ ra sự khẩn thiết vô cùng.

"Đại tỷ tỷ."

Nàng cúi đầu, một đôi mắt xinh đẹp đến kỳ quái, gần như có thể nhìn thấy bóng dáng của mình. Tuy trong lòng bất ngờ, nhưng càng nhiều hơn là vui mừng, Hán Hoa nở nụ cười dịu dàng, mặc kệ làn váy đẹp sẽ bị vấy bẩn, ngồi xuống vuốt nhẹ mái tóc đen đã rối vì chạy nhanh của cậu nhóc.

"Xem này, lần sau cứ ở bên trong chờ tỳ, đệ chỉ vừa mới khỏe lại không bao lâu. Nhớ chưa?"

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Mẫn Đức càng lóe sáng, cậu vốn lo lắng Hán Hoa sẽ giống như trước đây, lạnh lùng chán ghét đẩy tay cậu ra, nhưng nàng không chỉ yên lặng để cho cậu nắm, còn dịu dàng vuốt ve tóc cậu, lo lắng cho cậu. Từng cử chỉ của nàng, đều làm cho lòng Lý Mẫn Đức dâng lên sự ngọt ngào, trên khuôn mặt như bạch ngọc lộ ra nụ cười mỉm, nghiêm túc nhìn nàng.

"Đại tỳ tỳ, tỳ tới thăm đệ sao?" Trong giọng nói, còn mơ hồ có cảm xúc vui mừng.

Từng là mẹ, Hán Hoa thật sự đỡ không nổi vẻ mặt siêu cấp xinh đẹp bán manh với mình, nàng cảm lòng không được hôn nhẹ lên gò má mềm mại như kẹo bông gòn ấy, sau đó thủ thủ nói thăm bên tai cậu nhóc:

"Đại tỳ tỳ rất nhớ Mẫn Đức." Tuy không phải là trả lời câu hỏi của cậu, nhưng lời này lại còn ấm áp hơn những gì cậu ước mong.

Lý Mẫn Đức ngơ ngác sờ sờ gò má, cảm giác mềm mại ấm áp và vô cùng dịu dàng thấm sâu vào đáy lòng, cậu nín chặt môi để ép sự sung sướng đến phát điên của mình, bàn tay càng nắm chặt lấy tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

"Đại tỳ tỳ, đệ nói muốn đi tìm tỳ, mẫu thân lại nói như thế sẽ mang phiền toái đến cho tỳ..."

Chuyện nàng và Tam phòng, quả thật không thích hợp cho nhiều người biết. Nhưng nếu so sánh với việc bị nữ chính phát hiện sẽ càng phiền phức và việc có thể làm cho cậu nhóc vui vẻ hơn. Nàng vĩnh viễn sẽ chọn về sau.

"Mẫn Đức nhớ tỳ, chỉ cần cho người qua thông báo cho tỳ biết. Đại tỳ tỳ nhất định sẽ qua thăm đệ."

Bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay của nàng khẽ run lên, cậu nhóc thông minh như vậy, làm sao không biết nếu cậu và Đại tỳ tỳ thân thiết với nhau, Đại tỳ tỳ sẽ phải chịu đựng rất nhiều phiền phức chứ.

Lý Mẫn Đức hơi nghẹn ngào:

"Đại tỳ tỳ nói thật sao?"

Hán Hoa dừng chân lại, ngồi xuống đối diện với tầm mắt của cậu, chậm rãi nói từng chữ như phát lời thề:

"Đại tỳ tỳ có thể vì đệ mà không cần gì cả. Đại tỳ tỳ muốn ở bên cạnh Mẫn Đức. Mãi mãi."

Chỉ cần một câu nói ngày hôm nay thôi. Đã khiến cho một nam tử sau khi trưởng thành có thể nắm giữ rất nhiều quyền lực tình nguyện vì nàng không tiếc hy sinh tất cả.

Nhưng bây giờ, nam tử ấy chỉ là một cậu nhóc bị Hán Hoa làm cho cảm động đến rơi nước mắt. Giọt nước mắt trong suốt như viên pha lê lăn dài trên gò má bạch ngọc rồi rơi vào lòng bàn tay của nàng.

"Đệ có thể cho Đại tỳ tỳ giọt nước mắt này của đệ được không?" Hán Hoa trân trọng đưa lòng bàn tay đến trước mặt, dịu dàng hỏi xin cậu.

Không biết vì sao, cậu cảm thấy vô cùng xấu hổ, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng ấy, gật đầu lung tung cả lên. Tuy không dám nhìn thẳng, nhưng cậu lại lén dùng dư quang khóe mắt nhìn xem nàng làm gì. Không ngờ, nàng lại thè cái lưỡi nhỏ xinh liếm giọt nước mắt ấy.

Trái tim nhỏ bé trong lồng ngực cậu như bị giáng một chùy, đập mạnh đến mãnh liệt. Trong đầu liên tục xuất hiện vô số câu hỏi vì sao? Vì sao?

Hán Hoa làm như vậy cũng không phải là vì quyền rũ nam chính gì cả, bởi đơn giản là nàng có một sở thích hơi kỳ quặc, đó chính là muốn cảm nhận "vị" của những giọt nước mắt. Cảm giác đó thật sự rất khó diễn tả bằng lời, nhưng nó lại làm nàng nghiện.

"Nước mắt của Mẫn Đức rất ngọt nha." Nắm chặt bàn tay của cậu, Hán Hoa vui vẻ nói. Tiếp tục bước vào viện của Tam phu nhân.

Tam phu nhân cười tiếp đón Hán Hoa, ngồi xuống, nha đầu bên cạnh rót trà, nàng cầm tách trà có nắp khắc hoa nhiều màu kia lên, mở ra, hương thơm thấm nhuần từ từ bay ra, nàng cúi đầu nhấp một ngụm, cười nói: "Cảm ơn Tam phu nhân đã mời Trường Nhạc đến."

Đối với Tam phu nhân, cho dù nàng có ý đồ gì, nhưng việc nàng đã cứu Mẫn Đức, bản thân bà đương nhiên sẽ hồi báo lại. Trong mắt bà chậm rãi nhiễm ý cười, giọng nói thân thiện: "Chỉ là thuận tiện nhắc tay, ta cũng thật tò mò, vì sao Đại tiểu thư lại muốn ta làm ra vẻ đồng ý hợp tác với Tam tiểu thư. Hậu quả của việc này, đối với Đại tiểu thư chỉ có hại mà chưa thấy lợi."

Bà không kể công, nói chuyện rất bình thường.

Hán Hoa vuốt ve lòng bàn tay, dường như còn cảm thấy hơi ấm của bàn tay nhỏ bé ấy, khóe môi nàng nhếch lên một nụ cười dịu dàng:

"Muốn động tay động chân trong viện của lão phu nhân là rất khó, người thông minh như Tam muội đương nhiên biết. Nếu không có Nhị phu nhân hoặc Tam phu nhân âm thầm tương trợ, một mình nàng chắc chắn sẽ không thể hoàn thành được. Việc chọn người hợp tác rất quan trọng, nhưng xem xét giữa Nhị phu nhân và Tam phu nhân, nàng ta hẳn sẽ nghiêng về phía người hơn. Cho nên, Trường Nhạc mới mạo muội nhờ Tam phu nhân diễn một màn kịch với Tam muội."

Tam phu nhân nhìn Hán Hoa, khẽ nói: “Hiện giờ trừ bỏ Hoạ Mi bên cạnh Tam tiểu thư, không phải càng khiến tình hình của Đại tiểu thư càng thêm khó khăn hơn sao.” Nói xong, bà nhẹ nhàng cười, nhấp một ngụm trà, đặt ly trà sang một bên: “Lần thua thiệt này, ắt theo tính tình của Đại phu nhân, chắc chắn sẽ tìm cách trả về, không biết Đại tiểu thư tính toán như thế nào.”

Hán Hoa cười nhẹ:

"Chi là một trò đùa dai thôi. Trường Nhạc có thể dung túng Tam muội."

Từ trong phòng đi ra, Hán Hoa rất vui vẻ khi lại thấy Lý Mẫn Đức đang đứng trong sân viện chờ nàng, nàng mỉm cười, đi lại gần nói: “Mẫn Đức, tỷ phải về rồi.”

Đi nhanh như vậy sao?

Hô hấp trong lồng ngực của cậu giống như bị một tảng đá đè nặng vậy, ngay lúc Lý Mẫn Đức cảm thấy mình sắp hít thở không thông, liền nghe thấy nàng nói chuyện.

“Đệ phải nghe lời mẫu thân, khi nào nhớ tỷ cũng đừng chạy tới, chỉ cần cho nô tỳ đi qua viện của tỷ truyền lời là được. Cho dù bất cứ lúc nào, Đại tỷ tỳ cũng sẽ qua thăm đệ.”

Nói xong, Hán Hoa ngồi xuống ôm chầm lấy cậu, vuốt ve tấm lưng nhỏ, vành tóc mai chạm tóc mai. Lòng nàng thật sự rất ấm áp. Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi đứng dậy rời đi. Lý Mẫn Đức lại bước nhanh lên, đôi mắt như có ánh sáng, lưu luyến đốt cháy cả người đối diện.

“Đại tỷ tỳ...” Cậu khẽ gọi, nhanh chóng giữ chặt tay nàng.

“Cái này...” Bàn tay cậu luôn để ra sau lưng hiện giờ đang giờ lên, Hán Hoa có chút không rõ.

“Ngọc hộ tâm!” Lý Mẫn Đức mở miệng, môi mỏng vừa mở ra đã khép lại, căng thẳng nhìn nàng, trong lòng nàng khẽ động, tầm mắt dừng trên thứ gì đó trong tay cậu.

Đó là ngọc bội hình trăng khuyết, Hán Hoa nhìn kỹ, càng kinh ngạc, khối ngọc bội này, màu lục thuần túy tinh khiết, chất ngọc càng thanh nhã ôn nhuận. Nắm trong lòng bàn tay, nhẹ vuốt, như thể chạm vào làn da mượt mà bóng loáng của mỹ nhân, làm cho người ta có ảo giác, ngọc này như đang hô hấp, như một vật thể sống. Quả là một khối ngọc bội vô giá.

Tầm mắt lại dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc của Lý Mẫn Đức, nàng cười dịu dàng:

“Lần trước không phải thấy đệ đeo ở trên người sao, thế nào lại tháo nó xuống?”

Lý Mẫn Đức nhìn nàng, quần bách nói, “Đây là ngọc từ nhỏ đệ đã đeo trên người.” Cậu nuốt nước miếng, đến tai cũng đỏ bừng lên, “Đại tỷ tỳ cứu đã cứu mạng đệ, đệ nghĩ muốn tặng nó cho tỷ...”

“Tặng cho Đại tỷ tỳ? Đây là đồ vật trân quý của đệ. Thật sự bỏ được sao?” Nụ cười của nàng càng thêm dịu dàng, Lý Mẫn Đức thật sự khiến trái tim nàng phải đau nhói, không nịn được đưa tay xoa đầu cậu, cảm xúc chạm đến tóc cậu, lạnh lạnh...

Lần đầu tiên Lý Mẫn Đức nhìn thấy nàng, ấn tượng của cậu với nàng thật sự rất xấu. Bởi vì Đại tỷ tỳ đó vô cùng giả tạo. Nhưng đêm hôm đó. Giọng nói dịu dàng ấy đã khiến tâm trạng hoảng loạn của cậu từ từ lắng xuống. Nàng như tiên nữ xuất hiện vào ngày trăng non lạnh lẽo, ấm áp khiến cậu mê luyến. Nhất là những lời nàng nói hôm nay, đã khiến sự do dự cuối cùng của cậu biến mất. Cậu thật lòng muốn tặng ngọc bội thứ quý giá nhất của mình cho nàng: “Đệ, đệ...”

Nhìn thấy Lý Mẫn Đức sốt ruột đến đỏ mặt. Hán Hoa mỉm cười, trả ngọc bội lại cho cậu: “Sau này khi đệ lớn rồi, nếu đệ còn muốn tặng ngọc bội này cho tỷ, Đại tỷ tỳ chắc chắn sẽ vui vẻ nhận lấy...”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tình

Hán Hoa vừa trở về phòng, nha đầu Đan Hương bưng trà bước vào, lại nhìn thấy Đại tiểu thư Lý Trường Nhạc đang ngồi trước gương chạm trổ mẫu đơn và khổng tước, quần áo hoa phục cầm tú như nước, sắc mặt mỉm cười dịu dàng xoa xoa bàn tay, Đan Hương cũng nở nụ cười nói: “Tiểu thư, lão phu nhân phái người đến lấy bốn khối gấm vóc kia.”

“Đưa hết đi qua cho Tam muội đi.” Trong phòng không có người thứ ba, nàng diễn kịch cho ai xem chứ, lười biếng chống tay nhìn về phía cửa sổ, nhớ lại vẻ mặt đỏ ửng xấu hổ của ai kia, Hán Hoa không kìm được thì thầm:

"Hài tử ngốc..."

"Tiểu thư, ma ma đốc thúc tiểu thư chép kinh đã đến, đang đứng bên ngoài chờ người." Đàn Hương hơi đắn đo nói.

Nhẹ nhếch khóe mắt, Hán Hoa cười cười:

"Thích xem ta viết thì xem. Đàn Hương, ngươi đi lấy giấy bút ra. Kinh Phật siêu độ, rất thích hợp để tu tâm dưỡng tính."

Cả ngày hôm đó, bà ma ma đến đốc thúc vị Đại tiểu thư cũng phải nhìn nàng bằng con mắt khác. Từ khi cầm bút lên, Đại tiểu thư chưa từng dừng tay nghỉ ngơi dù chỉ một chút, một tiếng than thở cũng không, trái lại bà hết ăn rồi ngồi xem, thì lại thấy đau lưng.

Nhìn canh giờ đã khuya, bà ma ma bóp bóp eo nói:

"Đại tiểu thư, đã không còn sớm. Người hãy nghỉ ngơi, lão nô sẽ về chuyển báo lại cho Lão phu nhân. Đại tiểu thư thật là một người hướng Phật."

Hán Hoa đặt bút xuống, vẻ mặt xinh đẹp hiện lên tia áy náy:

"Hôm nay đã làm phiền ma ma nhiều rồi. Ở chỗ ta có một lọ thuốc bóp rất tốt, có thể giảm đau đớn nhức mỏi." Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Đàn Hương ra hiệu.

Đàn Hương nhanh nhẹn đi lấy rồi đưa cho bà ma ma.

Tuy chưa biết hiệu quả, nhưng ai không biết đồ trong phòng của Đại tiểu thư Phủ Thừa tướng đều là hàng tốt, gương mặt vốn đầy nếp nhăn của bà càng thêm nhẵn lại vì cười tươi, bà gật đầu nói:

"Lão nô cảm ơn Đại tiểu thư. Đại tiểu thư mau nghỉ ngơi sớm, như vậy gương mặt mới càng thêm xinh đẹp."

Nàng gật đầu, dịu dàng nói:

"Ma ma đi thông thả."

Đội bóng dáng bà ma ma khuất hẳn, Đàn Hương lo lắng nhìn bàn tay phải của Hán Hoa:

"Tay của tiểu thư..."

Giờ bàn tay thon dài trắng muốt lên, nàng không để ý nói:

"Xoa bóp một chút là hết thôi."

"Chuyện ta giao cho ngươi đã làm ổn thỏa rồi chứ?"

Đàn Hương nhìn tia quan tâm trong mắt tiểu thư, nàng vội vàng gật đầu:

"Nô tỳ đã đưa qua cho Tam phu nhân và Tam thiếu gia."

Hán Hoa hài lòng cười:

"Vậy thì tốt. Ngươi lui xuống đi."

Lý Mẫn Đức thật là một cậu nhóc khiến nàng thật lòng yêu thích. Nếu cậu không phải là nam chính mà nàng phải công tâm. Bản thân sẽ càng thêm vui vẻ, bởi vì khi đó, nàng chắc chắn sẽ không hề mang bất cứ tâm tư tính kế nào tiếp cận cậu. Nàng từng trải qua vô số lần phản bội, cho nên nàng mới càng biết trân trọng tình yêu, dù nó không thuần túy. Nhưng nàng không biết đứa nhỏ này có thể hiểu được điều đó không, vì vậy nàng mới cảm thấy bản thân thiếu cậu rất nhiều. Nàng làm nhiệm vụ vô số, kỹ năng sống và thủ đoạn của nàng ngày càng tăng cao, thì đồng thời, tình yêu trong trái tim nàng cũng càng lúc càng ít ỏi. Cả đời này, nàng sẽ dành hết tình thương còn sót lại trong lòng cho cậu.

"Không biết... vậy có đủ không?"

Âm thanh thì thầm dần dần tan biến trong không khí, chỉ còn bóng dáng cô đơn của ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giảo hoạt

"Tiểu thư, Tam thiếu gia cho tiểu tư qua, nói muốn mời người đi hoa viên tản bộ." Nô tỳ Đinh La lấy tay áo ra lau mồ hôi trên trán, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm tiểu thư của mình. Hôm nay Hán Hoa mặc một bộ váy trắng tinh xảo, gương mặt xinh đẹp tựa thiên tiên chuyên chú họa từng nét mực, trên trang giấy Tuyên Thành trắng tinh từ từ xuất hiện bóng dáng của một thiếu niên. Hoa xong mái tóc đen dài, nàng mới ngừng tay nói:

"Người nói tiểu tư về đi. Chuyển lời là Hoa viên lúc này có hơi lạnh, Đại tỷ tỷ nói Mẫn Đức phải khoác thêm áo."

Đinh La mỉm cười đáp "ạ" một tiếng liền nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Hán Hoa còn muốn dặn dò thêm đã thấy tỷ nữ mới tới của mình hấp tấp chạy đi mất tiêu, nhấp môi, nàng buồn cười lắc đầu.

Không khí sáng sớm se lạnh, Hán Hoa cầm bàn tay nhỏ bé của cậu ắp ủ trong lòng bàn tay nàng.

"Đệ có cảm thấy ấm áp hơn chút nào không?"

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Mẫn Đức tràn đầy quyến luyến nhìn nụ cười dịu dàng trên môi nàng, đáy lòng bất an mới có thể lắng xuống. Cậu không biết tại sao, cứ mỗi lần không thấy nàng, trái tim cứ nôn nóng không yên, cảm giác này vừa xa lạ lại khó chịu, cậu thật sự không muốn xa nàng dù chỉ một khắc. Chớp chớp mắt, Lý Mẫn Đức đỏ mặt nói:

"Ấm áp lắm Đại tỷ tỷ."

Sau đó cực kỳ mong muốn nói:

"Đại tỷ tỷ có thể luôn nắm chặt tay đệ được không?"

Trái tim nàng khẽ nhói, sự thương yêu tràn ngập trong đáy mắt nàng:

"Đệ muốn điều gì, Đại tỷ tỷ đều có thể đáp ứng, cho nên, đệ không cần dè dặt như vậy. Đại tỷ tỷ sẽ đau lòng."

Lý Mẫn Đức sùng sốt chìm sâu đôi mắt tràn đầy bao dung và yêu thương ấy. Tuy rằng cậu có Tam phu nhân yêu thương như nhũ tử ruột thịt của mình, nhưng tính cách của nữu thân rất lạnh nhạt, cho nên phần lớn thời gian, cậu đều cảm thấy vô cùng cô đơn. Không giống như thời gian gần đây, Đại tỷ tỷ lúc nào cũng sai người mang đồ ăn và sách hay cho cậu, Đại tỷ tỷ dịu dàng ôm cậu, nắm tay cậu, trò chuyện với cậu. Đại tỷ tỷ càng tốt với cậu, cậu càng lo lắng đến một lúc nào đó bản thân sẽ khiến nàng chán ghét, khi đó có phải Đại tỷ tỷ sẽ rời khỏi thế gian, bay trở về trời, vĩnh viễn không hạ phàm. Có thể nói, tư duy của nam chính rất nhạy bén, nhưng bởi vì hạn chế về thời đại, cho nên Lý Mẫn Đức chỉ có thể lý giải Hán Hoa là tiền nữ giáng trần.

Đi dạo một vòng, Hán Hoa dẫn Lý Mẫn Đức về phòng của mình, nàng tính toán nấu một vài món ăn bổ dưỡng bồi bổ cho cậu, lúc nào cũng vậy, trong mắt của Hán Hoa, cậu nhóc lúc nào cũng ốm yếu. Tuy rằng sự thật không phải vậy.

Khi nàng hái rau nấu ăn, Lý Mẫn Đức kiên quyết muốn đứng trong phòng bếp nhìn nàng, mặc kệ Hán Hoa lo ngại khói bếp có chất độc nhỏ không tốt cho hô hấp của cậu. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể nấu một món canh rồi nắm tay cậu đi ra ngoài.

"Đệ nha. Đại tỷ tỷ thật là đánh giá sai đệ." Hán Hoa ngồi xuống ghế, bàn tay thon dài nhéo nhéo gò má mềm như đậu hũ của cậu.

Nhìn thấy vẻ trêu đùa trong mắt nàng, sự khản trương trong lòng cậu liền biến mất, có phải cậu bướng bỉnh bá đạo, thì nàng vẫn cười dịu dàng dung túng cậu đúng không?

"Đại tỷ tỷ đã nói, đệ muốn điều gì, tỷ cũng đều đáp ứng." Ánh mắt Lý Mẫn Đức đỏ bừng, cúi gầm mặt nói, hàng lông mi đen dài che khuất cặp mắt xinh đẹp.

Hán Hoa thật sự lo lắng khiến cậu lại rúc vào trong vỏ bọc dè dặt, nàng vội vàng cúi người ôm chầm lấy cậu, vuốt nhẹ sống lưng, dịu dàng dỗ dành:

"Là Đại tỷ tỷ không tốt. Đệ muốn sao cũng được. Đại tỷ tỷ đều sẽ chiều theo ý đệ. Đệ đừng buồn tỷ nữa có được không?"

Cố gắng kìm nén sự sung sướng muốn nổ tung trong tim, Lý Mẫn Đức chớp chớp mi mắt, giống như đang nói những lời tỷ nói đều là thật sao?

Manh không chịu nổi, Hán Hoa buông vũ khí đầu hàng, hôn nhẹ lên trán cậu:

"Đại tỷ tỷ đều nghe theo ý Mẫn Đức."

Nhận được sự khẳng định tuyệt đối của nàng, lúc này Lý Mẫn Đức mới cong khóe môi cười thật tươi, vẻ đẹp lạ lùng mê hoặc được vài tỷ nữ và ma ma đã lớn tuổi cũng phải ngơ ngác nhìn cậu. Hán Hoa đối diện với cậu, trực tiếp bị mê hoặc đến không thể thấy ai ngoài cậu.

Đến khi tiễn cậu về với Tam phu nhân, ai đó mới hoàn hồn đỡ trán. Đúng là sắc đẹp hại nước hại dân mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Vẫn bị hủy dung

Phúc An viện

Lâm đại phu bôi thuốc cho Lý Thường Hi, ánh mắt Lý Thường Hi tràn ngập hy vọng nhìn hắn, đại phu thờ dài nói: “Ngũ tiểu thư, mặt tiểu thư không có khả năng khôi phục lại như ban đầu.”

Sắc mặt Lý Thường Hi bỗng chốc thay đổi, tiếp theo đập mạnh ly trà xuống đất, gào khóc. Tứ di nương Chu thị cùng Lý Thường Tiểu vội vàng chạy tới, trên tay cầm khăn lau nước mắt.

Ánh mắt Đại phu nhân lạnh lùng lướt qua người Tứ di nương Chu thị, Chu thị xuất thân từ Giang Nam, chẳng những lời nói dịu dàng, lại biết ngâm thơ vẽ tranh, dáng vẻ thướt tha đầy đặn, làm say lòng người, sau này còn sinh hạ Lý Thường Tiểu và Lý Thường Hi, cho nên rất được Lý Tiểu Nhiên sủng ái.

Nhìn bộ dạng ba người này, ánh mắt Lâm đại phu nhìn qua Hán Hoa, nàng chỉ khẽ nhủ mảy thôi mà đã khiến Lâm đại phu phải hít một ngụm khí lạnh, khó trách mọi người đều nói trường nữ phủ Thừa tướng xinh đẹp như thiên tiên, đúng là không sai.

Đại phu nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Lâm đại phu mới phục hồi lại tinh thần.

“Lâm đại phu, Ngũ muội ta còn chưa lấy chồng, khuôn mặt, đối với một nữ hài tử, thật sự là rất quan trọng, xin ngài nhất định phải dốc hết toàn lực, còn nữa, nhất định phải giữ bí mật, đừng truyền việc này ra bên ngoài.” Hán Hoa nhẹ nhàng nói lời uyển chuyển.

Lâm đại phu cảm thấy vị Đại tiểu thư này chẳng những sắc đẹp khuynh thành, mà tâm tư lại lương thiện, đúng là hiếm thấy. Hắn chấp tay nói: “Đại tiểu thư, thương thể trên mặt Ngũ tiểu thư, ta tất nhiên sẽ tận lực, về việc giữ bí mật, đây không phải là lần đầu tiên ta xem bệnh cho Lý gia, Đại tiểu thư hãy yên tâm.”

Hán Hoa cười nhẹ gật đầu, phân phó nha đầu tiễn đại phu ra ngoài.

Trong phòng, tiếng khóc vẫn vang lên. Đại phu nhân lạnh lùng nói một câu: “Khóc cái gì, còn thấy chưa đủ dọa người sao?”

Trong lòng Lý Thường Hi bức bối, khóc nhiều đến không thở nổi, Tứ di nương ngồi bên nhìn đến mà đau lòng, trong mắt lộ ra sự phẫn hận: “Phu nhân, lần này, phu nhân nhất định phải xả giận cho Thường Hi!”

Đại phu nhân đập mạnh ly trà lên mặt bàn, trên mặt đầy sự tức giận: “Xả giận, xả giận, người chỉ biết xả giận, còn không phải Ngũ nha đầu hành sự không thoả đáng, thì làm sao có tình hình như hiện tại...”

Tứ di nương sùng sốt, sau đó nước mắt rớt xuống, bộ dáng như bị oan ức.

Đại phu nhân ghét nhất là bộ dáng này của bà ta, nếu không phải giữ lại mấy mẹ con này còn có chỗ dùng đến, bà nhất quyết sẽ không có sắc mặt hoà nhã với bọn họ, Hán Hoa đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Tứ di nương, người đừng thương tâm, tuy mẫu thân là đương gia chủ mẫu, nhưng mọi việc, cũng phải thông qua ý tứ của phụ thân. Chuyện lần này, có vô số ma ma và tỷ nữ nhìn thấy Ngũ muội chủ động gây sự với Tam muội. Giờ Tứ di nương bảo mẫu thân phải giúp đỡ được gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ý tưởng sống của mỗi người

Lời nói của nàng, rõ ràng đang chỉ hướng cho bà biết, bà chỉ có thể tìm lão Lý tổ khổ, đừng có nhờ vả vào Đại phu nhân, quả nhiên trong mắt Tứ di nương hiện ra vẻ toan tính.

Rõ ràng tiểu Ngũ đi trêu chọc Tam tỷ mới rước vào họa lớn, Tứ tiểu thư Lý Thường Tiểu khoe miệng giật giật, nhưng không nói gì cả.

Giọng điệu của Đại phu nhân đã hoà hoãn hơn: “Ngũ nha đầu lớn lên bên cạnh ta, con bé bị thương như vậy, ta có thể không đau lòng sao? Không ngờ Vị Ương nha đầu này tuổi còn nhỏ, tâm tư lại độc ác như thế, bây giờ còn làm hại Ngũ nha đầu bị hủy dung, haiz, hiện tại nó là người tâm phúc bên cạnh lão phu nhân, lão gia cũng tin tưởng nó, ta có biện pháp gì cũng không sử dụng được. Mấy người cứ đi về trước đi, để ta suy nghĩ căn kễ đã.”

Tứ di nương ôm nỗi hận, đỡ Lý Thường Hi dậy rồi đi, Lý Thường Tiểu quay đầu liếc nhìn Đại phu nhân ngồi trong phòng, chỉ cảm thấy khuôn mặt bà

hiền lành, nhưng dưới ánh đèn lại thấy hết sức lạnh lẽo.

Hán Hoa nhìn bóng lưng mấy người, ánh mắt dịu dàng hiện lên ý cười: “Mẫu thân, chuyện hôm nay...”

Đại phu nhân thờ dài nói: “Không tưởng được, Tam nha đầu lại là nhân vật lợi hại như vậy. Nếu mẫu thân không nghe lời con, e rằng cũng bị lật thuyền trong mương.”

"Có một số người, một khi đã nhận định, chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nếu mẫu thân thấy nàng ta chủ động tìm người gây phiền toái. Mẫu thân không cần phải làm gì cả, mọi việc cứ để Trường Nhạc lo, người chỉ cần ung dung xem diễn là được." Hán Hoa không tính kế với nữ chính cũng vì nàng cảm thấy không được lợi ích gì cả, nhưng qua chuyện của Lý Thường Hi, nàng đã thuận tay giúp cô nương đánh đá này một lần, cô nương này vẫn rơi vào kết cục trong nguyên tác. Tuy người xưa có câu không tự tìm đường chết sẽ không chết. Nhưng câu này không thể vận dụng trên người Lý Vị Ương rồi. Mà thôi, mỗi người đều có ý tưởng sống của riêng mình, nàng cũng không tiện phán xét ai.

Nếu rảnh rồi, nàng thích được ở bên cạnh cậu nhóc khá ái kia hơn, không thì vẽ tranh pha thuốc, cuộc sống mỗi ngày đều làm những việc mình thích thì mới có ý nghĩa.

Đúng như Hán Hoa phán đoán, cho dù bọn họ không đến tìm Lý Vị Ương, chưa chắc nàng sẽ không chủ động đến cửa. Nửa tháng sau, lần đầu tiên Lý Vị Ương đi đến Song Nguyệt các thăm Lý Thường Hi, vừa hay gặp Hán Hoa từ trong viện đi ra, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt của nàng ta hiền hòa đã được trang điểm tỉ mỉ, càng thêm diễm lệ, trên người khoác áo gấm hoa văn trăm hoa tranh hương, dưới chân lộ ra váy dài trùng điệp màu đơn khoe sắc, làn váy điểm xuyết vô số tinh thạch nhỏ vun lấp lánh toả sáng, làm người khác chỉ liếc mắt nhìn qua, đã cảm thấy chói sáng.

Lý Vị Ương chớp chớp mắt, khoé môi chứa ý cười càng sáng lạn: “Đại tỷ.”

Hán Hoa mỉm cười gật đầu với nàng, sắc mặt không chút khác thường nói: “Tam muội, muội đến thăm Ngũ muội sao?”

Lý Vị Ương gật đầu, nói: “Sắc mặt Đại tỷ vui vẻ, có chuyện gì vui sao?”

Lý Trường Nhạc chớp đôi mắt như làn thu thủy, trong ánh mắt không giấu đi sự yêu thương: “Hôm nay tỷ có hẹn với Tam đệ.” Nói xong, nha đầu bên cạnh nhắc nhở nàng, Tam thiếu gia đang rất sốt ruột chờ nàng, Hán Hoa bắt đầu mỉm cười rồi rời đi.

Lý Vị Ương nhìn bóng lưng nàng ta, lại nghĩ đến chuyện nàng ta hợp tác với Tam phu nhân lần trước hãm hại Lý Trường Nhạc, thì Từ Yên sau lưng nàng thấp giọng thờ dài: “Đại tiểu thư thật là đẹp.”

Bạch Chi lại hỏi: “Đại tiểu thư thân thiết với Tam thiếu gia từ khi nào vậy?”

Điểm chú ý của hai nha đầu hoàn toàn khác nhau.

Lý Vị Ương nhìn thoáng qua Bạch Chi có ý khen ngợi, trong lòng lại xuất hiện cảm giác không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Một tuồng kịch

Nhớ đến tin tức vừa nghe được cách đây không lâu, Hán Hoa nở nụ cười, bước chân chậm rãi đi theo sau Trương thị và Ngụy Quốc phu nhân vào hậu hoa viên. Bởi vì trên mặt đất có vũng nước, nên đã có người trải thảm Từ Đàn từ trước.

Lý Vị Ương nhìn thấy từ xa, cảm thấy đôi phương trán rộng, mắt hơi xéch nhìn về phía trước, có sự quyến rũ sắc bén không nói nên lời, trên người đeo dây châu ngọc, ăn mặc cực kỳ đẹp để quý giá. Bên cạnh còn có một thiếu nữ dung mạo rất giống bà ta, trán rộng, mũi cao tuổi còn trẻ. Lý Trường Nhạc đi ở sau cùng, khoé miệng khẽ nhếch lên.

Đại phu nhân đi về phía trước, đột nhiên phát hiện Lý Vị Ương bình an ngồi đó, sắc mặt trầm xuống: “Vị Ương, còn không hành lễ với Ngụy Quốc phu nhân!”

Thân phận của Ngụy Quốc phu nhân cao quý không sai, tuy nhiên là thân thích trong nhà nên lễ tiết có thể bỏ qua, nhưng mà tất cả mọi người đứng ở đó, lạnh lùng nhìn Lý Vị Ương, dường như quên nàng cũng là người Lý gia.

Lý Vị Ương mỉm cười, đứng lên, đoan trang quỳ gối hành lễ, nhẹ giọng nói: “Bái kiến dì.”

Ngụy quốc phu nhân “Hừm” một tiếng, cũng không nói “Miễn lễ”, cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng ngồi xuống, nhắc mí mắt nhìn Lý Vị Ương, cười nói với Đại phu nhân: “Nha đầu kia da mặt không phải dày bình thường.”

Đại phu nhân mỉm cười, chỉ nói: “Từ nhỏ lớn lên ở thôn quê, ít quán giáo, để muội muội chê cười rồi.”

Ngụy Quốc phu nhân lúc này mới nói: “Đứng lên đi.”

Trong lòng Lý Vĩ Ương cười lạnh: uy phong thật lớn, xem ra Đại phu nhân muốn nhân chuyện này đưa mình vào chỗ chết.

Nghe thấy trong giọng nói của thiếu nữ mặc hoa phục có sự khiêu khích: “Là nguoi cho người đánh Nhị ca ta?”

Thiếu nữ này là con gái yêu của Ngụy Quốc phu nhân Cao Mẫn, kiêu ngạo ngang ngược nhất. Lý Vĩ Ương thần nhiên nói: “Hôm nay Vĩ Ương chỉ đánh một tên trộm xâm nhập vào hoa viên, không nhìn thấy Nhị ca của Mẫn biểu tỳ, biểu tỳ hiểu lầm rồi!”

“Tên trộm cái gì! Nguoi dám nhục mạ Nhị ca ta!” Mây liễu của Cao Mẫn dựng thẳng, khí thế bức người.

“Vĩ Ương ngu dốt, không biết lời của Mẫn biểu tỳ có ý gì, tên trộm xâm nhập vào hoa viên hôm nay chẳng lẽ là biểu ca Cao Tiến sao?” Lý Vĩ Ương không giận không cáu, vẫn duy trì nụ cười mỉm khéo léo như trước, nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nàng rõ ràng nói Lý Vĩ Ương đánh Nhị ca của mình, lúc nào nói Nhị ca là tên trộm! Cao Mẫn không ngờ Lý Vĩ Ương nhanh mồm nhanh miệng như vậy, lâm vào thế bí, quần bách tại chỗ, tức giận đỏ bừng mặt.

Ngụy Quốc phu nhân vốn định để Cao Mẫn thể hiện uy phong, không ngờ vừa ra miệng đã bị đánh trả về, đang định tức giận, đột nhiên nghe Hán Hoa nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Rốt cuộc chuyện hôm nay là thế nào.” Ánh mắt của nàng quét về phía đám ma ma nha đầu đứng bên cạnh.

Bạch Chi nhẹ giọng nói: “Hồi bẩm các vị phu nhân tiểu thư, hôm nay Tam tiểu thư dẫn đám nô tỳ đến hậu hoa viên, là vì tiểu thư nói buổi chiều hôm nay nhìn thấy một con chim Đỗ Quyên nổi danh trong hậu hoa viên, chuẩn bị bắt để tặng cho lão phu nhân, ai ngờ đột nhiên một người nhảy ra, làm kinh sợ chim Đỗ Quyên không nói đến, lại còn lên lút...”

Cao Mẫn cao giọng ngắt lời: “Cái gì mà lên lút! Đó là Nhị ca ta!”

Trong lòng Bạch Chi không yên, nhìn sắc mặt Lý Vĩ Ương bên cạnh vẫn không thay đổi, tự trấn định tinh thần: “Biểu tiểu thư, đây là những gì đám nô tỳ tận mắt nhìn thấy, không phải một mình nô tỳ nói dối.”

Sắc mặt Cao Mẫn lập tức biến thành giận dữ, gờ tay vung mạnh vào mặt Bạch Chi. Lý Vĩ Ương tay mắt lanh lẹ, bước lên một bước bắt lấy cổ tay nàng ta, Cao Mẫn vốn định ra về ta đây, lại không ngờ tay của nàng bị Lý Vĩ Ương dùng sức bắt lấy dừng lại giữa không trung, không thể động đậy, giận tím mặt: “Lý Vĩ Ương, ta có thân phận gì, một thứ nữ nho nhỏ như nguoi cũng dám vô lễ!”

Tuy Lý Vĩ Ương còn trẻ tuổi, nhưng sức lực khi giận lại khá lớn, nàng tươi cười âm áp: “Mẫn biểu tỳ sao lại nói như vậy, Vĩ Ương chỉ lo lắng biểu tỳ bị chọc với một nha đầu, rất mất thân phận!”

Rốt cuộc Ngụy Quốc phu nhân không kiềm chế được nữa, tay đập thật mạnh xuống bàn đá: “Nói năng bậy bạ, đúng là to gan lớn mật, còn không quỳ xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mở rộng tầm mắt

Mọi người thấy Ngụy Quốc phu nhân tức giận, lập tức thấy mềm cả chân.

Lý Vĩ Ương nhường mảy, ánh mắt bình tĩnh nhìn bà, nói: “Dì, Mẫn biểu tỳ chỉ nhất thời hồ đồ thôi, không cần phải quỳ xuống nhận sai đâu.”

Vừa nói dứt lời, mọi người đều "ồ" lên.

Vị Tam tiểu thư phủ Thừa tướng này, rốt cuộc là điên rồi hay bị choáng váng...

Ngụy Quốc phu nhân tức giận: “Lôi nha đầu kia xuống, đánh một trăm trượng thật mạnh!”

Mọi người nghe xong đều sợ hãi kinh hoàng, Lý Vĩ Ương một nữ hài tử mảnh mai như vậy, đánh hai mươi trượng đã làm gân cốt hồng hết máu thịt lẫn lộn rồi, nếu đánh một trăm, chắc chắn sẽ mất mạng!

Bờ môi Đại phu nhân lộ ra nụ cười thần nhiên, miệng vẫn nói: “Muội muội, thế có phải quá nặng tay không...?”

Ngụy Quốc phu nhân cáu giận không nhịn nói: “Nha đầu kia mặt mũi bình thường ngôn từ xảo quyệt, nếu không trừng trị thật nặng khó làm tiêu tan mối

hận trong lòng ta!”

Đại phu nhân lộ ra vẻ mặt khó xử, trong lòng lại cười lạnh, bà đã khuyên bảo, Ngụy Quốc phu nhân lại cố ý muốn tính mạng của Lý Vị Ương, đến lúc đó lão gia có biết cũng đã trễ rồi!

Lập tức có người đi lên, túm lấy cánh tay của Lý Vị Ương, mạnh mẽ ấn nàng quỳ xuống đất! Những nha đầu ma ma trong viện Lý Vị Ương, nhìn thấy tình cảnh này, đều hai mặt nhìn nhau, chỉ có Bạch Chi bảo hộ đứng phía trước Lý Vị Ương.

Lý Vị Ương không hề hoảng hốt, ngẩng đầu nói: “Ngụy Quốc phu nhân cũng không có quyền lực tự hành quyết trên công đường!”

Cao Mẫn tức giận đến mặt đỏ bừng, “Đồ không có giáo dưỡng! Các người còn không nhanh động thủ!”

Lý Vị Ương “ò” một tiếng: “Ta không có giáo dưỡng, ý của Mẫn biểu tỷ là gì?”

“Ý ta người là đồ có cha sinh ra không có cha nuôi dưỡng!” Cao Mẫn Tức giận nói.

Lời vừa thốt ra, trong lòng Đại phu nhân kinh hoàng, nhắc nhở: “Mẫn nhi!” Đáng tiếc đã quá chậm, một giọng nói vang lên phía sau: “Cái gì gọi là có cha sinh ra không có cha nuôi dưỡng!”

Lý Vị Ương lập tức cao giọng nói: “Bái kiến phụ thân!” Cao Mẫn cùng đám người Đại phu nhân bị hành động của nàng làm cho sợ tới ngăn người, thấy nàng mở miệng mới phản ứng được, đều quay đầu lại.

Cao Mẫn vừa nhìn thấy Lý Tiêu Nhiên, lập tức phát hoảng, nói cũng không hoàn chỉnh: “Dừng... con... con không có ý...”

Lý Tiêu Nhiên ngồi xuống, thần nhiên nói: “Mẫn nhi biết sai ở chỗ nào sao?”

Cao Mẫn sững sờ, dừng nửa ngày mới nói: “Con nói sai rồi, con chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút mà thôi.”

Tươi cười trên môi Lý Tiêu Nhiên hơi lạnh đi: “Ta rất sơ sót, lại phải làm phiền mẹ con Ngụy Quốc phu nhân đến tận nhà giáo huấn nữ nhi của ta, thật sự là đã làm phiền hai người rồi.” Giọng nói của ông rất bình thường, nhưng tình cảnh này nghe xong làm người khác cũng cảm thấy kinh sợ.

Ngụy Quốc phu nhân có tôn quý, cũng chỉ là danh vọng mà thôi, ngay cả Bá Xương hầu được kể tục hiện giờ, đã là đòi thứ năm, so kiểu gì cũng kém xa Lý Thừa tướng quyền cao chức trọng. Ngụy Quốc phu nhân kiêu ngạo ngang ngược thành thói quen, lúc này đột nhiên ý thức được bản thân đã quá phận, sắc mặt trở nên rất khó coi, lại không thể phát tác ra.

Lý Tiêu Nhiên liếc mắt nhìn Đại phu nhân, mở miệng nói: “Phát sinh chuyện lớn như vậy, ta cũng phải ở đây. Phu nhân, bà nghĩ thế nào?”

Trong lòng Đại phu nhân biết câu vừa rồi của Cao Mẫn đã đắc tội Lý Tiêu Nhiên, lập tức cười nói: “Lão gia, chuyện này...”

Mới nói được một nửa, lão phu nhân cũng đến, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, bao gồm cả Ngụy Quốc phu nhân vừa rồi không ai bì nổi.

Sắc mặt lão phu nhân thần nhiên, đi qua ngồi phía sau Lý Vị Ương, không biết vì sao, hành động thật nhỏ này lại làm Lý Vị Ương cảm thấy an tâm hơn, đây là sự ủng hộ không cần nói ra của tổ mẫu cho bản thân mình.

Ánh mắt của Ngụy Quốc phu nhân híp lại: “Đã đến hết rồi, vậy cũng tốt, xin lão phu nhân cùng Lý Thừa tướng cho con ta một lời công đạo!”

Lý Tiêu Nhiên nhún mày: “Công đạo?”

Đại phu nhân vốn dĩ nghe theo lời Hán Hoa nên cũng không ra tay với Lý Vị Ương, nhưng không ngờ hôm nay lại nghe nha hoàn nói con nhỏ này dám đánh cháu trai của mình, bà vừa nghĩ ngờ vừa tức giận, lập tức thông báo cho mọi người qua phủ, ăn theo tính cách của Ngụy Quốc phu nhân, Lý Vị Ương chắc chắn sẽ ăn trái đắng, không ngờ, chưa kịp thấy trò hay thì lão gia và Lão phu nhân đã tới. Trong lòng tiếc nuối, nhưng bên ngoài bà vẫn tỏ ra vẻ mặt bình thường: “Haiz, Vị Ương, hiện tại mẫu thân cũng không thể thay con che lấp được nữa, người đâu, nâng biểu thiếu gia lên.”

Chỉ chốc lát sau, Cao Tiến bị người nâng lên, toàn thân đều là vết thương, mặt sưng, miệng ô ô, bởi vì mấy cái răng bị đánh gãy, cho nên nói không ra lời. Ngụy Quốc phu nhân vừa thấy, đau lòng vô cùng, giọng nói nghiêm khắc: “Thu Từ, nói chân tướng mọi việc một lần nữa!”

Thu Từ lập tức nói: “Thiếu gia hẹn gặp Tam tiểu thư, nô tài đứng bên có nghe thấy, Tam tiểu thư muốn thiếu gia đem kiện tám người nâng đưa Tam tiểu thư về phủ Bá Xương hầu, thiếu gia nói chuyện này phải nghe theo lời cha mẹ, không chịu đáp ứng, Tam tiểu thư tức giận, bảo người Tam tiểu thư dẫn tới đánh thiếu gia...”

Lý Tiêu Nhiên nghe xong, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Lý Vị Ương, thấy sắc mặt Vị Ương bình tĩnh, tựa như một khối ngọc lạnh bị trầm trong nước, trong lòng nghĩ hoặc, chuyện lần này, liên quan đến danh dự khuê phòng của Vị Ương, thanh danh của Lý gia, chuyện quan trọng như vậy, nhìn biểu cảm này, lại điềm tĩnh, không hề bối rối.

Đại phu nhân thờ dài, bộ dáng tiếc hận: “Nếu nói như vậy, vốn là chuyện nam nữ hoan ái, lại hồn nhiên quên mất thân phận của nhau, cho nên mới phạm phải lỗi sai ngập trời này, Vị Ương, con làm mẫu thân quá thất vọng rồi.”

Ngụy Quốc phu nhân cười lạnh nói: “Nó hạ lệnh đánh con ta, nhiều ánh mắt chứng kiến như vậy... Lý Vị Ương, bằng chứng rành rành, hết đường chối

cãi, người ngoan ngoãn nhận tội đi...”

Lão phu nhân không vui khi thấy bộ dáng làm mưa làm gió của Ngụy Quốc phu nhân, chậm rãi nói: “Ta mặc kệ người khác nhìn thấy cái gì, Vị Ương, con nói đi.”

Lý Vị Ương bước lên vài bước, đôi mắt đen như nước son, lấp lánh toả sáng: “Đó là chuyện giả dối, ta mới trở về được hai tháng, không quen biết biểu ca, làm sao đã biến thành hẹn hò? Nếu thật sự là hẹn hò, ta lại dẫn theo một sân đầy người, ta vụng về như thế sao?”

Lý Tiêu Nhiên thấy nàng nói có lý, nhủ mảy, lại nghe thấy giọng nói của Hán Hoa, “Nói Tam muội hẹn hò với biểu ca, chuyện như vậy, đừng nói ta không tin, phụ thân sẽ không tin, lão phu nhân càng không tin!”

Nàng nhủ mảy, nghiêm túc nhìn lão Lý: “Nhưng mà, biểu ca và Tam muội không thù không oán, sao phải oan uổng Tam muội? Phụ thân, người nhìn thấy biểu ca lớn lên, tuy rằng biểu ca có chút hồ nháo, nhưng cũng không có lá gan lớn thế này.”

Tuỳ tiện oan uổng danh dự khuê phòng của một thiên kim tiểu thư, chính là chuyện lớn, Cao Tiến có lá gan này sao? Mây của Lý Tiêu Nhiên nhíu lại thật chặt.

Hán Hoa quay mặt, đối diện nhìn thẳng vào mắt Lý Vị Ương nói: “Tam muội, không biết, muội có thể giải thích nghi hoặc này cho tỷ biết không?”

Lý Vị Ương chợt nhủ mảy, nở nụ cười: “Đại tỷ không phải không thù không oán với muội sao? Sao lại oan uổng muội như thế?”

“Tỷ...oan uổng muội lúc nào?” Hán Hoa nhẹ nhàng nói.

“Nếu không phải tỷ cho người mời biểu ca Cao Tiến, biểu ca tự mình biết đường đi đến hậu hoa viên hẻo lánh sao?”

“Vậy, đường đến hậu hoa viên chỉ có tỷ biết sao?” Hán Hoa lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói.

Đôi mắt Lý Vị Ương híp lại, ánh mắt sắc bén như dao, “Ồ, hôn sự Đại tỷ chậm chạp chưa định, tỷ lại đang ở tuổi thanh xuân môn môn, cô đơn khó chịu cũng là chuyện thường tình...”

Về mặt nàng trấn định, cộng thêm giọng điệu kỳ quái, lại có ba phần trào phúng, Hán Hoa tỏ vẻ thán phục nhìn Lý Vị Ương:

"Không ngờ một cô nương mới mười ba tuổi như muội lại biết cảm giác của một cô nương tới tuổi thanh xuân sẽ khó nhin. Tỷ thật sự phải nhìn muội muội bằng con mắt khác rồi."

Lý Vị Ương hơi nhủ mảy, phát phát tờ giấy trong tay: “Đại tỷ, tỷ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thư tình

Lý Vị Ương lấy ra một tờ giấy, bên trên viết:

"Lâu ngày không gặp nhớ thương

Hẹn người nhanh tới tỏ bày tương tư.

Tiên Huệ."

Lý Vị Ương mỉm cười, nói: “Cái này tìm thấy trên người biểu ca Cao Tiến, về phần Tiên Huệ...”

Hán Hoa nhìn chăm chăm vào tờ giấy, sắc mặt biến đổi liên tục, Lý Vị Ương thấy vậy, trong lòng cười lạnh lùng. Dám tính kể hủy hoại danh tiết của nàng. Vậy thì cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị hủy hoại ngược lại đi!

Lý Thừa tướng vừa nhìn thấy, sắc mặt lập tức biến đổi. Tiên Huệ, là tên chữ bản thân ông tặng cho ái nữ.

Ngụy Quốc phu nhân cùng Cao Mẫn thấy vậy, đều trở nên hồ đồ. Ngụy Quốc phu nhân còn tưởng Lý Vị Ương đánh con mình, lại không ngờ rằng, ở giữa còn có một tờ giấy như vậy, bà không phải kẻ ngu dốt, lập tức hiểu rõ sự thật. Giới cho hai mẹ con Lý Trường Nhạc, dám tính kế mượn tay bà xử lý một thứ nữ?! Vậy cũng không nên dụ nhĩ tử của bà ra trêu đùa! Sắc mặt bà bỗng chốc trở nên rất khó coi, khuôn mặt lạnh băng nhìn tình cảnh trước mắt.

Nghe thấy một tiếng gầm lên, mọi người quay đầu lại, sắc mặt Đại phu nhân cực kỳ không tốt, bà đã nương tay với con ranh này quá rồi, nó dám cả gan

bôi bác Trường Nhạc của bà, đây quả thật là chuyện không thể tha thứ. “Nói năng bậy bạ!”

Sắc mặt Lý Vị Ương không hề thay đổi, nói: “Mẫu thân, mỗi một nha đầu ma ma ở đây, đều có thể làm chứng, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, tờ giấy này tìm thấy trên người biểu ca Cao Tiến.”

Ánh mắt nghiêm khắc của Đại phu nhân đảo qua mọi người: “Trong các người ai nhìn thấy!”

Bị ánh mắt đáng sợ của bà nhìn qua, ai cũng không dám hé răng. Đại phu nhân tùy tiện chỉ vào một ma ma, giọng nói lạnh lùng: “Người nhìn thấy không?”

Đáy mắt ma ma xẹt qua sự hoảng loạn, gục đầu xuống nói, “Cảnh tượng lúc đó quá mức hỗn loạn, nô tỳ, nô tỳ cũng, cũng không nhớ rõ...”

Trên mặt Đại phu nhân hiện ra vẻ tươi cười vừa lòng, lại nghe thấy Bạch Chi nói: “Phu nhân, nô tỳ chính mắt nhìn thấy.”

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn nàng: “Người là nha đầu của Vị Ương, lời nói không đáng tin.” Sau đó, bà nhìn về phía Lý Thừa tướng, “Trường Nhạc là người có thân phận như thế nào, con bé sao có thể làm ra loại chuyện không biết cấp bậc lễ nghĩa thế này!”

Chuyện này, không ngờ liên lụy đến hai tiểu thư, náo loạn không ra dạng gì hết! Lão phu nhân nhẹ ho khan một tiếng.

“Tất cả im miệng hết! Chuyện hôm nay chỉ là Tiến nhi xông nhầm vào hoa viên, nô tỳ trong nhà hiểu nhầm thành trộm nên bị đánh, đứa nhỏ này chịu oan ức rồi, hôm khác ta nhất định sẽ tự mình đến cửa xin lỗi. Ngụy Quốc phu nhân, hai người về trước đi, chữa thương cho Tiến nhi quan trọng hơn.” Lý Tiêu Nhiên quyết định rất nhanh, nói thẳng ra. Muốn phân trắng đen rõ ràng, cũng phải giấu đi chuyện xấu trong nhà, vạn lần không thể thẩm vấn ngay trước mặt người ngoài.

Nhìn sắc mặt của Lý Tiêu Nhiên, thì Ngụy Quốc phu nhân biết chuyện này đã quyết định rồi. Bà ta hừ lạnh một tiếng, đứng lên: “Chúng ta đi!”

Đại phu nhân nhanh nói: “Lâm ma ma, trước tiên đưa muối muối ta vào phòng nghỉ tạm một lát.”

“Không cần!” Ngụy Quốc phu nhân không thèm quay đầu lại, chỉ huy người nâng cáng rồi đi.

Đại phu nhân cũng không đuổi theo, bà biết, hiện giờ chuyện quan trọng nhất không phải là lúc giải thích rõ ràng với muối muối, mà là loại bỏ sự liên quan giữa chuyện này với Trường Nhạc.

Lão phu nhân nhìn thoáng qua sắc mặt khác nhau của mọi người, nói: “La ma ma, để bọn họ đi xuống hết đi, người biết nên làm thế nào rồi chứ!”

“Dạ!” La ma ma tuân lệnh, dẫn đám nô tỳ xung quanh rồi đi.

“Các người còn không quỳ xuống!” Lý Tiêu Nhiên phẫn nộ quát!

Lý Vị Ương thành thành thật thật quỳ gối xuống, cúi đầu buông mắt. Hán Hoa cũng không ngại quỳ xuống trước mặt lão Lý.

Đại phu nhân tưởng sự việc chỉ liên quan đến Lý Vị Ương, bản thân bà đương nhiên sẽ vui vẻ đứng yên xem tuồng kịch, nhưng không ngờ, chuyện này lại kéo theo Trường Nhạc yêu quý của bà, nhìn nữ nhi quỳ xuống, bà liền rơi nước mắt, dịu dàng khuyên nhủ: “Lão gia, nữ nhi là do người chăm lớn lên, hôm nay trời lạnh thế này, vạn nhất bị cảm lạnh thì không tốt, vấn đề con bé đứng lên đi...”

Lý Tiêu Nhiên liếc mắt nhìn Hán Hoa, mi mắt ái nữ buông dài, xương cốt như tuyết đọng, môi như cánh hoa khẽ mở, thoát nhìn cực kỳ yếu đuối, lòng ông mềm nhũn, nghĩ để con bé đứng lên, nhưng mà, đồng thời thấy Lý Vị Ương bình tĩnh nhìn hấn, trong ánh mắt trắng đen rõ ràng, mang theo cảm xúc không thể hiểu rõ.

Tiếp theo, Lý Vị Ương mở miệng: “Nữ nhi làm việc lỗ mãng, chưa phân biệt được rốt cuộc là trộm hay là biểu ca đã cho người đánh, làm phụ thân và mẫu thân vất vả, trong lòng thật áy náy, khẩn cầu phụ thân trách phạt.”

Giọng nói của nàng trong trẻo mà lạnh lùng, từng chữ từ đầu đến cuối đều nói rất rõ ràng.

Nha đầu kia, tốt cùng là có ý gì! Trong nháy mắt, cả người Lý Tiêu Nhiên chấn động thật mạnh.

Lúc này Hán Hoa mới ngẩng đầu lên, khóe môi bị nàng cắn chặt đến bật máu, giọng nói run rẩy nhưng không giấu được sự kiên quyết:

“Phụ thân, mọi chuyện đều là lỗi của Trường Nhạc. Không liên quan gì đến Tam muội. Xin phụ thân hãy trách phạt nữ nhi.”

Lý Vị Ương lập tức quay đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm sâu khó dò như giếng nước hiện lên tia dao động. Lý Tiêu Nhiên và Lão phu nhân đều giật mình, chuyện này không phải chuyện nhỏ, một tiểu thư khuê các bị mang tai tiếng như vậy, làm sao còn có thể gả cho nhà chồng tốt. Thậm chí, nếu bên Ngụy Quốc công phủ muốn dùng chuyện này để uy hiếp muốn lấy Trường Nhạc, cho dù là phủ Thừa tướng quyền cao chức trọng, ông cũng phải gả nữ nhi qua.

Đại phu nhân ôm ngực, khó thở nói:

“Trường Nhạc! Chuyện này rõ ràng không liên quan gì đến con... Tại sao con lại lương thiện như vậy?! Ôm hết chuyện này vào người!”

Lý Vị Ương nhìn thấy một màn này, nàng đã hiểu rõ, chắc chắn Lý Trường Nhạc biết rõ có một tờ giấy như vậy, quả thật có miệng mà không nói rõ nổi, cho nên nàng ta mới thừa nhận, lấy lùi làm tiến.

"Mẫu thân, giấy trắng mực đen rõ ràng. Người lại nói chuyện này không có liên quan đến Đại tỷ?"

Đại phu nhân không màng đến lời căn dặn của nữ nhi nữa, cắn răng, cũng quỳ xuống. Hán Hoa vội vàng đưa tay đỡ lấy, giọng nói gấp gáp: "Mẫu thân, người làm gì thế?"

Đại phu nhân nhìn chăm chú Lý Tiêu Nhiên, trầm giọng nói: "Hai nữ nhi đều bị liên lụy vào chuyện này, đúng là thiếp quản giáo không tốt. Nếu lão gia muốn trách tội, thì trách tội thiếp được rồi, Trường Nhạc xương cốt yếu ớt, Vị Ương cũng không hiểu chuyện..." Đến chỗ này, giọng nói đã nghẹn ngào, tủi thân vô cùng.

Hán Hoa nghe xong, trong lòng nhớ đến tình cảm mẫu tử thiêng liêng, cho dù là người tâm địa lạnh lẽo, Trường thị cũng không bình tĩnh như nàng đã tính. Thờ dài trong lòng, Hán Hoa quay đầu lại thật mạnh, lạnh lùng nhìn về phía Lý Vị Ương: "Muội còn không tới nâng mẫu thân dậy! Thật sự muốn ngỗ nghịch bất hiếu như vậy sao?!"

Nhưng mà Lý Vị Ương vẫn lẳng lặng quỳ, ánh mắt buông xuống, như không nhìn thấy gì cả.

Lý Tiêu Nhiên âm thầm kinh hãi, nữ tử thế gia, từ nhỏ đã được dạy phải nhã đức khiêm nhường, tiến lui thoả đáng. Đứa nhỏ này, lại không giữ lại đường lui cho chính mình...

Toàn trường lạnh ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng lạch cách của chuỗi Phật châu trong tay lão phu nhân.

Trời vừa mới mưa to, trên đất đều là nước ẩm ướt, trong thời tiết như vậy, ngay cả đi đường cũng là một loại dày vò, lạnh đến mức làm chân như đóng băng, càng không nói đến quỳ. Mà tóc Lý Vị Ương bị ướt vẫn chưa lau khô, cứ thế quỳ thẳng tắp.

Lý Tiêu Nhiên nhìn nữ nhi tuổi mới hơn mười, chỉ cảm thấy thật kinh ngạc sửng sốt.

Tất cả mọi người lặng im, sắc mặt nặng nề nhìn Lý Tiêu Nhiên, đợi ông ra quyết định cuối cùng! Là che chở Lý Trường Nhạc hòn ngọc quý trên tay, hay là tra xét đến cùng, cho Lý Vị Ương một lời công đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đại phu nhân lo lắng

Cứ như thế, song phương đều căng thẳng.

Lý Tiêu Nhiên cau mày, hai bên đều thấy khó xử.

Lão phu nhân nhìn chăm chăm Lý Vị Ương, như đang đâm chiêu, bắt giặc, thờ dài.

Cuối cùng, Lý Tiêu Nhiên chậm rãi nói: "Trường Nhạc..."

Đột nhiên một nha hoàn hấp tấp chạy vào quỳ phịch xuống dập đầu nói:

"Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, chuyện lá thư, không phải là do Đại tiểu thư viết."

Lý Tiêu Nhiên cau mày quát:

"Người có bằng chứng gì mà dám nói như vậy?"

Nếu chuyện này quả thật không liên quan đến Trường Nhạc, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì?

Đinh La lo lắng nhìn Hán Hoa một cái rồi cắn chặt răng nói:

"Bàn tay phải của Đại tiểu thư bị thương đã hai ngày rồi. Lá thư đó, chắc chắn không phải là do Đại tiểu thư viết rồi."

Đại phu nhân vội vàng cầm bàn tay phải bị ống tay áo dài che khuất của nữ nhi, nhìn bàn tay xinh đẹp bị sưng tấy hết lên, bà đau lòng khóc:

"Nữ nhi tội nghiệp của mẫu thân, sao có loại người độc ác nhẫn tâm vu oan giá họa cho con thế này."

Lão phu nhân đang lần Phật châu chợt dừng lại, nhớ đến lời ma ma bà phái qua viện của Trường Nhạc đốc thúc, bà nhướn mày nói:

"Có phải con bị thương tay là do chếp kinh Phật?"

Câu hỏi này, nếu trả lời không khéo, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng Lão phu nhân. Hán Hoa cúi đầu rành mạch nói:

"Chếp kinh Phật cho Lão phu nhân là chuyện rất nhẹ nhàng, làm sao có thể bị thương. Vết thương này, là do Trường Nhạc không cẩn thận bị bóng khi sắc thuốc."

Sắc thuốc? Đường đường là Đại tiểu thư cao quý phủ Thừa tướng, lại có thể xuống bếp tự tay sắc thuốc ư? Quả là chuyện cười. Lý Vĩ Ương tự cho mình là người hiểu rõ Lý Trường Nhạc hơn ai hết, đương nhiên không thể nào tin được.

Đinh La thấy vẻ mặt không tin tưởng của mọi người, tiểu cô nương gấp đến độ bưng mặt:

"Là sự thật đó Lão phu nhân. Bởi vì Ngũ tiểu thư bị thương, Đại tiểu thư đã thỉnh giáo Lâm đại phu vài phương thuốc trợ giúp hồi phục vết thương. Rồi còn tự tay sắc thuốc cho nên mới va vào siêu thuốc."

Đúng lúc này, Tứ di nương dẫn theo Lý Thường Tiểu và Lý Thường Hi che kín mặt khăn trương đi tới, Tứ di nương Chu thị nước mắt long lanh cúi đầu chào Lão phu nhân, lão Lý và Đại phu nhân rồi thút thút nói:

"Thưa Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, chuyện Đại tiểu thư tự tay sắc thuốc cho Ngũ tiểu thư là sự thật. Ngày hôm kia khi Đại tiểu thư đến thăm Ngũ tiểu thư, nô tỳ đã nhìn thấy vết phỏng nặng trên tay Đại tiểu thư, nô tỳ còn khuyên bảo Đại tiểu thư gọi Lâm đại phu tới băng bó rồi thoa thuốc. Lâm đại phu còn căn dặn Đại tiểu thư phải kiêng kị không được sử dụng tay phải viết chữ hay vẽ tranh."

Trái tim Đại phu nhân lúc này mới yên ổn, bà hài lòng nhìn ba mẹ con Tứ di nương, đang muốn nói vài lời thì chợt nghe thấy Lý Vĩ Ương nói:

"Lá thư này, đầu nhất định là được Đại tỳ viết trong ba ngày này. Có lẽ, Đại tỳ đã sớm viết thư hẹn biểu ca từ trước nữa."

Sắc mặt vừa mới chuyển biến tốt của Đại phu nhân lập tức nhú chặt lại, ánh mắt đầy lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào gương mặt bình thân của Lý Vĩ Ương. Tức giận tới mức gân xanh trên trán giật giật, nếu không phải kiêng kị Lão phu nhân và lão gia, chắc chắn bà đã xông tới cào nát mặt con ranh kia rồi.

"Tam tiểu thư quả là rất giỏi ngâm máu phun người. Lão phu nhân, lão gia và phu nhân hãy làm chủ cho nô tỳ và Ngũ tiểu thư." Ánh mắt Tứ di nương hiện lên tia đau đớn vô cùng nhìn Lý Tiêu Nhiên, khiến ông thương tiếc vô cùng, trầm giọng hỏi:

"Có chuyện gì?"

Tứ di nương đưa tay gạt lệ, bị thương nói:

"Hôm kia Đại tiểu thư vừa rời khỏi thì Tam tiểu thư liền đến Song Nguyệt các thăm Ngũ tiểu thư. Lúc đó nô tỳ còn rất cảm kích tấm lòng của Tam tiểu thư, vui vẻ tiếp đón, trò chuyện một hồi, Tam tiểu thư đột nhiên hỏi nô tỳ thích mùi hương của Tuyết Lí sao?" Tứ di nương dừng lại, ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm Lý Vĩ Ương rồi mới nói:

"Trước khi gả cho lão gia, nô tỳ đường đường là tiểu thư khuê các Giang Nam, làm sao biết thứ đồ dơ bẩn này. Nhưng Tam tiểu thư lại biết rất rõ công dụng của nó, còn giải thích cho nô tỳ nghe rằng Bình thành tuy không phồn hoa được bằng Kinh đô, nhưng có không ít thứ đồ tươi mới, trong đó có loại Tuyết Lí hương này. Dùng lâu ngày, có thể làm da của nữ tử trở nên trắng nõn mềm mại, còn có công hiệu bảo dưỡng thanh xuân. Tuyết Lí hương tuy rằng là đồ tốt, nhưng lại không thích hợp với mọi người, bởi vì trong phối chế của Tuyết Lí hương có một loại dược tên là Điền Chi, nếu trên người có thương thế, miếng vết thương sẽ không ngừng bị thối rữa không thể đóng vảy, cũng may trên người Tứ di nương không có vết thương, có phải không?"

Nghe đến đây, sắc mặt của mọi người lập tức biến đổi, Đại phu nhân lo lắng không yên, sao sự việc lại lộ ra bí mật này nữa. Bà đã sử dụng thủ đoạn này để hãm hại vài di nương không thể mang thai cho lão gia, không ngờ con ranh Lý Vĩ Ương lại biết được nhiều chuyện như vậy!

Lý Tiêu Nhiên giận tím mặt nói:

"Tuyết Lí hương này ai đưa cho nàng!"

Tứ di nương đột nhiên đưa mắt nhìn Đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ván cờ hồng

Cẩn rằng nói:

"Là Đại phu nhân ban cho Ngũ tiểu thư."

Lý Tiêu Nhiên lập tức quay phắt lại nhìn Trương thị, vẻ mặt không thể tin nổi xen lẫn phần nộ, nhưng ông chưa kịp nói gì thì Tứ di nương lại đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Đại phu nhân:

"Đại phu nhân. Là nô tỳ bị thù hận che mắt, không biết bản thân bị lợi dụng hãm hại người và Đại tiểu thư."

Đầu óc mọi người ở đây bắt đầu choáng váng, Lý Tiêu Nhiên nhú chặt mày, khó hiểu nhìn Chu thị:

"Nàng mau nói rõ ràng hết mọi chuyện."

Tứ di nương lúi trong người ra một chiếc hộp nhỏ rồi mở nắp, mùi hương trong hộp lập tức bay đi, phản phát ngay chớp mũi của mọi người. Lý Vị Ương hơi nhếch khóe mắt, đây là mùi của Tuyết Lí hương.

"Lão phu nhân, lão gia, đây là hộp Ngọc Dung cao dưỡng nhan giảm bớt sẹo mà Đại phu nhân ban tặng. Nhưng mùi hương của nó, Tam tiểu thư vừa ngửi liền có thể khẳng định là Tuyết Lí hương. Nô tỳ bởi vì nghe Tam tiểu thư giải thích tác dụng của nó cho nên đã sinh lòng thù hận với Đại phu nhân." Nói tới đây, Chu thị liền rơi nước mắt, giọng nói tràn đầy ân hận:

"Nô tỳ chỉ là một thị thiếp ngu dốt, vì quá đau lòng cho Ngũ tiểu thư, nô tỳ đã nghe theo sự sắp xếp của Tam tiểu thư. Lén lút giả dạng chữ viết của Đại tiểu thư rồi sai người bí mật đưa thư qua Quốc Công phủ."

Đại phu nhân vừa nghe đến đó, sự lo sợ trong lòng lập tức bị phần nộ át xuống, bà đưa mắt nhìn qua nhìn lại Lý Vị Ương và Tứ di nương, nghiêng răng nói:

"Hay! Khá khen cho một kế hoạch tỉ mỉ như vậy!"

Lý Vị Ương nắm chặt khớp tay, ánh mắt bình tĩnh vô ba đảo qua người của Tứ di nương một vòng. Chuyện hủy hoại danh tiết này, chẳng lẽ là do Tứ di nương một tay bày ra, nhưng kế hoạch của bà ta đang rất thuận lợi, vì sao lại tự mình phanh phui sự thật?

Hán Hoa vẫn yên tĩnh quỳ bên người Đại phu nhân, dịu dàng nhìn một màn kịch. Vẫn còn chưa kết thúc đâu.

Lý Tiêu Nhiên đương nhiên cũng không ngạc nhiên, ông thật sự thấy kinh hãi, đưa mắt nhìn chăm chăm Lý Vị Ương, sau đó mới nghiêm mặt nói với Chu thị:

"Vậy tại sao lúc này nàng lại cầu xin phu nhân và Trường Nhạc tha thứ?"

Tứ di nương lập tức kéo tay Lý Thường Hi quỳ xuống theo, trong mắt tràn đầy vui mừng, dịu dàng và hối hận:

"Nếu không phải hôm nay Lâm đại phu tới khám lại cho Ngũ tiểu thư, nô tỳ làm sao biết bản thân đã hiểu lầm lòng tốt của Đại phu nhân. Hộp cao này, quả thật là Ngọc Dung cao dưỡng nhan giảm bớt sẹo. Lâm đại phu còn vô cùng khẳng định loại cao này có công dụng rất tốt." Chu thị đưa tay kéo lớp khăn lụa che kín mặt của Lý Thường Hi xuống, nửa bên mặt bị thương đã lành rất nhiều, chỉ còn lớp sẹo mờ mờ và làn da non đỏ đỏ khác hẳn nửa bên mặt còn lại, nhưng chung quy, đã tốt hơn nhiều so với vẻ xấu xí kinh khủng tới mức phá hủy hết mưa sầu kẻ hiểm của bà?

Đại phu nhân nhìn nữ nhi bên người một cái, vốn dĩ bà tính toán đưa Tuyết Lí hương qua cho Tứ di nương, để cho vết sẹo của Lý Thường Hi mãi mãi không thể lành, như vậy, mọi người khi nhìn thấy Lý Thường Hi, sẽ nhớ đến nguyên nhân bị hủy dung của Ngũ tiểu thư Lý phủ. Dù đúng dù sai, trên người Lý Vị Ương mãi mãi mang tiếng ra tay tàn nhẫn. Không ngờ, Trường Nhạc lại cảm ra một hộp cao khác đưa cho bà, lúc đầu ngửi mùi hương, bà cũng nghĩ là mẩu tử liên tâm, nữ nhi bà sinh ra quả nhiên không mưu mà hợp với mình. Giờ thấy một màn trước mắt, đáy lòng Trương thị nhẹ nhàng thở ra, không thể không thừa nhận, Trường Nhạc của bà đã cứu bà không chỉ một lần. Lý Vị Ương này, thật sự là yêu nghiệt mà. Dường như nó biết rất nhiều bí mật nào của bà vậy, nếu không? Một con nhóc mười ba tuổi làm sao kinh khủng tới mức phá hủy hết mưa sầu kẻ hiểm của bà?

Lão phu nhân vốn có lòng thiên vị Lý Vị Ương, nhưng những lời của Tứ di nương là thật, vậy đứa cháu gái này của bà, cũng không đáng thương như bà nghĩ. Cho dù Đại phòng có khắc khe với con bé thật, Trường Nhạc có không ưa con bé, mấy điều này đều không có ảnh hưởng gì lớn, bà còn giúp con bé hả giận rồi còn gì. Không ngờ... Lão phu nhân lắc đầu thở dài, trong mắt lóe lên tia thất vọng nhìn Lý Vị Ương, chậm rãi đứng dậy:

"Lão bà này đã già rồi. Mắt liền kém, nhìn không rõ sự thật."

Bàn tay Lý Vị Ương càng thêm siết chặt, nàng không ngờ, không ngờ nàng lại đánh giá sai lầm mưu kế của Đại phu nhân, một bước sai, cả ván cờ đều hỏng. Nàng đập đầu thật mạnh về hướng bước đi của Lão phu nhân:

"Vị Ương chỉ có thiện ý nhắc nhở..."

Tứ di nương làm sao để nàng ta khiến Lão phu nhân suy nghĩ lại, bà ta lập tức rơi nước mắt:

"Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, nô tỳ thật sự ngu dốt tin lầm lời của Tam tiểu thư. Nô tỳ cam nguyện chịu Lão phu nhân, lão gia và phu nhân trách phạt. Nô tỳ không nói lời hoa ngôn xảo ngữ biện hộ cho mình."

Giữa một nữ nhi mà ông chưa từng coi trọng nuôi dưỡng và một nữ nhân ông sủng ái, Lý Tiêu Nhiên đương nhiên tin tưởng vào lời Tứ di nương Chu thị. Cộng thêm cách hành xử vừa rồi của Lý Vị Ương, vốn dĩ trong lòng ông còn áy náy với nữ nhi này, nhưng bây giờ, càng áy náy bao nhiêu, ông càng phần nộ vì bị lừa gạt bấy nhiêu, nghĩ đến việc ông suýt nữa trách phạt lầm Trường Nhạc, nữ nhi luôn thiện lương yếu đuối của ông, là bao nhiêu xấu hổ

đều chuyển thành lạnh lẽo, Lý Tiêu Nhiên trầm giọng quát:

"Tiêu súc sinh! Còn không biết hối cải! Người đâu! Mau..."

"Lão gia!"

Một tiếng hét thê lương khiến mọi người đang đứng ở đây đều giật mình. Lý Vị Ương lập tức quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hạ màn

"Lão gia, tất cả âm mưu đều là do nô tỳ mượn tay Tam tiểu thư. Lão gia, là nô tỳ độc ác hận Đại phu nhân luôn chèn ép nô tỳ, nô tỳ ghen tị với Tứ di nương có được sự sủng ái của lão gia, là nô tỳ nhẫn tâm lợi dụng Tam tiểu thư. Mọi tội lỗi nô tỳ đã gây ra." Cổ chống đỡ thân thể suy yếu, Thất di nương hèn mọn quỹ súp xuống trước mặt Lý Tiêu Nhiên, bà dùng thân thể gầy guộc che chắn con thịnh nộ của lão gia thay cho nữ nhi số khổ của bà.

Ánh mắt Lý Vị Ương đỏ bừng, nàng ép buộc bản thân phải nhẫn nhịn, chỉ cần qua được trừng phạt này, nàng sẽ khiến toàn bộ Lý phủ phải trả giá hơn gấp trăm ngàn lần dự tính ban đầu của nàng. Đồi mồi lẳng lẹ sát khí rất nhanh được dim xuống, gương mặt thanh tú của Lý Vị Ương hiện lên vẻ không thể tin xen lẫn đau lòng, bờ môi hồng như bị rút đi toàn bộ huyết sắc, run rẩy trông rất tội nghiệp.

Hán Hoa nhìn án đường giữa chân mày Thất di nương, nàng thờ dãi trong lòng, thôi, dù gì nàng cũng không thể lấy mạng nữ chính, vậy có gì không cho Lý Vị Ương một con đường lui, cũng coi như nể tình cảm hy sinh của một người mẹ sắp chết. Hy vọng qua lần thất bại nhẹ nhàng này, lần sau gặp lại, nữ chính sẽ cho nàng xem một tuồng kịch hấp dẫn hơn.

"Phụ thân, bây giờ mọi chuyện đã rõ. Nể tình Tam muội còn nhỏ tuổi thiếu hiểu biết. Trường Nhạc xin người nương tay cho muội ấy."

Lý Tiêu Nhiên không ngờ nữ nhi yêu quý của ông lại tốt đẹp lương thiện như vậy, vì vậy, ánh mắt khi ông ta nhìn Hán Hoa càng tăng thêm sự yêu thương, đến khi đưa mắt nhìn xuống về tiêu tụy của Thất di nương, ánh mắt ông liền biến thành vẻ cực kỳ chán ghét:

"Độc phụ! Người đã mang tội trong người còn không biết tu tâm dưỡng tính. Quán gia! Đưa độc phụ này về Nam viện giải quyết sạch sẽ."

Thất di nương đưa mắt nhìn Lý Tiêu Nhiên, rồi buông lỏng người để gia đình kéo ra ngoài, trước khi rời khỏi, bà mới dám đưa mắt nhìn kỹ bóng dáng nhỏ bé đơn độc của nữ nhi.

"Vị Ương...đời này, ta chỉ mong con có thể tìm được người yêu con. Sống một cuộc sống bình an." Tâm nguyện cả đời của bà chỉ có nhiều đó, đời bà đã không thể sống một cuộc sống tự do hạnh phúc bên phu quân. Cho nên, bà từng trăm ngàn lần cầu xin Phật tổ phù hộ cho nữ nhi số khổ của bà được hưởng thụ tình yêu duy nhất, bình an sống đến đầu bạc răng long.

Là mẫu thân không được ở gần bên nữ nhi, cho nên bà có thương Lý Vị Ương bao nhiêu, bà cũng có chút xa lạ khi đối diện với nàng. Bà không hiểu Lý Vị Ương. Và Lý Vị Ương cũng không thể lý giải tâm trạng trước khi chết của bà. Bà chết vì nữ nhi, bà can tâm tình nguyện không oán không hối. Nhưng Lý Vị Ương chỉ dùng trái tim đầy sẻo và nghi ngờ để lý giải tâm trạng của bà. Nàng ta không can tâm khi thấy đôi câu nam nữ Thất Bạt Chân và Lý Trường Nhạc ở bên nhau, hưởng thụ hết thảy công sức sưng mấu nàng đổ ra. Nàng ta không phải là một người chịu chấp nhận số phận như Thất di nương. Cho nên cuộc đời của nàng ta đã định sẵn tràn đầy chông gai và xương máu.

Tiền Đại phu nhân về Phúc An viện, Hán Hoa đưa tay thưởng thức một đóa bạch liên.

"Một người không có điểm yếu thì có phải là con người nữa không?"

Đinh La lại tưởng nàng đang hỏi bản thân, tiểu cô nương lập tức nhanh nhẹn trả lời:

"Tiểu thư. Ai lại không có điểm yếu được."

Nở nụ cười dịu dàng, Hán Hoa gật đầu nói:

"Đinh La thật sự thông minh. Là người... phải có khuyết điểm nha."

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sai lầm của Hán Hoa

Gió mùa đông lạnh, Hán Hoa cũng không rảnh đứng bên ngoài thử sức đề kháng của cơ thể, nàng vừa cầm đóa bạch liên trên tay, vừa chậm rãi cầm chiếc dù màu nâu đi về viện của mình. Xa xa, ánh vào mắt nàng là một bóng dáng nho nhỏ của cậu nhóc, nhìn thấy áo khoác bên ngoài của cậu hơi ướt ướt, trái tim Hán Hoa đập chậm hơn một nhịp, nàng lập tức bước nhanh về phía cậu. Về tươi cười dịu dàng thường trực trên môi biến mất, đôi mày liễu chau lại, nàng vội vàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé ấy dặt vào phòng.

"Đàn Hương, mau bảo nhà bếp nấu một chén đậu hũ gừng cho ta."

Lý Mẫn Đức đang ngoan ngoãn đi theo nàng nghe vậy liền ngước mặt lên nhìn Đàn Hương:

"Nấu hai chén đậu hũ gừng."

Âm thanh thiếu niên trong trẻo dễ nghe, khiến đáy lòng Hán Hoa càng thêm mềm mại. Nàng gật đầu ra hiệu cho tiểu cô nương mau đi.

Dẫn cậu ngồi xuống thấp mềm, nàng để cậu dựa lưng vào lòng mình, sau đó lấy tấm lụa trắng ra lau sương lạnh trên mái tóc đen, khóe môi không nhịn được cắn dặt:

"Sao đệ không vào phòng chờ tỷ. Lỡ như đệ bị cảm lạnh thì sẽ rất khó chịu biết không?"

Cảm nhận được vòng tay ấm áp của nàng, sự tỉ mỉ cẩn thận của nàng, trong không khí tràn ngập mùi hương của nàng, Lý Mẫn Đức vô cùng thỏa mãn hít hít, tự động xem lời nói quan tâm của nàng như bài hát hay nhất trên đời.

Hán Hoa nói một hồi lâu cũng không thấy cậu nhóc phản ứng, nàng hơi cúi đầu xuống, thì ra ai kia quá thoải mái nên đã ngủ mất tiêu. Đưa ngón tay vén lọn tóc trên trán cậu ra, vẻ mặt non nớt trắng mềm lập tức khiến Hán Hoa nhìn không được rục rịch, hai cái má này mà cần một ngụm chắc chắn sẽ sưng lấm đây. Tuy rất muốn muốn, nhưng nàng lại không nở nha, Hán Hoa chỉ dám niết nhẹ cho đỡ ghềnh, hôn một cái lên trán cậu.

Cứ thế, Hán Hoa ngồi mát xa da đầu cho Lý Mẫn Đức, khi tỷ nữ bụng hai chén đậu hũ nóng vào cũng lập tức thấy ánh mắt ra hiệu của nàng, bước chân liền nhẹ nhàng đến mức hết cỡ.

Có lẽ, đây là giấc ngủ thoải mái nhất trong đời cậu từ nhỏ đến bây giờ, khi Lý Mẫn Đức mê man mở mắt ra, đập vào ánh mắt là căn phòng của nàng, cậu từ từ thanh tỉnh lại.

"Dậy rồi sao?"

Là giọng nói dịu dàng của nàng.

Cậu cựa quậy người, thì ra, nàng ôm cậu ngủ suốt cả chiều hôm nay. Lý Mẫn Đức quay đầu đối diện với Hán Hoa, ánh nền vàng chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp của nàng khiến cậu nhìn đến ngẩn người.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ man man ngờ nghệch của cậu, Hán Hoa chỉ muốn ôm tim, trong một giây mắt không ché, nàng đã cúi đầu cắn nhẹ một bên má trắng mềm của ai kia.

Lý Mẫn Đức giật mình mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn gương mặt nàng phóng đại trước mắt, bên má trái tê tê ngứa ngứa vì bị nàng cắn. Cậu vội vàng đưa hai tay che lại hai bên má:

"Sao đại tỷ tỷ lại ăn đệ?"

Hành động phi vụ thành công xong, Hán Hoa chỉ muốn lăn vài vòng trên giường. Nàng biết trả lời sao đây?

Bình tĩnh!

Hít nhẹ một hơi, Hán Hoa nở nụ cười dịu dàng:

"Thích đệ. Mới muốn ăn đệ."

Trả lời xong, Hán Hoa lại một lần nữa muốn đập đầu, lỡ lấy nhầm lời thoại thì phải làm thế nào?

Lý Mẫn Đức chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, cậu gật đầu:

"Tỷ thích đệ sao?"

Câu này dễ trả lời nha, Hán Hoa lập tức thở phào một hơi, không cần suy nghĩ đã nói:

"Đúng vậy. Tỷ thích đệ."

Ánh mắt cậu như tỏa sáng hàng ngàn vì tinh tú, đôi môi đỏ hồng nở nụ cười thật tươi:

"Đệ cũng thích tỷ." Nói xong, cậu liền quỳ gối để cao ngang tầm với nàng, hé miệng cắn một ngậm lên má nàng.

Đầu óc Hán Hoa đình chỉ hoạt động trong ba giây, nàng mở to mắt nhìn cậu.

Sai rồi!

Một lời nói sai. Vạn lần hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bạch Liên

Hán Hoa khéo léo từ chối tiếp đón biểu tỷ qua phủ để trả đòn với nữ chính. Dù sao Lý Vị Ương cũng bị cấm túc nửa năm, vị biểu tỷ đó cũng chỉ có thể cùng với Lý Thường Tiểu và Lý Thường Hi đi dạo một lát rồi về thôi.

Nghĩ đến sai lầm ngày hôm qua, nàng quyết định đi ra ngoài viện làm bạch liên để giải tỏa.

Bàn ghế đá đã được trải nệm ấm, bàn tay thon dài của nàng cẩn thận dán từng nhụy hoa, từng cánh hoa giấy, gió thổi nhẹ nhàng làm một lọn tóc che khuất mi mắt, Hán Hoa không để ý đưa tay vén ra sau vành tai, ánh mắt vẫn chuyên chú dán hết sáu cánh hoa cuối cùng. Nàng đoá bạch liên lên thương thức, khóe môi nàng khẽ nở nụ cười dịu dàng, nàng quay đầu hỏi Đình La:

"Người thấy có đẹp không?"

"Đẹp. Vô cùng xinh đẹp."

Không ngờ, nàng vừa quay đầu liền nhìn thấy đại ca Lý Mẫn Phong và một nam tử xa lạ, nàng theo lễ tiết gật đầu với hắn, lực chú ý liền trở về bên Lý Mẫn Phong:

"Đại ca, hôm nay huynh trở về sao không thông báo cho muội và mẫu thân biết chứ?"

Lý Mẫn Phong tươi cười ấm áp:

"Huynh muốn cho muội bất ngờ."

Hán Hoa gật đầu, đưa đoá bạch liên trên tay cho Lý Mẫn Phong:

"Đây là lễ vật quý giá nhất trên đời đó. Huynh nhớ phải giữ gìn trân trọng, nâng niu, cưng chiều, vuốt ve nó đó nha."

Lý Mẫn Phong không ngờ chỉ xa nhau một thời gian, tính tình muội muội lại vui vẻ buông lỏng hơn trước nhiều, hắn mỉm cười nhận lấy:

"Nhất định huynh sẽ trân trọng nó."

Đã đến giờ dẫn cậu nhóc đi dạo, Hán Hoa lập tức bảo Đản Hương cầm giỏ đồ ăn.

"Đại ca, muội có việc gấp phải đi. Buổi trưa gặp lại huynh sau." Lúc đi ngang qua nam tử xa lạ, Hán Hoa khẽ cười gật đầu, cũng không để ý nam tử đó có đáp lại mình hay không.

Nam tử xa lạ nhìn bóng dáng yêu kiều của nàng, trong đầu nhớ lại hình ảnh chuyên chú của nàng, chỉ một động tác lúc lơ đãng, lại có vẻ quyến rũ hút hồn, đánh sâu vào nội tâm nhất là khi nàng quay đầu, đôi môi hồng đào nở nụ cười tươi, khí chất lắng đọng xen lẫn vẻ đẹp tuổi thanh xuân, nàng như đoá bạch liên thánh khiết lại xa cách.

Nàng chưa từng nhìn thẳng vào hắn. Không để ý đến hắn. Giống như không nhận ra hắn là ai...

Thất Bạt Chân chưa từng hoài nghi về ngoài tuần mỹ phi phạm của mình, nhưng lần này, sau bao ngày tình cờ ghé thăm gặp lại. Nàng khác trước rất nhiều, đẹp hơn trước rất nhiều, và khiến hắn để ý hơn rất nhiều.

"Có vẻ như Đại tiểu thư không nhận ra ta?"

Lý Mẫn Phong cười nói:

"Chắc là bởi vì Tam điện hạ quá mức anh tuấn, muội muội ngại ngùng nên mới thất lễ như vậy."

Thất Bạt Chân nhìn đóa bạch liên trên tay Lý Mẫn Phong, khóe môi khẽ nhếch:

"Ngại ngần sao?"

Tuy Thất Bạt Chân chỉ là Tam hoàng tử có xuất thân không tốt, nhưng cục diện trong triều biến đổi khôn lường, Lý Mẫn Phong đánh giá hắn rất cao. Cầm đóa bạch liên đưa cho Thất Bạt Chân, Lý Mẫn Phong đầy thâm ý nói:

"Tam điện hạ cũng nghe thấy những lời Trường Nhạc nói còn gì. Mẫn Phong là đại ca của Trường Nhạc, đương nhiên hiểu rõ tính tình hay ngượng ngùng của muội ấy. Sao muội ấy có thể tặng hoa cho Mẫn Phong được."

Thất Bạt Chân cầm đóa bạch liên xinh đẹp trên tay, bên tai dường như còn văng vẳng giọng nói vui cười của nàng.

"Đây là lễ vật quý giá nhất trên đời đó. Huynh nhớ phải giữ gìn trân trọng, nâng niu, cung chiêu, vuốt ve nó đó nha."

Trong lòng Thất Bạt Chân xẹt qua tia rung động kỳ lạ. Nhưng cảm giác ấy xảy ra quá nhanh, hắn chưa kịp nắm bắt đã biến mất.

"Đi thôi."

Một đóa bạch liên xinh đẹp

Mỏng manh cao ngạo như vậy.

Thật sự không thích hợp vị trí sóng vai đứng bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Dạy đệ vẽ tranh

Đi một hồi, trong đầu Hán Hoa đột nhiên xuất hiện gương mặt của một người.

"Thất Bạt Chân..." Nàng hơi nhưn mày, thì ra nam tử xa lạ đó là Tam hoàng tử Thất Bạt Chân. Bởi vì không biết nội dung truyện, nàng chỉ có thể dựa vào ký ức của nguyên chủ.

Tiếc thật, nếu nàng biết nam tử lúc này là Thất Bạt Chân, nàng đã cẩn thận chiêm ngưỡng kỹ dung nhan của hắn rồi.

Thất Bạt Chân...nam tử này...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, Hán Hoa nở nụ cười dịu dàng.

Khi nàng đến lương đình, không ngoài dự đoán đã thấy cậu nhóc đang chấp tay sau lưng chờ mình, khuôn mặt còn bầu bĩnh non nớt bày ra tư thế đàn ông, thật sự khiến trái tim nàng bối rối.

Cúi người xuống ôm chầm lấy cậu nhóc từ phía sau, Hán Hoa đưa gò má cọ xát gò má đậm hũ của cậu.

"Mẫn Đức..."

Cả người Lý Mẫn Đức dựa vào sát cơ thể ấm áp của nàng, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ, cậu cong khóe môi nói:

"Đại tỷ tỷ..."

Hán Hoa nhìn hồ sen chỉ còn một màu xanh, má lại cọ cọ má cậu:

"Hôm nay Đại tỷ tỷ dạy đệ vẽ tranh nha."

Lý Mẫn Đức chớp mắt quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng đang kề sát bên.

"Sao Đại tỷ tỷ lại muốn dạy đệ vẽ tranh?"

Nàng cũng quay đầu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp ấy, khóe môi nở nụ cười dịu dàng:

"Đệ biết vẽ tranh, sau này có kẻ xấu nào ăn hiếp đệ. Đệ cứ nhớ kỹ khuôn mặt của kẻ đó rồi về vẽ lại cho tỷ. Đại tỷ tỷ nhất định sẽ trả thù cho đệ."

Nhưng nghĩ nghĩ, Hán Hoa càng không yên tâm, nàng tháo chiếc vòng tay khắc bạch liên rất tinh xảo xuống, nhỏ nhẹ căn dặn:

"Đây là vòng tay có thể trừ cỏ độc. Mấy con rắn độc hay những con có độc đều sẽ tránh xa đệ. Nếu như đệ ghét ai, cứ vuốt vuốt lên đóa bạch liên này một cái, đóa bạch liên này sẽ phun ra hơi độc. Cho dù là cao thủ cũng sẽ cảm thấy tay chân mềm nhũn vô lực. Lúc đó, đệ muốn xử hán thể nào thì xử thể đó."

Lý Mẫn Đức nhìn chằm chằm vòng tay, sau đó đưa tay đẩy chiếc vòng về phía nàng.

"Đệ là nam tử hán. Đệ sẽ bảo vệ tỷ." Sao nàng lại tốt với cậu như thế? Lúc nào cũng lo lắng cậu ăn không ngon, ngủ không yên, ngay cả chiếc vòng quý giá như vậy mà nàng cũng không hề do dự đã đưa cho cậu. Lý Mẫn Đức nắm chặt bàn tay, cố gắng kìm nén cảm xúc rung động như sóng lớn trong đáy lòng.

Hán Hoa đưa hai ngón tay niết niết má cậu, không đồng ý nói:

"Đệ chỉ là tiểu nam tử, không phải là nam tử hán. Ta là Đại tỷ tỷ của đệ, bảo vệ đệ đệ là trách nhiệm của tỷ tỷ."

Thấy cậu nhóc há miệng muốn phản kháng, nàng đưa tay che miệng cậu nhóc lại, bày vẻ mặt uy nghiêm nói:

"Chuyện này không thể thương lượng. Đệ nhất định phải nghe lời tỷ."

Thế là ai đó bị ai đó đeo chiếc vòng bạch liên vào tay. Xong xuôi, Hán Hoa thấy cậu nhóc cứ cúi đầu không chịu nhìn mình, nàng đưa hai tay quay người cậu lại thì cậu liền quay mặt sang bên trái. Nở một nụ cười bất đắc dĩ, Hán Hoa ôm chặt lấy cậu vào lòng, vuốt ve sống lưng, đây là tuyệt chiêu trấn an cậu tốt nhất.

"Mẫn Đức, không phải là Đại tỷ tỷ không muốn để đệ bảo vệ. Đại tỷ tỷ biết đệ sau này nhất định sẽ trở thành một nam tử hán giỏi nhất. Nhưng... tỷ không nỡ... muốn trở thành một người như thế rất đau. Con đường đó... tỷ thà khiến đệ vẫn như bây giờ... Tỷ thà thay đệ nhận hết chông gai..." Tâm hồn tỷ đã sớm lạnh lẽo, có giết chết toàn bộ người cản trở đệ cũng không sao... Một câu cuối cùng này, Hán Hoa chỉ âm thầm nói với bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ký ức

Hạ mi mắt che giấu ánh sáng lạnh, ký ức bị chôn vùi sâu trong tim lập tức men theo suy nghĩ tàn sát của nàng thức tỉnh, trước mắt nàng không còn là bầu trời xanh thẳm sạch sẽ, khắp nơi toàn là một màu máu tanh, thi thể chất thành núi...

"Mẫn Đức, cho dù có chuyện gì xảy ra. Đệ nhất định sẽ không rời bỏ Đại tỷ đúng không?"

Cảm nhận được tia lo lắng trong giọng nói dịu dàng của nàng, Lý Mẫn Đức vội vàng quay người lại, đối diện cậu là vẻ mặt xinh đẹp tràn đầy bất an, đôi mắt luôn chứa ý cười dịu dàng giống như lâm vào mê vực sâu thẳm.

"Đại tỷ! Tỷ làm sao vậy?" Cậu bất an nắm chặt hai bờ vai nàng lay nhẹ.

Hán Hoa khẽ nhíu mày, không ngờ nàng lại bị ký ức đó khống chế tinh thần, làm nhân viên trong hệ thống, sau khi làm xong nhiệm vụ cực khó nào, tổ trưởng đều khuyên mọi người nên tới phòng điều chỉnh tâm lý của hệ thống. Ở nơi đó, tinh thần căng thẳng của các nhân viên sẽ được nghỉ ngơi thư giãn, tránh khỏi tình trạng bị ký ức xấu ảnh hưởng đến tâm trí. Bình thường nàng cũng sẽ tới đó thư giãn đầu óc, nhưng không ngờ, ký ức của thế giới đó vẫn ẩn nấp trong tim nàng, chưa hề bị các bác sĩ tâm lý phát hiện chữa trị. Giờ đây, nó còn muốn không chế tâm trí của nàng... Nghĩ đến nhân vật nàng từng nhập vai trong thế giới kia, Hán Hoa chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

"Không! Không!" Nàng đau đớn lắc đầu nguầy nguậy, trước mắt nàng là cảnh tượng một thiếu niên chạy theo một nữ tử xinh đẹp dịu dàng.

"Đừng đi! Đừng rời bỏ ta!"

Vành mắt Hán Hoa đỏ lên, giọt lệ trong suốt lăn dài trên gò má, Lý Mẫn Đức hoảng hốt ôm chặt lấy nàng, để khuôn mặt nàng dựa vào gò má của cậu, liên tục gật đầu nói:

"Đệ hứa sẽ không bao giờ rời xa tỷ. Không bao giờ."

Bên tai nghe được lời hứa của cậu nhóc, bóng ma trong lòng Hán Hoa từ từ dịu xuống, lý trí lại một lần nữa trở về, tuy tâm trạng đã bình ổn, nhưng nàng vẫn dựa vào lồng ngực bé nhỏ của cậu, cảm nhận lại tình cảm của cậu. Thật ra, khi nàng muốn bảo vệ một ai, quan tâm một ai và thích một ai. Đó cũng là vì nàng không có ai bảo vệ, không có ai quan tâm, không có ai thích. Nàng sợ nếu bản thân mình không có điểm nào để níu kéo tình cảm của một ai, nàng sợ bản thân không có giá trị để ai đó ở lại bên mình, nàng sợ hãi cô đơn, sợ bị bỏ rơi, sợ bản thân không còn là con người...

Lý Mẫn Đức nhạy cảm phát hiện tâm trạng của nàng khác hẳn vừa rồi, mặc cho nàng vẫn nở nụ cười dịu dàng chỉ dạy cậu vẽ tranh, nhưng số lần ánh mắt nàng nhìn chăm chăm cậu càng nhiều hơn. Giống như nàng đang sợ chỉ một chút không nhìn cậu, cậu sẽ rời khỏi nàng vậy.

"Tiểu thư. Đại phu nhân gọi người qua Phúc An viện dùng cơm." Một nô tỳ thân cận bên người Đại phu nhân đi tới lương đình thông báo cho Hán Hoa.

Nàng gật đầu nói:

"Người về đi. Lát nữa ta sẽ qua đó." Tuy ngoài mặt nàng vẫn không có việc gì, nhưng từ khi ký ức kia bị đánh thức, nàng cảm thấy bản thân có chút không ổn. Vuốt nhẹ cổ tay, Hán Hoa tính toán chờ đến tối nay sẽ trở về hệ thống điều chỉnh lại tâm trạng.

Lời tác giả:

Thanh Nhục: Các bạn biết đó, khi bản thân mình làm việc sẽ gặp rất nhiều trở ngại và khó khăn. Tâm lý bị stress là không thể tránh khỏi. Hướng chỉ Hán Hoa làm rất nhiều nhiệm vụ, thế giới đủ thể loại, cho nên ẩn sâu trong lòng chị ấy sẽ có bóng ma tâm lý.

Còn diễn biến tiếp theo. Mong các bạn có thể kiên trì cùng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Không thể trở về hệ thống

Thế kỷ 21.

Không khí trong tổ công tâm đang rất căng thẳng, Triệu Quế chống một tay lên mặt bàn nhìn số liệu hiển thị trên màn hình.

"Sao thế giới của chị Hán Hoa lại bị mất tín hiệu thế anh Giang?"

Bàn tay thon dài chuyên nghiệp gõ gõ bàn phím, vẻ mặt của Giang Sơn hiện lên sự căng thẳng rõ rệt:

"Anh đã xâm nhập vào đường mạng nhưng cũng không phát hiện có virus hay có hacker xâm nhập. Em chạy qua tổ quản lý thế giới ảo thử xem có liên hệ được với Hán Hoa không? Nếu như có thể liên kết, em lập tức nói Hán Hoa từ bỏ nhiệm vụ trở về hệ thống đi."

Triệu Quế vội vàng gật đầu rồi bước nhanh ra khỏi tổ công tâm.

--- ----

Thế giới Thứ nữ hữu độc.

Cả một ngày ngồi hội họp gia đình với Đại phu nhân và Lý Mẫn Phong, cuối cùng nàng cũng có thể về phòng nghỉ ngơi. Ngồi dựa lưng vào thành giường, Hán Hoa khởi động máy tính liên kết với hệ thống lên, nhấn nút tạm rời khỏi thế giới này.

"Ting! Xin lỗi. Yêu cầu này của bạn hiện không thể thực hiện được. Xin vui lòng thử lại sau. Cảm ơn."

Nghe âm thanh công thức hóa của máy tính xong, vẻ mặt của Hán Hoa liền trở nên trầm trọng. Hệ thống luôn luôn được tổ kỹ thuật xử lý rất tốt, từ khi nàng trở thành nhân viên của hệ thống, làm rất nhiều nhiệm vụ trong các thế giới, nàng chưa từng gặp phải tình trạng không thể rời khỏi thế giới ảo.

Không biết vì sao, trong lòng Hán Hoa đột nhiên dâng lên dự cảm bất an.

Lắc đầu, nàng nhấn nút rời khỏi thế giới này thêm vài lần nữa, kết quả vẫn là: "Ting! Xin lỗi. Yêu cầu này của bạn hiện không thể thực hiện được. Xin vui lòng thử lại sau. Cảm ơn."

Hán Hoa chống tay lên trán, ánh mắt đen láy không rõ ý nghĩ nhìn ánh nền trên bàn.

Không có sự tham dự của Lý Vĩ Ương, bề mặt của Lý phủ liền quay trở về cảnh sóng yên biển lặng.

Tết đến, tâm trạng của mọi người đều cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều. Hán Hoa ngồi nghe Đại phu nhân dặn dò các ma ma chuẩn bị lễ vật, rồi lại mua thêm đồ này, tháo bỏ đồ kia. Ngoài mặt thì có vẻ rất chú tâm học hỏi, nhưng trong lòng lại nhớ đến vẻ xấu hổ của Lý Mẫn Đức khi tặng lễ vật cho nàng, khoe môi bất giác nở nụ cười dịu dàng. Đại phu nhân đang nhìn xem danh sách thu chi cuối năm, bà đang định hỏi nữ nhi có muốn ăn trưa không thì phát hiện vẻ mặt này của nàng. Trong lòng Tưởng thị hơi động, chả lẽ Trường Nhạc của bà đang tư xuân? Càng nhìn, Tưởng thị càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng.

Bà lập tức hồi tưởng lại những công tử thế gia hay có nam tử nào xuất chúng đến Lý phủ. Lướt bỏ một vòng, sắc mặt Đại phu nhân hiện lên vẻ không hài lòng. Trường Nhạc của bà xinh đẹp như thế, thông minh như thế. Cho dù là Tam hoàng tử, cũng chưa có xứng với nữ nhi của bà đâu. Có điều, việc này Trường thị chỉ nghĩ trong lòng chứ không trực tiếp nói ra. Cứ để một thời gian nữa xem sao, biết đâu nữ nhi của bà chỉ là nhất thời bị vẻ ngoài của Thất Bạt Chân làm xao động.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tặng bạch liên cho nàng

Thấy sắc trời cũng đã tới giờ ăn trưa, Hán Hoa lập tức kiểm có chuẩn êm ra khỏi Phúc An viện. Một đường đi thẳng tới lương đình mát mẻ, cậu nhóc chắc chắn đang đứng chờ đợi nàng. Hán Hoa nghiêng đầu nói với Đình La:

"Bánh bao vẫn luôn được ủ nóng đúng không?"

Đình La đã đi theo Đại tiểu thư ba tháng, tiểu cô nương biết nàng rất tỉ mỉ trong chuyện ăn uống của Tam thiếu gia, cho nên tiểu cô nương nào dám sơ suất:

"Đại tiểu thư. Bánh bao vẫn luôn được giữ ấm."

Hài lòng nở nụ cười, không ngờ khi nàng nhìn về phía trước, lại gặp được một nam tử.

"Tam hoàng tử." Hán Hoa gật đầu chào hắn. Người này mặc bộ y phục đơn giản màu xanh, vẻ mặt quả thật rất tuấn mỹ, có đầu óc, có dã tâm, chịu được khổ, trái tim lạnh bạc. Thất Bạt Chân hội tụ đầy đủ những đặc điểm của một người làm nên chuyện lớn, số phận hắn, đã định sẵn thắng làm vua thua làm giặc.

"Đại tiểu thư có rảnh không?" Thất Bạt Chân ôn hòa nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, hôm nay nàng cũng mặc màu trắng, không khác gì ngày hôm ấy. Mỹ nhân đẹp tựa bạch liên.

Nếu không phải có hẹn với cậu nhóc, Hán Hoa cũng rất có hứng thú trò chuyện một lúc với Thất Bạt Chân.

"Tam hoàng tử. Trường Nhạc đang có việc gấp, thật sự thất lễ."

Nhìn tỷ nữ xách theo hộp đựng thức ăn, Thất Bạt Chân cười nói:

"Đại tiểu thư đã có việc. Ta cũng không tiện giữ lại."

Hán Hoa tỏ vẻ mặt áy náy gật đầu đi về phía trước. Thất Bạt Chân đưa mắt nhìn bóng dáng yếu điệu ấy, nghĩ đến chuyện gì, khóe môi hắn khẽ nhếch lên.

"Tiểu thư. Tam hoàng tử điện hạ vẫn luôn nhìn theo người đó." Đình La lén quay đầu nhìn lại, rồi lập tức bước nhanh hơn một chút nói nhỏ với nàng.

Hán Hoa đưa mắt nhìn biểu hiện lóe chóc của tiểu cô nương, đôi đồng tử lóe lên tia trêu đùa:

"Tiểu thư của người xinh đẹp như tiên tử hạ phàm. Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Giờ chỉ là nhìn theo, có gì mà phải hưng phấn chứ."

Đình La tròn to hai mắt nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Hán Hoa, giống như lần đầu tiên mới thấy nàng vậy.

"Tiểu, tiểu thư. Người, người đang kiêu ngạo sao?"

Tiểu cô nương, em dùng sai từ rồi. Đó gọi là tự tin mới đúng. Hán Hoa nở nụ cười đầy ẩn ý nhìn Đình La, bước chân đã đi tới lương đình.

"Mẫn Đức." Ôm chặt lấy cậu nhóc, Hán Hoa đưa má cọ xát má cậu.

"Đại tỷ tỷ." Lý Mẫn Đức cẩn thận lấy từ trong lòng ra một sợi dây có luồn một đóa bạch liên nhỏ xinh đặt vào bàn tay ấm áp của nàng.

Hán Hoa nhìn vành tai đã đỏ bừng của cậu, đôi môi hồng nõn nở nụ cười cực kỳ dịu dàng, hôn một cái lên má cậu.

"Đại tỷ tỷ rất thích. Mẫn Đức đeo sợi dây lên cho tỷ được không?"

Ánh mắt Lý Mẫn Đức phát sáng, trong lòng tràn đầy ngọt ngào gật đầu, vô cùng nghiêm túc vòng sợi dây ra sau cổ thon nhỏ của nàng, cẩn thận buộc chặt chẽ, giống như đang cột chặt sợi dây liên hệ giữa cậu và nàng.

Cả hai ngồi ở lương đình đến tối mới trở về phòng. Hán Hoa vừa đi tới cửa phòng, Đàm Hương đã dẫn theo hai gia đình khiêng một chậu bạch liên rất to đi tới.

"Tiểu thư, Tam hoàng tử điện hạ phái người tặng lễ vật cho các vị phu nhân tiểu thư."

Từ lúc Hán Hoa nhìn thấy đóa bạch liên tươi đẹp sống động ấy, bàn tay buông lỏng trong ống tay áo vô thức nắm chặt, trong mắt xẹt qua tia âm u. Nhưng cũng chỉ là thoáng qua nàng đã trở lại như thường.

"Đóa bạch liên thật xinh đẹp. Tam hoàng tử quả thật có lòng. Các người nhớ cẩn một chút." Nói xong, Hán Hoa không hề nhìn ngắm đóa bạch liên tươi tắn đó một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiên tai

Gần cuối năm, một trận tuyết bao phủ toàn bộ Đại Lịch, các quan to quý nhân Kinh đô đều uống rượu ngắm tuyết, vui vẻ vô cùng, nhưng mà dần dần, tất cả mọi người không còn cười nổi nữa, bởi vì trận tuyết này rơi hơn nửa tháng, tạo thành thiên tai, mười vạn người ở biên thủy Tây Nam gặp tai họa, Hoàng đế bị chấn động, hạ lệnh giảm bớt chi tiêu, khai thương cứu tế, cũng giao trách nhiệm cho văn võ bá quan tìm đối sách. Trong thời gian ngắn, tầu chong như hoa tuyết bay lên bàn của Hoàng đế.

Hán Hoa khoác áo lông trắng đi chậm chậm trong hoa viên, một bàn tay cầm dù, một bàn tay đưa ra cảm nhận từng hạt tuyết bay lướt qua. Thiên tai đã tới, nàng cũng nên gấp gờ Lý Vị Ương, dẫn nữ chính đi gặp Thát Bạt Chân, nàng ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội cứu giúp dân chúng, tạo thêm thanh danh và thế lực để chống lại Lý phủ.

Nàng lười lắm, tâm trí của nàng chỉ có thể vây quanh cậu nhóc. Mấy chuyện lớn như vậy, không ai thích hợp hơn nữ chính. Nghĩ đến chuyện nữ chính ra sân, Hán Hoa âm thầm đếm đếm lại mấy quân cờ trong đầu, chắc là đủ sống rồi. Chỉ cần Lý Vị Ương không động tới Lý Mẫn Đức, nàng có chịu chút thiệt thòi cũng không sao. Dù sao cũng không có mất mạng, nàng có gì phải hốt hoảng. Nếu không phải nhiệm vụ lần này là công tâm Lý Mẫn Đức, e rằng chuyện thư tình nàng cũng lười phản ứng, ai biết người cổ đại rất coi trọng thanh danh chứ, nhập gia phải tùy tục. Nàng muốn giữ gìn thanh danh lần trình tiết cho cậu nhóc nha. Nghĩ đến cậu nhóc, Hán Hoa lại đưa tay lên cổ vuốt ve đóa bạch liên bằng bạch ngọc. Ánh mắt đen xinh đẹp lấp lánh ý cười.

"Tam muội. Đã lâu không gặp." Hán Hoa lướt mắt nhìn khung cảnh vắng lặng trong viện, khoe môi nở nụ cười dịu dàng.

Gương mặt Lý Vị Ương không chút thay đổi đánh giá nàng, giọng điệu chứa đựng sự khẳng định nói:

"Là Đại tỷ sao?!"

Một câu hai ý. Hán Hoa cũng không sao cả trả lời một câu ba phải.

"Là Đại tỷ. Hôm nay tiết trời rất tốt, Tam muội có hứng thú đi dạo với tỷ không?"

Trong mắt Lý Vị Ương lóe lên, đôi môi hồng nhạt cũng nở nụ cười rất nhu thuận:

"Đại tỷ đã mở lời, muội đương nhiên phụng bồi."

Cả hai đứng dậy, khi sắp ra khỏi phòng, Hán Hoa đưa mắt nhìn Bạch Chi, dịu dàng nói:

"Thời tiết hôm nay tuy tốt hơn hôm qua nhưng cũng có tuyết. Người mau đi lấy áo khoác ấm áp ra cho Tam muội."

Bạch Chi sừng sốt nhìn vị Đại tiểu thư xinh đẹp trước mắt, sau đó vội vàng quay đầu hỏi ý kiến của tiểu thư của mình, thấy Lý Vị Ương gật đầu, tiểu cô nương mới trở về phòng lấy áo khoác.

Đợi chờ Lý Vị Ương khoác áo xong, cả hai tiếp tục đi về phía đình nghỉ chân. Dọc theo đường đi, Hán Hoa im lặng đưa mắt ngắm những chồi non được vò cây xì xỏ che bao bọc. Đi bên cạnh nàng, Lý Vị Ương hiểu rõ Lý Trường Nhạc sẽ không có lý do gì mà lại đến tìm nàng, lần này, không biết vị Đại tỷ thiện lương giả tạo này của nàng lại muốn bày ra trò gì.

Đến khi vừa thấy được bóng dáng của người ngồi trong đình, hai mắt Lý Vị Ương mở to nhìn người kia, bóng dáng tao nhã ngồi đánh cờ của hán, trong chốc lát, hô hấp của nàng như bị tắc nghẽn.

Khuôn mặt hán góc cạnh rõ ràng, ngũ quan kiên nghị tuấn mỹ, trong con ngươi đen như mực hàm chứa sự nghiêm cẩn lạnh lạnh, còn có sự trầm ổn nội liễm như toả sáng có thể đoạt mất hồn phách con người, không thể nghĩ ngờ gì, đó chính là Tam hoàng tử Thát Bạt Chân.

Tay Lý Vị Ương, chậm rãi nắm chặt lại dưới tay áo. Trong đầu nàng, đột nhiên hiện lên vẻ tươi cười của Đại phu nhân: "Vị Ương nhu thuận thông minh,

nghe lời hiểu chuyện từ nhỏ, mẫu thân tất nhiên phải chọn cho con một vị hôn phu tốt. Tam hoàng tử Thác Bạt Chân thiếu niên oai hùng, trí tuệ bất phàm, đứng cùng con có thể nói là trai tài gái sắc. Vị Ương, con gả cho người ta rồi về sau phải phụ tá Tam hoàng tử cho tốt, tương lai sẽ có cuộc sống tốt đẹp.”

Lúc đó Lý Trường Nhạc cũng cười tươi như hoa nói: “Đúng vậy, đám nữ tử cùng độ tuổi ở Kinh đô, có ai không tha thiết ngóng trông làm Tam hoàng tử phi, Vị Ương à, muội đúng là có phúc khí tốt.”

Nhưng sau này thì sao, con chim bị bẻ gãy cánh một cách mạnh mẽ, bị nhốt hết lông, máu chảy đầm đìa, loại đau thương này, nàng vĩnh viễn không thể quên...

Lý Vị Ương hép mắt, giấu đi nụ cười trào phúng lo đang hiện ra bên môi. Hít một hơi thật sâu, lúc này mới cảm thấy máu từng chút một chậm rãi tuôn chảy trong người, thù hận không thể hoá giải kia, cuối cùng hoá thành vô số đống khí thông qua mạch máu chảy khắp tứ chi thân thể nàng.

Hán Hoa cảm nhận được khí tức của nữ chính thay đổi, nhưng nàng vẫn tỏ vẻ "ta không biết gì hết".

Điều khiến nàng cảm thấy hứng thú là ánh mắt của Lý Trường Hi khi nhìn Thác Bạt Chân kia, tiểu cô nương bị khí thế và vẻ ngoài của hán bất làm tù binh rồi. Thác Bạt Chân đúng là có bản lĩnh, không hổ thẹn là nam tử khiến nữ chính nhớ mãi không quên, tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Đây Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Gặp mặt

Trong đình nghị chân, Thác Bạt Chân mặc trường bào màu lam đậm, vạt áo cùng cổ tay áo thêu bức đồ tiên hạc trên biển mây bằng chỉ bạc rất tỉ mỉ, xứng đôi với đai lưng vàng chạm trổ, đeo ngọc bội xanh biếc màu trúc, thoát nhìn phong tư tiêu sái hơn người. Quần cò màu đen trong tay hắn, chậm chạp vẫn chưa hạ xuống.

Lý Mẫn Phong nhìn hắn, khẽ cười nói: “Tam điện hạ còn đang lo lắng tình hình thiên tai sao?”

Trên mặt Thác Bạt Chân có biểu cảm kỳ diệu chợt loé, cuối cùng đặt quần cò xuống: “Đâu có, chính sự đã có Thái tử chăm lo, ta chỉ làm người rảnh rồi hưởng phú quý mà thôi.”

Lý Mẫn Phong thân nhiên nói: “Tam điện hạ, người và thần đã tương giao nhiều năm, người cần gì phải giấu giếm thần?”

Thác Bạt Chân không giấu giếm tâm tư bản thân nữa, chỉ cười nhạt, nói: “Mẫn Phong huynh, hình như đã có cách giải quyết tình hình thiên tai rồi?”

Lý Mẫn Phong hạ một quần cò trắng xuống, thuận miệng nói: “Nói đến nói đi vẫn chỉ là khai thương mở lương khô, lỗ tai bệ hạ sắp đóng kén đến nơi rồi.”

Thác Bạt Chân gật đầu, cười nói: “Đúng thế, phụ hoàng hai ngày nay triệu tập đám quan lại mắng mắng lượt, ra lệnh trong ba ngày phải nghĩ ra thượng sách trị tận gốc tình hình thiên tai, đáng tiếc, vẫn chưa ai có gan hiến kế.”

Có lẽ không phải không dám, mà là ai cũng không nguyện ý đem quyền thế cùng địa vị của mình đi mạo hiểm. Lý Mẫn Phong không nói thẳng ra, chỉ thúc giục: “Tam điện hạ, đến lượt người.”

Thác Bạt Chân không nói gì, ánh mắt lại nhìn về phía sau Lý Mẫn Phong. Lý Mẫn Phong kinh ngạc, quay đầu lại nhìn. Thấy trên hành lang gấp khúc thật dài có hai thiếu nữ, không nói muội muội của hắn vốn dĩ đã xinh đẹp, giờ đây trên người còn có thêm khí chất điềm tĩnh dịu dàng, quả thật là đi đến đâu, cảnh vật xung quanh đều phải thất sắc. Khiến Lý Mẫn Phong bất ngờ là thiếu nữ nhỏ tuổi hơn đi bên cạnh Trường Nhạc, vẻ ngoài tuy chỉ thanh tao tú lệ, nhưng lại có đôi mắt xinh đẹp dẫn người chú ý. Nếu như lúc trước, có lẽ Lý Mẫn Phong sẽ thấy muội muội thiếu một chút khí chất như thiếu nữ này, nhưng từ khi trở về phủ, hắn tinh tường cảm giác muội muội càng thêm hoàn mỹ.

Lý Mẫn Phong vội quay lại nhìn Thác Bạt Chân, quả nhiên, trong ánh mắt đối phương hiện lên một tia dao động.

Trong lòng Lý Mẫn Phong cười thầm, trên đời này không có nam nhân nào nhìn thấy muội muội mình không động tâm, dù Thác Bạt Chân tính cách lạnh lùng, cũng chỉ là một nam nhân tầm thường. Hắn nhún mày nói: "Trường Nhạc muội đúng là biết chọn thời gian, sớm không đến muộn không đến, lại đến ngay lúc này, làm hại Tam điện hạ quên cả chơi cờ!"

Hán Hoa nhìn Thác Bạt Chân, gật đầu cười nói: "Có việc trì hoãn nên đến chậm, Trường Nhạc lấy trà thay rượu, tạ tội với Tam điện hạ."

Thác Bạt Chân đứng dậy, ánh mắt khẽ lướt qua thiếu nữ đứng bên cạnh, rồi mỉm cười ôn hòa với nàng:

"Thế sao được, Đại tiểu thư xinh đẹp thanh thoát như bạch liên, cho dù có phải chờ cả đời, ta cũng cam tâm tình nguyện."

Lời này có chút thâm ý, có điều Hán Hoa vẫn cười dịu dàng: "Đây là Tam muội Lý Vị Ương của Trường Nhạc."

Lần này, ánh mắt của Thát Bạt Chân mới dừng lại trên người Lý Vị Ương, vừa vận dụng phải ánh mắt của thiếu nữ. Ngay tại lúc hai ánh mắt chạm nhau, trên khuôn mặt bình tĩnh đến dị thường của nàng đột nhiên hiện ra vẻ tươi cười, hàm răng trắng bóng, con ngươi chột sáng, nụ cười tươi sáng lạn dị thường, trong nháy khiến Thát Bạt Chân phải kinh ngạc, tuy nàng ta cười với hắn, nhưng không biết vì sao, hắn lại cảm thấy nàng ta không ưa mình. Nghĩ vậy, Thát Bạt Chân vẫn mỉm cười gật đầu.

Lý Thường Tiểu và Lý Thường Hi vừa thấy Hán Hoa tới liền thu mình cúi đầu xuống. Từ cái ngày nàng dẫn theo nô tỳ tới phơi bày kế hoạch tỉ mỉ của Tứ di nương và Lý Thường Hi, còn nói Lý Thường Hi đã trúng độc. Ba mẹ con Tứ di nương nào còn dám có nhị tâm, âm thầm phối hợp với nàng làm cho nữ chính thất bại một ván.

"Vừa rồi Tam điện hạ lo lắng vì tình hình thiên tai sao?" Hán Hoa vén áo khoác ngồi xuống, ánh mắt đen ẩn chứa sự lo lắng nhìn hắn.

Thác Bạt Chân chìm sâu vào đôi mắt xinh đẹp ấy, vẻ mặt sầu lo gập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệm Vụ Ngày Thật Sự Rất Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.